

САНДРА БРАУН СЪДБОВНА НОЩ

Превод от английски: Джулиана Дукова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Щеше да започне да крещи, ако не престанеха да говорят за това.

Но те нямаха намерение да спрат. Тази тема занимаваше всички и едва ли щяха да я изоставят заради нещо друго. Обсъждането продължаваше, докато вечеряха. Имаше задушено — ястието, което тя обикновено приготвяше в неделите, пък и днес поводът заслужаваше по-скоро празнуване, отколкото оплакване.

Сара беше надминала себе си в приготвянето на вечерята. Имаше даже топли хлебчета, току-що извадени от фурната, които можеха да се топят в гъстия и ароматен сос на говеждото, а домашният пудинг направо крещеше от калории.

Но Джени не усещаше никакъв вкус в устата си, въпреки прекрасната вечеря. С всяка хапка езикът ѝ сякаш залепваше за небцето, а храната засядаше в гърлото ѝ.

После, докато Сара наливаше кафето в светложълтия китайски сервиз, те продължиха да говорят за внезапното заминаване на Хал в Централна Америка. Пътуването щяло да продължи неопределено време, да го превърне в беглец и вероятно да застраши живота му.

Всички се вълнуваха, особено Хал, чието лице се беше зачервило. Кафявите му очи горяха от нетърпеливо очакване.

— Това е страховитото начинание. Но ако не беше смелостта на онези нещастници в Монтерико, всичко, което правим и ще продължаваме да вършим, би било напразно. Те заслужават уважение.

Сара с любов погали по-малкия си син по бузата, докато сядаше на мястото си, след като беше наляла кафето по чашите.

— За да им помогнеш да избягат, ти измисли подземната железница. Това наистина е чудесно. Просто прекрасно. Но... — долната ѝ устна затрепери — нали ще се пазиш? Нали няма да се излагаш на опасност?

— Мамо, хиляди пъти съм ти казвал, че политическите бегълци ще ни чакат на границата на Монтерико. Ние само ще ги вземем, ще ги съпроводим през Мексико и...

— Нелегално ще ги прехвърлите в Щатите — сухо добави Кейдж.

Сара раздражено изгледа по-големия си син.

Навикнал на това презрение, Кейдж изобщо не се засегна от неодобрението в очите на майка си. Той протегна крака, стегнати в тесни джинси и ботуши, и се отпусна на стола по начин, който винаги бе дразнил Сара. Когато бе по-малък, тя непрестанно му беше натяквала да не прави така. Но приказките ѝ не бяха свършили никаква работа.

Той изгледа брат си изпод вежди.

— Чудя се дали ще гориш по същия начин от фанатичното си увлечение, когато граничният патрул натика задника ти в затвора.

— Ако не можеш да използваш по-благопристойни изрази, бъди любезен да напуснеш масата — процеди преподобният Боб Хендрън.

— Извинявай, татко — Кейдж невъзмутимо отпи от кафето си.

— Ако Хал попадне в затвора — продължи пасторът, — това ще бъде заради една добра кауза, заради нещо, в което вярва.

— Но ти не каза същото в нощта, когато се наложи да измъкваш мен.

— Само че ти беше арестуван за пиянство.

Кейдж се подсмихна.

— Аз вярвам, че от време на време мога да се напия.

— Кейдж, моля те — намеси се с въздишка Сара. — Поне веднъж опитай да се държиш прилично.

Джени се загледа в ръцете си. Тези семейни скандали я отвращаваха. Кейдж наистина се държеше предизвикателно, но тя чувстваше, че в този миг той има правото да изтъкне риска, който Хал се готвеше да поеме с това приключение. Освен това дори тя разбираше, че подигравките на Кейдж бяха отговор на очевидното предпочитание на родителите към Хал, който неспокойно се въртеше на стола си. Въпреки че се радваше на одобрението на Сара и Боб, явното им предпочитание го караше да се чувства неудобно.

Кейдж се омилостиви и изтри принудената усмивка от красивото си лице, но продължи да спори:

— Само дето тази упорита любов, тази мисия на Хал прилича на добър начин да си намери куршума. Защо рискува главата си за

някаква си бананова република, където първо стрелят, а после задават въпроси?

— Ти вероятно не би могъл да разбереш мотивите на Хал — каза Боб и махна с ръка към сина си да млъкне.

Кейдж се изправи на стола, подпря лакти на масата и се наведе напред.

— Мога да разбера желанието да освободиш хора, обречени на смърт, да. Но не мисля, че точно това е начинът — той прокара ръка през тъмнорусата си коса. — Подземна железница, съпровождане на политически бегълци през Мексико и нелегалното им прехвърляне в Щатите — подигравателно изрече той. — И как ще оцелеят, след като ги докараш тук, в Тексас? Къде ще живеят? Какво ще правят? Мислил ли си за работа, подслон, храна, лекарства, дрехи? Не бъди така наивен да смяташ, че всички ще ги посрещнат с отворени обятия само защото пристигат от страна, раздирана от конфликти. Ще ги приемат като мексикански черноработници, промъкнали се нелегално в Щатите. И така ще се отнасят към тях.

— Оставяме всичко на волята Божия — малко несигурно каза Хал. Непокколебимостта му винаги се огъваше пред прагматизма на Кейдж. Точно когато Хал вярваше, че убеждението му е непоклатимо, Кейдж съумяваше да го разклати из основи. Доказателствата на Кейдж отваряха пукнатини като при земетресение в увереността на Хал, която му се беше струвала сигурна и необорима. Хал често бе стигал до извода, че Господ използва Кейдж като изпитание. Дали пък проникателността на Кейдж не беше дар от дявола и изкушение? Родителите им несъмнено биха подкрепили това мнение.

— Надявам се Господ да има повече разум от теб.

— Стига! — остро се намеси Боб.

Кейдж се прегърби, подпря лакти на масата и поднесе чашата с кафе към устата си. Мъжът изглеждаше някак не на място в тази кухня на семейството на енорийския свещеник. Прозорците бяха покрити с тънки завеси, подът беше пастелно жълт, а остъкленият китайски шкаф криеше сервизи, които се пазеха като скъпоценности и се използваха само на празник.

Кейдж сякаш караше кухнята да се свие и нарушаваше този уют. Не че беше необикновено мускулист или висок. На ръст Кейдж и Хал бяха еднакви. Отдалеч и погледнати отзад, братята почти не се

различаваха, само дето Кейдж бе малко по-силен от по-малкия си брат. Но тези мускули се дължаха повече на различните им занимания, отколкото на наследство.

Тук свършваше приликата между двамата. Главната разлика беше в отношението. Присъствието на Кейдж караше всяка стая да се смалява. Заобикаляше го нещо неопределимо като аура — неотделима част от него, както и загорялата от слънцето кожа.

В стая той изглеждаше прекалено едър, навлякъл твърде тесни дрехи. На повечето места сякаш беше притиснат, защото се нуждаеше от огромни открити пространства, земя и небе около себе си, сякаш носеше в дрехите и косата си вятъра.

Джени никога не се беше приближавала достатъчно до него, за да провери, но ѝ се струваше, че кожата му ухае на слънце. Опустошенията на дългите часове на открито бяха оставили следи по лицето му, особено около светлокафявите му очи. Приличните на паяжина бръчици го правеха по-възрастен, отколкото бе всъщност. Но и той доста беше преживял за трийсет и двете си години.

Тази вечер, както винаги когато се появеше Кейдж, беше надвиснало спречкване. Белите и недоволството го следваха като сенки. Той приличаше на хищник, който дебне в джунглата и притеснява мирните ѝ жители, а наоколо му хвърчеше пух и перушина и спокойствието се нарушаваше, дори когато нямаше намерение да стори зло.

— Сигурен ли си, че внимателно си уговорил всичките си срещи? — попита Сара. Тя беше натъжена, че Кейдж бе провалил съвършеното ѝ прощално тържество за Хал, затова храбро се опитваше да пренебрегне непокорния си син и да оправи нещата.

Докато Хал за хиляден път съобщаваше плановете си за пътуването, Джени тихо започна да разтребва масата. Когато се наведе през рамото на Хал, за да вземе чинията му, той хвана ръката ѝ, вдигна я към устните си, целуна дланта ѝ, но без да спира разпалено да говори.

Прииска ѝ се да се наведе и да целуне буйната му руса коса, да го притисне към гърдите си и да го помоли да не тръгва. Но не го направи, разбира се. Такова действие би било неуместно на масата и всички биха си помислили, че е полудяла.

Тя потисна чувствата си и продължи да пренася съдовете до мивката. Никой не ѝ предложи помощ. Дори не я забелязваха. Чиниите си бяха нейно задължение още от мига, когато бе дошла да живее в къщата на свещеника.

Петнайсет минути по-късно, когато тя бършеше ръцете си и закачаше кърпата, те все още продължаваха да говорят. Тя се измъкна през задния вход и слезе по стъпалата на верандата. Прекоси двора, стигна до бялата ограда и се облегна на нея.

Нощта беше прекрасна, почти без вятър, нещо рядко за Западен Тексас. Във въздуха имаше следи от прах. Огромната кръгла луна приличаше на светеща картинка, залепена на черното небе. Звездите, които не бяха затъмнени от светлините на града, изглеждаха ярки и близки.

Тази нощ беше само за влюбени, които да се прегръщат и да си нашепват глупави романтични неща. Не беше подходяща за сбогуване. А ако това се налагаше, то думите за довиждане трябваше да бъдат изпълнени със страст, съжаление и любов.

Джени беше неспокойна, сякаш я торможеше болка на неопределимо място по тялото.

Задната врата проскърца и се отвори, после тихо се захлопна. Джени се обърна и видя Кейдж да слиза по стълбите. Отново облегна назад глава, когато той приближи и застана до нея при оградата.

Мъжът безмълвно затърси в джоба си пакета с цигари, извади една и я пъкна в устата си. Запали я и огънчето освети лицето му. Той прибра запалката и пакета обратно и дълбоко смукна дима.

— Това убива — каза Джени, все още загледана към звездите.

Кейдж извърна глава и за миг безмълвно я изгледа, после се завъртя и облегна гръб на оградата.

— Започнах да пуша на единайсет, а още не съм умрял.

Тя го погледна, усмихна се и поклати глава.

— Не те е срам. Помисли какво правиш с дробовете си. Трябва да спреш.

— Така ли? — изрече той с онази мързелива полуусмивка, която винаги караше сърцата на жените да се свиват, независимо дали тези жени са млади, стари, омъжени или девици. Нямаше жена в Ла Бота, която да остане безразлична към усмивката на Кейдж Хендърн. Някои

опитваха да си обяснят какво ли означава. Повечето разбираха. Аз съм мъж, ти си жена, всички други думи са излишни.

— Да, трябва да откажеш цигарите. Но няма да го направиш. От години чувам как Сара те моли да спреш.

— Само защото не обича гадните пепелници и остатъчната миризма на тютюна. Никога не ме е молила да спра от притеснение за здравето ми — в кехлибарените му очи проблесна горчивина. Друг човек, не тъй чувствителен като Джени, не би я забелязал.

— Аз се тревожа за твоето здраве — каза тя.

— Наистина ли?

— Да.

— И затова ли ме караш да спра да пуша?

Тя съзнаваше, че само я дразни, но се включи в играта. Повдигна брадичка и решително каза:

— Да.

Той захвърли цигарата и я настъпи с ботуша си.

— Готово. Спрях.

Тя се засмя. Едва ли осъзнаваше колко беше красива, когато отметна глава и се усмихна така. Меката ѝ кестенява коса беше свободно разпусната и като коприна се разстилаше по раменете ѝ. Нослето ѝ приятно се набърчи. Дрезгавият ѝ смях беше пълен със съблазън, макар Джени да не го съзнаваше.

За разлика от Кейдж. Тялото му отвърна на страстния звук и той беше безсилен да му попречи. Сведе очи към свежите ѝ меки устни и блестящите зъби.

— За пръв път те виждам да се смееш тази вечер — каза той.

Джени изведнъж се натъжи.

— Нямам настроение за смях.

— Защото Хал заминава ли?

— Да.

— И защото пак трябва да отложите сватбата?

Тя наведе глава.

— Разбира се, макар да не е толкова важно.

— Защо да не е, по дяволите? — дрезгаво попита Кейдж. — Мислех, че сватбеният ден е най-важното нещо в живота на една жена. Поне за жена като теб.

— Така е, но в сравнение със сегашната мисия на Хал...

Кейдж промърмори скандално непристойна дума и това накара Джени веднага да млъкне.

— А другите пъти? — рязко попита той.

— Искаш да кажеш, когато пак сме отлагали?

— Да.

— Хал трябваше да вземе докторската си степен. Беше важно да приключи с дисертацията си, преди да се оженим и... и да заживеем като семейство.

Както винаги, Кейдж я принуждаваше да заеква като глупачка. Искаше да го помоли да не стои така близо до нея, но той всъщност не беше толкова близо. Само така изглеждаше. Винаги ѝ действаше по този начин. Караше дъхът ѝ да спира и да ѝ се вие свят. Имаше нужда здраво да стисне ръцете си и да се стегне, за да не се разпадне. Той я объркваше. Никога не бе намирала обяснение за това, но беше точно така. Особено тази вечер, когато нервите ѝ бяха вече достатъчно опънати и беше трудно да продължава да се владее, едва издържаше настойчивия поглед на Кейдж. Той виждаше твърде много.

— Кога всъщност станяхте гаджета с Хал? — рязко попита той.

— Гаджета? — тонът ѝ подсказваше, че тази дума е чужда за нейния речник.

— Да. Да излизате заедно. Да си държите ръцете. Да се прегръщате в колата. Да сте гаджета. Сигурно е станало, докато съм бил в техническия колеж, защото не си спомням.

— Всъщност никога не сме били истински гаджета. Само... само така изглеждаше, както би казал ти сигурно. Непрекъснато бяхме заедно. Приемаха ни като двойка.

— Джени Флетчър — започна Кейдж, като скръсти ръце и я изгледа недоверчиво, — искаш да ме убедиш, че никога не си имала гадже?

— Не защото не са ме искали — отбранително заяви тя.

Кейдж вдигна ръце, сякаш да се предпази.

— О, момиченце. Нямах предвид това. Бе могла да накараш всички млади мъже от града да тичат след теб.

— Това не ми е нужно. Звучи ми доста недостойно.

Тя се изчерви и Кейдж не можа да се удържи да не погали пламналата ѝ буза. Джени извърна глава.

— Струва ми се, че един мъж би могъл да пожертва достойнството си заради теб, Джени — замислено рече той, после смени тона, — но ти не си искала да излизаш с други, защото си решила, че ще бъде нечестно по отношение на Хал.

— Точно така.

— Хм — Кейдж механично посегна към пакета с цигари, после си спомни и ги натика обратно в джоба. Не изпускаше от поглед Джени. — Хал кога ти направи предложение?

— Преди няколко години. Бяхме първа година в колежа, струва ми се.

— Струва ти се? Не си ли спомняш? Как можеш да забравиш такъв земеръсен миг?

— Не се заяждай, Кейдж.

— Земята не се ли разтресе?

— Това не е като на кино.

— Значи не си гледала подходящи филми — закачливо повдигна вежди той.

— Не знам какви гледаш ти — укорително го изгледа тя. — Сигурно онези, които Сами Мак Хигинз показва в късните часове в задната стаичка при басейна си.

Кейдж опита да не промени изражението си от надменния ѝ тон, но се отказа и на лицето му отново се появи онази ослепителна усмивка.

— Канят се и дами. Искаш ли някой път да дойдеш с мен?

— Не!

— Защо не?

— Защо ли? По-добре да умра, отколкото да гледам такива филми. Отвратителни са.

Той се приведе напред и я заяде:

— Откъде знаеш, щом не си гледала?

Тя го блъсна по рамото и той се отмести, но вече бе вдъхнал свежото ѝ ухание. Постепенно усмивката му се стопи и очите му мрачно потърсиха нейните.

— Джени, кога Хал те помоли да се омъжиш за него?

— Казах ти, това...

— Ти къде беше? Опиши ми обстановката. Какво се случи? Той падна ли на колене? Или това стана на задната седалка на колата? През

деня? Или през нощта? В леглото ли? Кога?

— Престани! Казах ти, че не си спомням.

— Той изобщо направи ли го? — гласът му бе толкова тих, че тя се стегна.

— Какво искаш да кажеш?

— Той изрече ли на глас предложението си: „Джени, ще се омъжиш ли за мен“?

Очите ѝ избегнаха погледа му.

— Винаги сме знаели, че ще се оженим.

— Кой е знаел? Ти? Хал? Или майка ми и баща ми?

— Всички — тя се извърна и се отправи към къщата. — Трябва да се прибирам и...

Топлата му и силна ръка хвана китката ѝ.

— Кажи на Хал да не предприема това глупашко пътуване.

Тя се завъртя.

— Какво?

— Чу ме. Кажи му да си остане въщи, там, където му е мястото.

— Не мога.

— Единствено теб би могъл да послуша. Не искаш той да тръгва, нали? Нали? — повтори Кейдж, когато тя не отговори.

— Не! — изкрещя Джени и дръпна ръката си от неговата. — Но не мога да се изправя между Хал и мисията му, за която той вярва, че е призован от Бога.

— Той обича ли те?

— Да.

— И ти го обичаш?

— Да.

— Искаш да се омъжиш за него, да имате къща и дечица, и така нататък, нали?

— Това си е моя работа. Моя и на Хал.

— По дяволите, не опитвам да се намеся в личния ти живот, мъча се да отърва по-малкия си брат от смърт. Независимо дали това се харесва на някого, или не, аз все още съм член на семейството и ти си длъжна да ми отговориш.

Тя потисна чувствата си под напора на неговия гняв, но се засрами, че го е изключила от семейните дела така, както често

правеха и родителите му. Всъщност страничният човек бе тя, а не Кейдж. Погледна го право в очите.

— Разбира се, че и аз искам това, Кейдж. Чакам вече години, за да се омъжа.

— Добре тогава — каза той, малко по-спокойно, — тропни с крак. Дай ултиматум. Кажу ми, че няма да те намери, когато се върне. Дай му да разбере как се чувстваш.

Тя поклати глава.

— Той смята, че е на прав път.

— Тогава отклони го от правия път, Джени. Загрижен съм за него така, както и ти. По дяволите, ако разни президенти, дипломати, мисионери и Бог знае още какви не могат да оправят бъркотията в Централна Америка, как, дявол да го вземе, Хал си мисли, че ще успее? Забърква се в нещо, което му е съвсем непознато.

— Господ ще го пази.

— Повтаряш онова, което си чула от него. Аз също си имам своята библия, Джени. Набита ми е в главата. Някога изучавах историята на древните бойци на Палестина. Да, изнесли са невероятни битки, но Хал няма армия зад гърба си. Няма подкрепата на американското правителство. Господ ни е дал разум, за да разсъждаваме, но това, което върши Хал, е неразумно.

Джени беше напълно съгласна с него. Но Кейдж майсторски си играеше с думите и извърташе истините така, че да подкрепят собственото му мнение. Да се нагоди към неговия начин на мислене, означаваше да приеме казаното. Но тя трябваше да бъде на страната на Хал и делото, на което той се беше посветил.

— Лека нощ, Кейдж.

— Откога живееш с нас, Джени?

Тя спря.

— Откакто навърших четиринайсет. Почти дванайсет години вече.

Семейство Хендърн я бе приютило, когато родителите ѝ загинаха. Един ден, докато тя бе на училище, в къщата им беше избухнало газовото отопление и всичко бе изгоряло до основи. После тя си спомни как в часа по математика беше чула сирените на пожарната и линейката. Тогава още не знаеше, че вече е твърде късно за родителите ѝ и малката ѝ сестричка, която този ден беше останала

вкъщи заради възпаленото си гърло. В обедната си почивка баща им се беше върнал, за да я види. Когато падна нощта, Джени вече беше останала сама на този свят без нищичко, освен дрехите, които носеше същия ден.

Семейство Флетчър бяха в приятелски отношения със свещеника Боб Хендрън и неговата съпруга Сара. Тъй като Джени нямаше други роднини, бъдещето ѝ беше решено без много обсъждания.

— Спомням си, че те намерих у дома, когато веднъж си дойдох от колежа за Деня на благодарността — каза Кейдж. — Майка ми беше превърнала шивалнята си в спалня, достойна за принцеса. Най-последно беше получила дъщерята, за която цял живот мечтаеше. Заръчаха ми да се отнасям към теб като с член от семейството.

— Родителите ти винаги са били мили с мен — тихо изрече Джени.

— И затова ли никога не им противоречиш?

Тя се обиди и това ясно пролича.

— Не разбирам какво искаш да кажеш!

— О, прекрасно разбираш! Преди дванайсет години си взела собственото си решение. Да не би да се страхуваш, че ще те изритат, ако някога им се противопоставиш?

— Това е нелепо! — слисано възкликна тя.

— Не, не е. Само е тъжно. Те решаваха кои да бъдат приятелите ти, какви дрехи да носиш, какъв колеж да посещаваш, дори кога да се омъжиш. Сега изглежда са на път да решат и сватбата кога да стане. И бъдещите ти деца ли ще им разрешиш да планират вместо теб?

— Престани, Кейдж. Това не е вярно и не желая да те слушам повече. Пиян ли си?

— За съжаление, не съм. Но дяволски ми се иска да бях — той приближи и хвана ръката ѝ. — Джени, събуди се. Те ще те задушат. Ти си жена, много хубава жена. Какво ще стане, ако някога им възразиш? Вече не си на четиринайсет. Не могат да те накажат. Дори да те изгонят, което няма да направят, какво от това? Винаги можеш да отидеш някъде другаде.

— И да стана независима жена ли?

— Май това е думата.

— Мислиш ли, че трябва да обикалям евтините кръчми като теб?

— Не. Но и не мисля, че за теб е здравословно да прекарваш деветдесет процента от времето си, затворена в обществото на групички, които изучават Библията.

— Харесва ми да работя за църквата.

— И да загърбваш всичко останало? — ядосан, той прокара пръсти през косата си. — Онова, което вършиш там, е достойно за уважение. Признавам. Но ми е неприятно да гледам как се сбръчкваш като старица, още преди да ти е дошло времето. Отказваш се от живота си.

— Не е вярно. Ще живея с Хал.

— Не и ако замине за Централна Америка и го убият! — той забеляза как пребледня лицето ѝ и смекчи тона си. — Виж какво, съжалявам. Нямах намерение да се намесвам по този начин.

Тя прие извинението му.

— Всъщност той е истинският проблем.

— Точно така — Кейдж стисна ръцете ѝ. — Поговори с него, Джени.

— Не мога да променя решението му.

— Той трябва да те послуша. Ти си тази, за която ще се ожени.

— Не бъди толкова уверен във възможностите ми.

— Няма да те държа отговорна за неговото решение, ако това имаш предвид. Само ми обещавай, че ще опиташ да го убедиш да не тръгва.

Тя погледна към кухнята. През прозорците се виждаха Хал и родителите му, потънали в разговор около масата.

— Ще опитам.

— Добре — той отново стисна ръцете ѝ, преди да я пусне.

— Сара каза, че ще останеш през нощта — по някаква причина не ѝ се искаше Кейдж да разбере, че тя е приготвила стаята му, следобеда бе проветрила и застлала чисти ленени чаршафи на леглото. Нека мисли, че за всичко това се е погрижила майка му.

— Да, обещах да присъствам на голямото изпращане на Хал сутринта. Надявам се обаче то да не се осъществи.

— Е, както и да е, на Сара ѝ харесва понякога да оставаш у дома.

Той печално се усмихна и я докосна по бузата.

— О, Джени, ти си голяма дипломатка. Заедно с поканата майка ми постави условието да изчистя всички футболни и баскетболни

трофеи от спалнята си, докато съм тук. До гуша й дошло да бърше праха на тези боклуци.

Джени потисна обзелото я съчувствие към Кейдж. Само преди няколко седмици заедно със Сара грижливо бяха увивали в чист плат всички спортни трофеи на Хал и ги бяха прибирали в кутии на тавана. Дванайсет години бяха достатъчни за Джени да се убеди кой е предпочитаният син. Но Кейдж сам си беше виновен. Той бе избрал начина си на живот, който родителите му не одобряваха.

— Лека нощ, Кейдж — внезапно й се прииска да го прегърне. Той често приличаше на човек, който има нужда да бъде приласкан — нелепо усещане при репутацията му на галеник на жените в града. Но дали тези чувства бяха достатъчни за такъв дивак като Кейдж?

— Лека нощ.

Тя с нежелание го остави сам и влезе в къщата през задния вход. Хал я погледна и безмълвно й посочи да застане зад него. Той внимателно изслушваше баща си, който говореше за организирането на подкрепа за бегълците в рамките на щата, когато те пристигнат в Тексас.

Джени, застанала зад стола на Хал, обви с ръце раменете му и подпря брадичка на главата му.

— Уморена ли си? — попита я той, когато Боб млькна. Двамата със Сара ги гледаха гордо и с насълзени очи.

— Малко.

— Лягай си тогава. Утре ще трябва да станеш рано, за да ме изпратиш.

Тя въздъхна и подпря чело на главата му, защото не искаше родителите му да видят отчаянието, изписано на лицето й.

— Няма да заспя.

— Вземи от моето приспивателно — предложи й Сара. — Не е силно и няма да ти навреди, просто ще те отпусне и ще се унесеш, както става и с мен.

— Хайде — дръпна назад стола си Хал, — ще се кача горе с теб.

— Лека нощ, Боб, Сара — вяло каза Джени.

— Синко, ти не ни каза името на мексиканската връзка — напомни Боб на сина си.

— Аз няма да лягам. Ей сега се връщам.

Хал и Джени се качиха по стълбите. Горے той спря пред спалнята на родителите си.

— Искаш ли от приспивателното?

— Да. Надявам се да заспя.

Той я остави и се върна след минута с две малки розови таблетки в ръка.

— На шишенцето пише да се вземат едно или две хапчета. Ти по-добре изпий две.

Влязоха в стаята на Джени и тя включи нощната лампа до леглото си. Кейдж беше прав. Стаята ѝ наистина беше като за принцеса. За нещастие, тя самата нямаше избор при обзавеждането.

Дори преди няколко години, когато Сара бе споменала, че е време за промяна, омразното синьо на точки бе заменено с бяло. Стаята имаше твърде момичешки и напудрен вид за вкуса на Джени. Но тя за нищо на света не би наранила чувствата на Сара. Само се надяваше, че когато се оженят с Хал, ще има възможността да обзаведе спалнята си както ѝ се иска. Никога не беше споменавано, че младото семейство би могло да излезе в собствен дом, защото се подразбираше, че когато Боб се пенсионира, работата му ще поеме Хал.

— Изпий си хапчетата и навличай пижамата. Ще изчакам да те завия.

Джени остави Хал по средата на стаята и се вмъкна в банята, за да глътне приспивателното, както ѝ беше наредено. Но не „навлече пижамата“. Сложи си една нощница, която си беше купила с тайната надежда, че ще ѝ се удаде възможност да я облече.

Погледна се в огледалото и реши да опита, както я беше помолил Кейдж. Не ѝ се искаше Хал да заминава. Пътуването с тази задача беше опасно и глупаво. Освен това отново отлагаше плановете им за сватбата. Длъжна ли беше една жена да търпи това?

Джени имаше предчувствието, че бъдещето ѝ ще се реши тази нощ. Трябваше да спре Хал, в противен случай животът ѝ щеше да се промени безвъзвратно. Налагаше се да рискува, а залогът беше всичко или нищо. Сега щеше да опита с най-старото средство за постигане на победа, познато на жените от вечни времена.

Господ бе благословил нощта на Рут с Вооз. Щеше ли историята да се повтори?

Но Рут не е имала такава нощница, която да се плъзга по голото ѝ тяло и да прилепва греховно и чувствено по кожата ѝ. Презрамки, тънки като струни на цигулка, крепяха силно изрязано деколте, което откриваше заоблените гърди. Диплите се разсипваха при всяка стъпка.

Джени се пръсна с лек парфюм с ухание на цветя и прокара гребен в косите си. Миг след като се приготви, затвори очи и с всички сили опита да събере смелост да отвори вратата. Протегна се и изгаси осветлението, преди да излезе от банята.

— Джени, не забравяй да...

Каквото и да възнамеряваше да каже Хал, избяга от главата му в мига, когато я съзря. Тя приличаше на видение, едновременно неземно и чувствено, когато се плъзна към вратата с боси крака, тихо я затвори и превъртя ключа. Нощната лампа придаваше на кожата ѝ златист отблясък и хвърляше сенки по краката ѝ под прозрачната нощница.

— Ти какво... Откъде си взела това... тази нощница? — заекна Хал.

— Пазех я за специален случай — тихо отвърна Джени и приближи до него. Сложи длани на гърдите му. — Мисля, че сега случаят е точно такъв.

Мъжът се засмя нервно. Ръцете му обгърнаха кръста ѝ, но без да я притиснат.

— Може би трябваше да я запазиш за първата брачна нощ.

— А кога ще бъде тя? — Джени притисна буза към гърдите му.

— Веднага щом се върна. Знаеш това. Обещал съм ти.

— И преди си обещаваха.

— А ти винаги си проявявала разбиране — пламенно рече той. Устните му докоснаха косата ѝ, а ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. — Този път няма да наруша обещанието. Когато се върна...

— Но това може да стане след месеци.

— Вероятно — мрачно каза той и вдигна главата ѝ така, че да вижда лицето ѝ. — Съжалявам.

— Не мога да чакам толкова дълго, Хал.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се притисна към него.

— Обичай ме.

— Аз те обичам, Джени.

— Искам да кажа... — тя навлажни устни и се реши: — Прегърни ме. Легни с мен. Искам тази нощ да се любим.

— Джени — простена той, — защо правиш това?

— Защото съм отчаяна.

— Но не повече, отколкото отчайваш мен.

— Не искам да заминаваш.

— Трябва.

— Моля те, остани.

— Дал съм дума.

— Ожени се за мен — отново прошепна тя.

— Ще се оженим, когато всичко свърши.

— Искам доказателство за любовта ти.

— Имаш го.

— Тогава покажи ми. Тази вечер.

— Не мога. Това е грях.

— За мен не е.

— И за двама ни е.

— Ние се обичаме.

— Затова трябва да правим жертви един за друг.

— Не ме ли желаяш?

Хал я привлече към себе си и притисна устни към шията ѝ.

— Напротив. Понякога мечтая какво ли ще бъде да споделям леглото с теб и... Да, желая те, Джени.

Той я целуна. Устните му се притиснаха в нейните, а ръката му се плъзна надолу по тялото ѝ. Той отново изстена.

— Моля, те, направи го, Хал — каза тя и сграбчи ризата му. — Имам нужда от теб тази нощ. Имам нужда да ме прегръщаш и да ме галиш, да повярвам, че онова, което споделяме, е истинско. Че ще се върнеш.

— Ще се върна.

— Но не си сигурен. Искам да го направим, преди да тръгнеш — тя покри лицето и врата му с бързи пламенни целувки.

Той се дръпна, но нищо не можеше да я спре. Накрая я хвана за раменете и силно я отблъсна.

— Джени, мисли!

Тя се взря в него с широко отворени очи, сякаш я бе зашлевил през лицето. Едва успя да си поеме въздух и да преглътне.

— Нямаме право — продължи той. — Това ще наруши принципите, които защитаваме. Утре съм призван за тази мисия от Бога и не мога да ти позволя да ме отклониш. Освен това родителите ми са точно под стаята — той се наведе и припряно я целуна по бузата. — Хайде, бъди добро момиче и си лягай.

Той я поведе към леглото и отметна завивките. Тя послушно си легна, а Хал придърпа чаршафа нагоре и я зави, като внимаваше погледа му да не попадне върху гърдите ѝ.

— Утре ще се видим рано — устните му нежно я докоснаха. — Наистина те обичам, Джени. Затова няма да постъпя така, както искаш — той изгаси лампата, излезе и затвори вратата зад гърба си, а стаята потъна в мрак.

Джени се сви на една страна и се разплака. Сълзите ѝ, горчиви и солени, се стичаха по бузите ѝ и мокреха възглавницата. Никога не се беше чувствала така изоставена, дори тогава, когато бе изгубила семейството си. Сега беше сама, по-отчайващо сама, отколкото когато и да било в живота си.

Дори спалнята ѝ изглеждаше чужда и непозната. Може би заради приспивателното. Тя опита да различи в мрака очертанията на мебелите и прозорците, но всичко беше замъглено. Възприятията ѝ бяха нарушени от приспивателното.

Имаше усещането, че се издига и унася, но сълзите продължаваха да текат. Какво унижение. Беше се изправила срещу собствените си разбирания. Предложи се на мъжа, когото обичаше. Хал също се кълнеше, че я обича. Но безцеремонно и откровено я отблъсна!

Той би могъл да я прегърне, да ѝ даде някакво доказателство за страстта, която се кълнеше, че го изгаря, да ѝ остави някакъв спомен за времето, когато нямаше да го има.

Но той напълно я отблъсна. Колко ниско стоеше тя сред важните неща в живота му.

В този миг вратата на спалнята се отвори.

Джени се извърна по посока на звука и със замъглени от сълзи очи опита да различи фигурата в процепа светлина. Очерта се сянката на мъж само миг преди той да пристъпи в стаята и да затвори вратата зад гърба си.

Джени седна в леглото и протегна ръце към него, а сърцето ѝ подскочи от радост.

— Хал! — радостно извика тя.

ВТОРА ГЛАВА

Той приближи до леглото и приседна. Силуетът му едва се открояваше в мрака на стаята.

— Ти се върна, ти се върна — повтаряше Джени. Сграбчи ръцете му и ги поднесе към устните си. Обсипа с целувки пръстите му. — Имам нужда от теб тази нощ. Прегърни ме — думите ѝ заглъхнаха в ридания, а мъжът я привлече в обятията си. — О, да, прегърни ме.

— Шшт, шшт.

Внезапното движение преди миг и няколкото думи, които изрече, съвсем я омаломощиха. Безсилна, тя отпусна буза в извивката на дланта му. Палецът му погали скулите ѝ и избърса сълзите.

— Шшт.

Когато сълзите ѝ пресъхнаха, тя скри лице в рамото му.

Той сведе глава към нея. Брадата му одраска слепоочието ѝ. Тя любопитно стрелна ръка към лицето му. Нежно прокара пръсти по наболата му брада и докосна устните му.

Чу го как се задъха. Въздишката му сякаш долетя отдалеч, но тя усети напрежението в тялото му. Той издаде гърлен звук и се наведе, докато устните му срещнаха нейните. Ръцете му силно я притиснаха. Главата ѝ се наклони назад, тя не скри желанието си и последните ѝ съзнателни мисли потънаха в забравата на чувствата.

Устните му се разтвориха. Този път колебанието бе мигновено. Само един удар на сърцето, може би два, и езикът му потъна в сладката дълбочина на устата ѝ.

Джени потръпна и замаяно се притисна към мъжа. Зави ѝ се свят, а тя не разбра дали от силата на неговата целувка, или от приспивателното. А тази целувка беше безкрайна и с всяка секунда ставаше все по-пламенна и караше сърцето на Джени да тупти така, сякаш щеше да изхвъркне от гърдите ѝ.

Дали чаршафът и одеялото не бяха се свлекли на пода? Сигурно, защото кожата ѝ внезапно усети хлад. После се затопли. Когато ръката

му... Ръката му? Да. Плъзгаше се по тялото ѝ. Докосваше гърдите ѝ. Нежна, галеща, силна.

Тя усети, как главата ѝ потъна в мекотата на възглавницата и осъзна, че той ѝ помага да легне. Презрамките се свлякоха от раменете ѝ. Стонът ѝ би могъл да изразява и отказ, и подкана. Тя не беше сигурна кое от двете. Копнееше единствено за ръцете, призрачно плъзгащи се по голата ѝ кожа, искаше да опознаят всяка извивка на тялото ѝ.

В този миг се почувства като жертва на всепоглъщащи усещания. Устата му? Да, да, да. Нежността на влажния му език. Милувката. Дълго и бавно. Бързо и въздушно.

Тя искаше да сграбчи главата му и да я притисне към гърдите си, но не можеше. Ръцете ѝ бяха натезжали и лежаха отпуснати, сякаш нечий други ръце ги притискаха от двете страни на тялото ѝ. Кръвта ѝ изгаряше като разтопена лава вените и тя вече нямаше нито сили, нито желание да помръдне.

Посрещна тежестта на тялото му, когато мъжът се отпусна върху нея. Той беше прекрасен. Дрехи ли шумоляха над гърдите ѝ?

Насочена от ръцете му, тя свали нощницата. Остана да лежи под него, гола и уязвима. Но ръцете, които продължаваха да я гаят, бяха нежни, внимателни и носеха удоволствие. Докосваха всяка частица от тялото ѝ, често спираха, а всяка милувка бе като неочакван подарък.

Тя несъзнателно следваше неговите движения. Можеше ли да откаже, да се съпротивлява? Не, би било немислимо. Тя се превръщаше в подчинена на господаря-изкусител, послушница на чувствеността, на желанието.

О, да! — радостно крещеше съзнанието ѝ. Той я обичаше! Желаше я! И тя му доказваше собствения си копнеж с лудия танц на тялото си.

По-бързо. По-сигурно. Докато...

Сякаш душата ѝ се отвори и пусна ято шарени птички, които размахаха крила.

Не ѝ стигаше!

Джинсите драскаха голите ѝ бедра. Не беше неприятно. Копчета. Плат. После...

Нежно и силно.

Миг след болката тя дочу отнякъде острия си вик на изненада.

— Не, не — думите отекнаха в замъгления ѝ разсъдък и тя се зачуди дали наистина ги беше произнесла. Все още беше погълната от онова, което не ѝ се искаше да свършва.

Цялото ѝ тяло отвърщаше на непознатите събудени усещания. Тя бе в капана на ритъма, който полюляваше телата им в свършена хармония.

Джени почти се унасяше в сън, когато той я остави да се свие до него, стиснала в юмрук овлажнелата му риза. После я погълна спокойствие и чувство за притежание, непознато досега.

Все още замаяна от преживяното, тя се усмихна и потъна в дълбок, безметежен сън.

Събуди се рано. Беше сама. През нощта Хал си беше отишъл. Тя го разбираше и му прощаваше, макар че би било прекрасно да се събуди в прегръдката му. Но Боб и Сара не биха одобрили онова, което се беше случило тази нощ. Джени, както и Хал, искаше да запази тайната.

Из старата къща се чуваха стъпки и приглушени разговори. Долетя аромата на кафе. Подготвяше се заминаването на Хал. Той очевидно още не беше говорил с родителите си.

Миналата нощ беше променила всичко. Сега и той, както и Джени, щеше нетърпеливо да желае сватбата. Тя пазеше скъпия спомен за онова, което се случи между тях, и не се срамуваше, че беше го използвала, за да накара Хал да остане.

Той ѝ принадлежеше. Щеше да бъде до нея и да продължи работата на баща си в паството. А тя добре познаваше задълженията на съпруга на свещеник. Сега Хал сигурно беше разбрал, че това е била волята Божия.

Но как щяха да реагират родителите му на промяната в неговите планове?

Тя не искаше да го оставя сам срещу тях и затова бързо отметна завивката, почти учудена от голотата си. О, да, той беше свалил нощницата ѝ. Като в лудост, палаво се подсмихна тя при тази мисъл.

Когато влезе в банята, беше ужасно изчервена и бързо завъртя кранчетата на душа. Изглеждаше си както преди, ако не се брояха драскотините от брадата му по кожата ѝ.

И все пак той беше оставил незаличим отпечатък. Когато си помислеше за това, можеше да усети тежестта на тялото му и движенията на мускулите му под ръцете си, да чуе благодарния му стон. Тялото ѝ отвърна на спомена и тя усети вълнение и срам едновременно.

Бързо се облече и изтича по стълбите, нетърпелива да види Хал. Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато стигна до кухнята. Спря на прага, останала без дъх.

В молитва, Боб и Сара седяха около масата за закуска, Кейдж също беше там. Главата му бе наведена и той разсеяно гледаше в чашата си с кафе.

Къде беше Хал? Сигурно вече се беше събудил.

Боб произнесе „Амин“ и вдигна глава. Забеляза Джени.

— Къде е Хал? — попита тя.

Внезапно и тримата се втренчиха в нея. Тя усети как надвисва някакъв облак, сякаш застрашително затъмнил хоризонта преди буря.

— Вече замина, Джени — тихо отвърна Боб. Изправи се, бутна назад стола си и пристъпи към нея.

Тя се дръпна, сякаш уплашена. Почувства как я обгръща тъмнина. Не ѝ стигаше въздух. Лицето ѝ пребледня.

— Това е невъзможно — едва се чува думите ѝ. — Той не ми е казал довиждане.

— Искаше да ти спести болката от сбогуването — каза Боб. — Реши, че така ще бъде по-леко.

Това не можеше да бъде вярно. Тя толкова пъти бе разиграла сцената в главата си. Хал щеше да онемее, когато я види. Погледите им щяха да се слоят с прекрасната им тайна, скрита от целия свят.

Но той беше заминал и всичко, което тя виждаше пред себе си, бяха трите лица, обърнати към нея, двете — пълни със съжаление, а третото, на Кейдж, сякаш безчувствено.

— Не ви вярвам! — изплака тя. Стрелна се през кухнята, връхлетя върху някакъв стол и се втурна през задния вход. Дворът беше пуст. По улицата нямаше нито една кола.

Хал беше заминал.

Истината ѝ причини силна болка. Искаше ѝ се да се отпусне на земята. Искаше ѝ се да пици. Разочарованието я поглъщаше.

Но какво беше очаквала? Хал никога не показваше явно чувствата си към нея. Сега, в светлината на деня, тя осъзна как наивно се беше поддала на мечтите си. Той не ѝ беше обещавал да не тръгва. Беше доказал любовта си само с тялото. Нали тя самата го беше поискала. Не трябваше да очаква повече. Съвсем в стила му бе да пожелае да ѝ спести унижението да го моли да остане. Бе постъпил така и заради двама им.

Защо тогава тя се чувстваше така изоставена? Съкрушена. Захвърлена. Унила и отблъсната.

И полудяла.

Дяволски объркана. Как е могъл да я остави така?

Как? Как, когато тя беше съжалявала, че не е прекарала цялата нощ в прегръдките му?

Джени стоеше върху напукания тротоар и се взираше в безлюдната улица. Как е могъл да я изостави така безмилостно, без дори да се сбогува? Толкова ли малко означаваше за него? Ако наистина я обичаше...

Тази мисъл неочаквано я накара да застине. Той наистина ли я обичаше? Наистина ли? Дали нейната любов не беше недостатъчна? Или предположението на Кейдж от снощи се оказваше вярно? Дали двамата с Хал не бяха въввлечени в отношения, които всички около тях бяха очаквали, отношения, които ѝ бяха удобни, защото се чувстваше в безопасност, а бяха удобни и за него, защото не му отнемаха времето, посветено на другите му задължения?

Какво мрачно предположение.

Тя се опита да го прогони. Защо не ѝ стигаше щастието от изминалата нощ?

Джени осъзна, че преди да се върне Хал, тя трябва добре да помисли. Не можеше да си позволи да тръгне към брака със съмненията, които я тормозеха. Сливането на телата им беше прекрасно, но тя разбираше, че едно съжителство не би могло да се основава единствено на това. А и тя бе упоена от приспивателното. Вероятно спомените ѝ бяха по-разтърсващи от истината. А може и да е било само сън.

Тя се обърна и тръгна към къщата, но почти се сблъска с Кейдж, който се беше появил толкова тихо зад нея, че не го беше усетила.

Погледът му я накара да подскочи.

Той напрегнато се взираше в нея изпод гъстите си руси вежди. Златистокафявите му очи не мигаха, сякаш я дебнеше голяма котка. Той не помръдваше, само крайчецът на устата му несъзнателно се изви нагоре.

Джени го отдаде на съжалението и разкаянието му. Дали не се чувстваше виновен заради нея, понеже не беше успяла да задържи Хал? Така ли щяха да я гледат и другите хора от града. Като нещастна изоставена любовница, страдаща по мъж, чието призвание в живота бе много по-важно от нея самата?

Смутена от тази мисъл, тя откъсна очи от Кейдж, изправи рамене и опита да го заобиколи. Но той препречи пътя ѝ.

— Добре ли си, Джени? — веждите му загрижено се вдигнаха. Проличаха ситните му бръчици. Челюстта му изглеждаше твърда като гранит.

— Разбира се — отвърна тя и се усмихна пресилено. — Какво трябва да ми има?

Той сви рамене.

— Хал те остави, без да си вземе довиждане. Замина.

— Но ще се върне. И правилно е постъпил, като си тръгна така. Нямахте да издържа сбогуването с него — тя се почуди дали думите ѝ не прозвучаха фалшиво.

— Ти говори ли с него снощи?

— Да.

— И какво стана?

Усмивката ѝ се стопи и очите ѝ не издържаха настойчивия му поглед.

— И той ме накара да се почувствам много по-добре. Искане да се оженим веднага щом се върне.

Това не беше съвсем невярно. Но не беше и самата истина, а и очите на Кейдж ѝ доказваха, че не беше успяла да го убеди. Тя припряно се стрелна покрай него.

— Закусил ли си? Ще ти приготвя нещо. Две яйца?

Той доволно се усмихна.

— Помниш ли как ги обичам?

— Разбира се — тя задържа вратата да влезе и той. Когато за миг телата им се докоснаха, Джени настръхна. По бедрата ѝ плъзна топлина. Сърцето ѝ спря.

Тя се слиса. Опитва набързо да прикрие смущението си, като се зае със закуската. Ръцете ѝ трепереха, едва ги овладяваше. Веднага щом постави чинията на масата пред него, тя побягна към стаята си.

Сега, когато тялото ѝ се беше събудило за чувствените усещания, явно не искаше да заспи отново.

Но, Господи, нямаше ли някакви задръжки? На всеки мъж ли щеше да реагира по този начин?

Тя се смути. Въпреки това се мушна под завивката, сви колене към гърдите си и остави събитията от снощи да изплуват в съзнанието ѝ и да предизвикват познатите усещания, които като ток разтърсваха цялото ѝ тяло.

Тъмнокехлибареното съдържание на пълната с уиски и сода чаша не успокояваше чувството за вина у Кейдж, но поне задържаше вниманието му.

На масата отпред стърчаха гърлата на три бирени шишета. Бяха празни. Преди около час бе минал на „Джак Даниълс“, но отровата на вината отказваше да се разтвори дори от почти смъртоносните количества алкохол.

Той беше насиллил Джени.

Нямаше смисъл да го нарича с по-меки думи, за да притъпява чувството си за вина. Би могъл да каже, че се е любил с нея, че я е въвлякъл в любовната игра, че е бил първият ѝ мъж. Но без значение как съзнанието му възприемаше смисъла на думите, той я беше насиллил. Това си беше грубо изнасилване, а тя не беше в съзнание, за да даде съгласието си за нещо. Беше си едно от най-гадните изнасилвания.

Той отпи още една глътка от стипчивото уиски. Течността прогори гърлото му. Искаше му се така да се напие, че да повърне. Може би това щеше да го прочисти.

Кого, по дяволите, се мъчеше да заблуди? Нищо нямаше да може да го пречисти. Години наред не беше се чувствал виновен за каквото и да е. Сега беше смазан от вина. И какво, дявол да го вземе, би могъл да стори?

Да ѝ каже? Да си признае?

„О, Джени, между другото, онази нощ, нали се сещаш коя, нощта, в която Хал те изостави, след като се беше любил с теб? Да, точно така, обаче това не беше той. Бях аз.“

Той свирепо изруга и допи на един дъх останалото в чашата. Можеше да си представи лицето ѝ, милото, скъпото лице, как се разпада пред очите му. Тя щеше да се ужаси. Когато разбере, че е била с него, сигурно щеше да онемее и никога да не се оправи. Най-големият женкар в Тексас беше обезчестил сладката Джени Флетчър.

Не, не можеше да ѝ каже.

И преди беше вършил лоши неща, но никога не беше падал толкова ниско. Харесваше репутацията си на размирник. Живееше според тази своя известност, грижеше се тя да не увехне, непрекъснато я напомняше на околните, ако допуснеха да помислят, че Кейдж Хендрън се поправя с годините. Даже поемаше отговорността и за неща, които не беше извършил. Пускаше онази своя бавна и ленива усмивка и оставяше на другите да преценят дали последният слух е верен, или не.

Но сега...

Направи знак на бармана и чак тогава осъзна къде се намира. Всичко му беше отвратително познато. Цигареният дим се стелеше из тъмната и задушна кръчма и се смесваше с миризмата на бира. Червено-сините неонов светлини, които рекламираха различни бирени марки, примигваха от стените като фосфоресциращи малки духчета. Провиснала златиста гирлянда, забравена от Коледа, висеше от кръгъл свещник с формата на колело на каруца. Някакъв паяк беше изплел паяжина между спиците. От музикалния автомат в ъгъла Уейлън Дженингз стенеше по загубена любов.

Беше безвкусно. Беше лепкаво. Беше като у дома.

— Благодаря, Бърт — каза Кейдж, когато барманът сложи още едно уиски пред него.

— Отвратителен ден?

Отвратителна седмица, помисли си Кейдж. Вече цяла седмица живееше с греха си, но глождещата вина не изчезваше. Зъбите ѝ ставаха все по-остри, докато ръфаше все по-дълбоко душата му. Душа? Той изобщо притежаваше ли душа?

Бърт се пресегна и сложи празните бирени бутилки върху някакъв поднос.

— Чух нещо, което може и да те заинтересува.

— Така ли? И какво? — на чашата имаше капчица, която му напомни сълзите на Джени. Той я изтри с палец.

— За един парцел земя на запад от платото.

Въпреки мрачното си настроение, Кейдж наостри уши.

— Ранчото на стария Парсън?

— Точно така. Чух, че роднините са готови да уредят сметката с някой заинтересован.

Кейдж пробута една усмивка към Бърт като реклама за паста за зъби и десетдоларов бакшиш.

— Благодаря ти, приятел.

Бърт се ухили в отговор и се отдалечи. Кейдж му беше любимец и той се радваше да му услужи с нещо.

Безспорно Кейдж Хендрън можеше да подуши и инстинктивно да разбере къде е петролът. О, той беше ходил в техническия колеж и беше защитил докторат по геология, за да направи всичко законно и да вдъхва доверие. Но и имаше нюх къде да търси, а това беше нещо, което не се научаваше по книга. Беше изкопал и няколко сухи дупки, но само няколко. Достатъчно малко, за да му спечелят уважението на мъжете, които бяха в бизнеса, още преди Кейдж да се роди.

От години той се опитваше да получи права върху залежите под земята на Парсън. Възрастната двойка беше починала, но децата се дърпаха и казваха, че не искат земята им да бъде надупчена от сонди. Това беше номер, разбира се, и Кейдж го знаеше. Те задържаха, за да изчакат покачването на цените. Утре щеше да се обади на пълномощника на имота.

— Здравсти, Кейдж.

Той така се беше унесъл в мисли, че не беше забелязал жената, която седна на масата му, опитвайки се да обърше рамото му с бедрото си, както и успя. Погледна я без всякакъв интерес.

— Здравсти, Диди. Как си?

Без да продума, тя сложи един ключ върху излъсканата повърхност на малката кръгла маса и го плъзна към Кейдж.

— Скъсахме със Сони.

— Наистина ли?

Бракът на Диди и Сони не вървеше от месеци. Тя се беше държала подканващо към Кейдж, но той не ѝ обръщаше внимание.

Колкото и безскрупулен да беше, държеше на един принцип — никога с омъжени жени. Нещо дълбоко в него все още вярваше в светостта на брака, въпреки всичко, и той не искаше да бъде отговорен за разрушаването на нито едно семейство.

— Аха. Наистина. Вече не съм омъжена жена, Кейдж — Диди се усмихна насреща му. Ако беше облизала устни, щеше съвсем да заприлича на котка пред купичка със сметана. Пищната ѝ фигура бе натикана в джинси и дълбоко деколтирана блуза. Диди се беше привела напред и му предлагаше щедра гледка.

Но вместо да изпита желание, той усети нужда от баня.

Джени. Джени. Джени. Толкова чиста. С такова нежно тяло. Не пищно, не лъстиво, не похотливо, просто женствено.

По дяволите!

Диди прокара дългия си нокът по ръката му.

— Доскоро, Кейдж — прелъстително и самоуверено каза тя и се отдалечи.

Ъгълчето на устата му се повдигна в язвителна усмивчица. Дали някога го е привличала такава самонадеяна покана? Диди предизвикваше само смях.

Джени изобщо не съзнаваше, че има прекрасно тяло. Пръскаше се с такива свежи ухания. Тежкият парфюм на Диди оставяше отвратителна миризма след себе си.

Нервният и накъсан глас на Джени беше далеч по-съблазнителен от мъркането на Диди. А плахите милувки на Джени го бяха възбудили повече от всякакви заучени любовни игри.

Той отново се върна в мислите си в онази невинна спалня, която би трябвало да принадлежи на някое дете, а не на жена с копринена нощница. Наистина беше копринена. Дланите му бяха привикнали да разпознават допира на коприната до женското тяло. Но и кожата на Джени беше също толкова нежна. И косата ѝ. И...

Неопитността ѝ го беше изненадала. Брат му едва ли беше такъв светец. Как е могъл Хал, как би могъл всеки друг мъж да живее толкова време под един покрив с Джени и да не я пожелае?

Толкова ли бяха различни с брат си? Нищо общо ли нямаха? Разбира се, че имаха. Хал нямаше проблеми с физиката си. Кейдж трябваше да се възхити на морала му, макар да не можеше да си обясни такова сурово отношение към самия себе си.

А Джени?

Тя гореше от желание да се отдаде на Хал в нощта преди неговото заминаване. Какъв мухльо беше Хал, за да се откаже от толкова прекрасен дар. На Кейдж му беше неприятно да мисли по този начин за брат си, но точно това чувстваше. Хал наистина ли не разбираше жертвата, на която бе готова Джени заради него? Преминал крехката бариера, Кейдж го беше разбрал.

Никога. Никога преди не му е било толкова хубаво.

Но сега нито една друга жена не беше като Джени. Тя оставаше недостижима. Забранена и недосегаема. Дори и зад онези граници.

Той го разбираше от години. Точно както знаеше, че тя принадлежи на Хал. Това беше ясно. Още тогава Кейдж трябваше да се примири. Можеше да има всяка друга жена, която поискаше. Освен онази, която желаше истински. Джени.

Той беше покварен до дъното на душата си. Беше лош. Не му пукаше за никого и за нищо. Така говореха и хората наоколо, а в повечето случаи си беше вярно. Но той обичаше много и Джени и Хал, за да не си позволява да разруши живота им.

Досега беше пазил добре тайната си. Никой не знаеше. Никой не би могъл да се досети. Най-малко тя. И представа си нямаше как до болка му се искаше да я докосне, когато беше край нея. Без задна мисъл. Просто да я докосне.

А тя бе привързана към него само като към брат. Макар той да усещаше, че се страхува. Това нейно неудобство разбиваше сърцето му. Но страхът ѝ беше оправдан, наистина. Той имаше скандална известност и жените, които държах на доброто си име, стояха далеч от него, сякаш чувствеността му беше заразна.

Често се беше чудил какво ли щеше да стане, ако Джени беше дошла по-рано да живее при тях. Ако той не беше в колежа, ако вече не беше известен като разбойник, ако бяха имали време да развият отношенията си, дали тя нямаше да предпочете него вместо Хал?

Обичаше да си представя това. Защото винаги беше усещал, че под сдържаността на Джени се крие един свободен дух, който копнее да счупи оковите на благоразумието. Какво ли щеше да се случи, ако тя беше получила тази свобода?

Може би тя чакаше някой да ѝ помогне. Може би тайно се молеше, но нито един мъж не беше го сторил. Може би...

Заблуждаваш се, човече. При никакви обстоятелства тя не би пожелала да свърже живота си с твоя.

Той блъсна стола си назад и ядосано се изправи.

Освен ако ти не се промениш.

Онази нощ не беше влязъл в спалнята ѝ с такова намерение. Чу я да плаче и разбра, че Хал не е отвърнал на молбата ѝ. Сърцето ѝ беше разбито и той искаше само да я успокои.

Но когато тя го сбърка с Хал, той беше привлечен към нея като от течение. Беше прекосил тъмната стая и беше приближил до леглото ѝ, като си повтаряше непрекъснато, че ей сега ще ѝ разкрие кой е всъщност.

Докосна я. Долови тъгата в гласа ѝ. Разбра отчаяния копнеж на любовта, останал без отговор и отвърна на молбата ѝ да я прегърне. А щом веднъж я целуна и усети топлината на тялото ѝ, нямаше връщане назад.

Това, което направи, беше непостижимо. Но и другото щеше да бъде също толкова лошо. Щеше да опита да я открадне от брат си.

Сега, когато я беше имал, но можеше да си позволи да я изгуби. Дори и адът да го погълне. Нямаше да позволи това семейство да задушава повече нейния дух. Хал имаше прекрасната възможност завинаги да спечели любовта ѝ, но я отхвърли. Кейдж нямаше да стои и да гледа как поражението се изписва по лицето ѝ и как угасва жизнеността ѝ, как цялата ѝ душа се задъхва в пашкула на онази праведност.

Имаше месеци на разположение, за да я спечели, преди да се върне Хал. И, за Бога, точно това се готвеше да направи.

— Диди.

Тя се беше сгушила в един грубиянски врат, под блузата ѝ пълзеше ръка, някакъв език галеше ухото ѝ. Раздразнена, тя се обърна.

— Забрави нещо — каза Кейдж и ѝ подхвърли ключа.

Тя не успя да го хване и той издрънча по масата. Диди го грабна и тъпо изгледа Кейдж.

— Защо?

— Няма да го използвам.

— Копеле — отровно процеди тя.

— Друг път не го казвай — подвикна ѝ Кейдж, докато отваряше вратата.

— Ей, приятел — обади се грубият врат, — не може да говориш така на дама...

— Остави го, миличък — каза Диди и плъзна ръка по гърдите му. Продължиха оттам, докъдето бяха стигнали.

Кейдж излезе в свежия вечерен въздух и дълбоко вдиша, за да прочисти главата си от алкохолните изпарения и миризмите на кръчмата. Седна зад волана на корвета си, запали мотора и с рев изчезна в нощта.

Колата му беше модел от 1963 година и събуждаше завистта на всички мъже в радиус от около сто и петдесет километра около Ла Бота. С нея Кейдж се познаваше отдалеч. Тя беше черна като нощта, с подходяща кожена тапицерия в същия дяволски цвят.

Гладко се плъзгаше по пътя и плавно забавяше на завоите. Близо до пасторската къща Кейдж приближи до тротоара и спря.

Прозорецът на Джени вече не светеше. Но Кейдж стоя там и цял час не откъсна очи от него, така, както беше правил и през изминалите шест нощи.

ТРЕТА ГЛАВА

Джени хвърли един поглед от олтара в предната част на църквата, когато на вратата се открие висок силует, очертан от слънчевата светлина на деня. Кейдж беше последният човек, когото очакваше да види тук. И все пак той бе мъжът, който свали авиаторските си тъмни очила, вмъкна се вътре и приближи по пътеката между пейките.

— Здравсти.

— Здравей.

— Църквата не може ли да си позволи да наеме един портиер? — каза той, кимвайки към кошницата с четки и парцали за почистване в краката ѝ.

Тя смутено стисна дръжката на оранжевата четка за обирание на праха в задния джоб на джинсите си, защото перата бяха щръкнали отзад като опашка.

— Приятно ми е да се занимавам с това.

Той се ухили.

— Май си изненадана, че ме виждаш.

— Така е — честно отговори тя. — Откога не си влизал в църква?

Тя почистваше олтара, за да сложи цветята, които току-що бяха доставени. Слънчевата светлина се изливаше през високите прозорци и пращинките весело блестяха във въздуха наоколо. По кожата и косата на Джени, вързана на тила, се очертаваха цветни дъги. Джинсите ѝ бяха плътно прилепнали. Маратонките ѝ бяха износени. Кейдж си помисли, че тя изглежда чудесно.

— От последния Великден — той се отпусна на първата пейка и разпери ръце по облегалката. Огледа се и установи, че нищо не беше променено вече толкова години.

— О, да — каза Джени. — Онзи следобед имаше и пикник в парка.

— И аз те люлях на люлката.

Тя се засмя.

— Мога ли да забравя? Крещях ти да не ме люлееш силно, а ти не спираше.

— Харесваше ти.

Тя дяволито му се усмихна, а ъгълчетата на устните ѝ очарователно се извиха.

— Как разбра?

— По инстинкт.

Когато ѝ отпрати ленивата си усмивка, Джени се сети, че по отношение на жените Кейдж наистина имаше инстинкти, но нито един не беше свят.

А той си мислеше за миналата пролет, за неделята, която бяха споменали. Тогава Великден беше по-късно и небето беше яносиньо, а въздухът — топъл. Джени носеше жълта рокля от някаква лека материя, която шумолеше при всеки полъх на вятъра.

Приятно му беше да я притисне до гърдите си, когато я качваше на люлката с онези стари въжета, дебели като китки на ръце, вързани на голямото дърво. Беше я задържал малко по-дълго и я подразни, като се направи, че я пуска, преди да се е наместила. Така имаше възможност да вдъхне пролетното ухание на косата ѝ и да изпита удоволствие от допира на нежния ѝ гръб до гърдите си.

Когато я пусна, тя се засмя щастливо като дете. Всеки път, когато отблъскваше люлката, почти докосваше бедрата ѝ. Почти.

Това, което романтичните поети пишеха за младите през пролетта, беше вярно. Онзи ден по тялото му се разливаха сладки вълни, които го караха да се чувства силен, мъжествен и изпълнен с копнежи.

Искаше му се да легне в тревата с Джени и да остави слънчевите лъчи да гаят лицето ѝ, докато той я обсипва с целувки. Искаше му се да положи глава в скута ѝ и да я гледа право в очите. Искаше му се да я обича нежно, бавно и тихо.

Но тогава тя беше момичето на Хал, както винаги. А след като Кейдж успя да вземе всичко от миговете им заедно, отиде при колата си и извади една студена бира. Родителите му бяха показали явното си неодобрение.

Накрая, за да не развали ничие настроение, особено това на Джени, защото Кейдж знаеше как я отчайва неразбирателството със

семейството, той се сбогува и черният му корвет изръмжа надолу из парка.

Сега изпитваше същия импулс да я докосне. Дори и в небрежния си вид, тя изглеждаше нежна и близка. Той се почуди дали стените на църквата ще се срутят, ако я грабне и я целуне така, както копнееше да го направи.

— Кой дари цветята тази седмица? — попита той, преди тялото да издаде мислите му.

Всяка година сред членовете на църковното настоятелство се разпространяваше един календар. Семействата се стичаха в неделя и поднасяха цветя пред олтара обикновено по някакъв случай.

Джени прочете картичката, прикрепена на букета от червени гладиоли.

— Семейство Рандъл. „С любов, в памет на нашия син, Джо Уайли“ — високо прочете тя.

— Джо Уайли Рандъл — Кейдж с усмивка присви очи.

— Познаваше ли го?

— Разбира се. Беше няколко години по-голям, но често играехме заедно — той кимна назад. — Виждаш ли онази пейка там? Една неделна сутрин седяхме с Джо Уайли. Когато минаваха с дискоса, той залепи дъвката си отдолу. Видя ми се много смешно. Така си мислеше и Джо Уайли. Наблюдавахме как дискосът обикаля наоколо. Можеш да си представиш израженията на хората, когато пръстите им залепваха за дъвката.

Джени приседна до него с блеснали очи.

— И какво се случи?

— Добре ме напляскаха. Обзалагам се, че и Джо си го е получил.

— Не, имам предвид това „в памет“.

— О! Той замина за Виетнам — Кейдж се загледа в цветята. — Не си спомням да съм го виждал, след като завърших колежа — Джени седеше неподвижно, заслушана в последвалата тишина. — Той беше дяволски добър играч на баскетбол — добави Кейдж. После сви рамене, сякаш очакваше Божият гняв да го порази като гръм заради изпуснатата приказка. — О, това не се казва в църква, нали?

Джени се засмя.

— Какво значение има? Господ винаги чува онова, което говориш — внезапно тя стана сериозна и очите ѝ се впиха в неговите.

— Аз наистина вярвам в Бога, а ти, Кейдж?

— И аз — без съмнение той казваше истината. Лицето му рядко беше толкова сериозно. — И по мой собствен начин го уважавам. Знам какво говорят хората за мен. Дори родителите ми са убедени, че не вярвам.

— Сигурна съм, че не мислят така.

Той я изгледа недоверчиво.

— А ти? Какво мислиш за мен ти?

— Че си нормално дете на свещеник.

Той отметна глава и се засмя.

— Това е прекалено опростено, не ти ли се струва?

— Не. Докато си расъл, нарочно си се държал така, за да не те мислят за послушно детенце.

— Вече съм пораснал, а още не искам да ме вземат за такъв.

— Никой не може да те обвини в това — подразни го тя и го бодна с показалец по бедрото. Но бързо дръпна ръка. Бедрото му беше мускулесто, също като на Хал, а това ѝ върна спомена за страстно притиснатите им в онази нощ тела.

За да прикрие смущението си, тя попита:

— Спомняш ли си как се опитваше да ме разсмиваш, когато пеех в хора?

— Аз ли? — възмутено отвърна той. — Никога не съм правил подобно нещо.

— О, и още как. Правеше ми физиономии и си събираше очите при носа. Седеше някъде отзад с едно от твоите момичета и...

— С „едно от моите момичета“? Звучи ми така, сякаш съм имал харем.

— А нямаше ли? По-точно, нямаш ли?

Очите му се сведоха многозначително и бавно пробягаха по тялото ѝ.

— Винаги ще се намери място и за още едно момиче. Искаш ли да подадеш молба за прием?

— О! — извика тя, скочи от мястото си и го изгледа развеселено ядосана и стиснала юмруци на кръста си. — Я изчезвай оттук. Имам работа.

— И аз — каза той, въздъхна и се изправи. — Току-що подписах договор да наема сто акра от земята на стария Парсън.

— Това добре ли е? — тя малко познаваше работата му, чувала беше, че се занимава успешно с петрол.

— Много добре. Готови сме да започнем сондирането.

— Поздравления.

— Запази ги за времето, когато стане готов първият кладенец — и той игриво дръпна един кестеняв кичур, измъкнал се от опашката на тила ѝ. Обърна се и се отправи към вратата.

— Кейдж? — неочаквано извика Джени.

— Какво? — той бавно се извърна, изглеждаше раздърпан и красив, обгорял от слънцето и вятъра, хищен и опасен.

— Забравих да те попитам защо дойде.

Той сви рамене.

— Без определена причина. Довиждане, Джени.

— Довиждане.

За миг той остана загледан в нея, преди да сложи очилата си и да излезе.

Джени се мъчеше да захване мокрия чаршаф на простора, преди силният вятър да го изтръгне от ръцете ѝ.

Другите, които беше простряла, се издуваха като платна и пляскаха около нея като гигантски крила.

Тъкмо закачи и последната щипка и уморено отпусна ръце, когато в ушите ѝ избухна чудовищен рев. Заплахата идваше иззад един чаршаф, втурна се и я сграбчи. Обви я със силните си ръце и започна да издава хищни звуци.

Тя тихо изписка, но възклицанието ѝ бе погълнато отново от силната прегръдка.

— Изплаших те, нали? — каза все още невидимият нападател, придърпа я и изръмжа в ухото ѝ.

— Пусни ме.

— Кажи „моля“.

— Моля!

Кейдж я пусна и се показа иззад прането, като се смееше на усилията ѝ да се размотае от чаршафа. Той като по чудо не беше паднал от простора.

— Кейдж Хендрън, изплаши ме до смърт!

— О, хайде, ти знаеше, че съм аз.

— Само защото и преди си го правил — тя отчаяно се мъчеше да отметне косата от очите си. Опитите ѝ бяха така безуспешни, както и тези да сдържи смеха си. Накрая се отказа и се разсмя заедно с мъжа.

— Някой път... — тя не доизрече заплахата си, но размаха пръст срещу Кейдж. Той го сграбчи в шепата си.

— И какво? Какво ще стане някой път, Джени Флетчър?

— Някой път ще си получиш заслуженото.

Той вдигна пръста ѝ до устата си, игриво го ухапа и изръмжа.

— Не се обзалагай.

Тя се смути и бързо се дръпна, сякаш бе приближила твърде много до огъня.

Чудеше се защо ли си е дошъл днес, макар посещенията му да не бяха толкова редки след заминаването на Хал. Оттогава Кейдж често се отбиваше по някаква дребна причина.

Привидно тези посещения бяха с цел да се осведоми дали родителите му имат някаква вест от Хал, но извиненията бяха така неубедителни, че Джени се питаше дали не се отбива само заради Боб и Сара всъщност. Ако това беше истина, жестът му наистина я вълнуваше.

Няколко пъти беше идвал, за да почисти стаята си от „онези боклуци“, които Сара го беше помолила да премести, макар всичко да можеше да се свърши наведнъж.

После дойде и донесе някаква торта, която бил купил на благотворителна разпродажба на сладкиши, понеже нямало да може да я изяде сам.

Една вечер намина да вземе от Боб някакъв инструмент, за да почисти амортизатора на колата си. Всичко това на пръв поглед беше нормално, но Джени продължаваше да мисли, че има и някакъв скрит мотив зад посещенията му.

За Кейдж не беше обичайно да проявява такъв интерес и толкова често да се отбива в къщата. Той обикновено прекарваше вечерите си в местните кръчми, заобиколен от грубияни, каубои и бизнесмени, освен ако не беше в компанията на някоя жена.

Колкото повече време прекарваше с него Джени, толкова по-малко ѝ допадаше мисълта за Кейдж и другите му жени. Ревността,

която я пробождаше, беше неочаквана и Джени не можеше да си обясни произхода ѝ.

— Сушилнята счупена ли е? — попита Кейдж, докато носеше на рамо коша с прането и я следваше към задния вход.

— Не, но ми харесва миризмата на чаршафите и калъфките за възглавници, когато съхнат навън.

Той задържа вратата отворена и се усмихна на Джени.

— Ти си тежък случай.

— Знам. Безнадеждно старомодна.

— Точно това ми харесва.

Тя отново усети необходимостта да увеличи разстоянието помежду им. Едва поемаше дъх, когато той заставаеше толкова близо до нея и я пронизваше с този свой поглед.

— Искаш ли... искаш ли кока-кола?

— Чудесно — той отнесе коша в килера, докато тя отваряше хладилника в кухнята. Извади чаши от шкафа, пусна вътре бучки лед и наля отгоре газираната течност. — Къде са майка ми и баща ми?

— Отидоха да посетят някакви хора в болницата.

Мисълта, че двамата с Кейдж са сами в старата къща, странно я изнерви. Ръката ѝ леко трепереше, когато сложи чашата на масата пред него. Внимаваше да не го докосне. Винаги беше внимавала, но напоследък...

Тя нервно придърпа един стол за себе си и отпи от студената кола. Мъжът я наблюдаваше. Макар че очите им не се срещаха, тя усещаше погледа му. Защо беше облякла фланелката на голо, трябваше да сложи нещо отдолу.

За неин ужас, гърдите ѝ сякаш откликнаха и се повдигнаха под памучния плат.

— Джени?

— Какво? — тя скочи, сякаш са я хванали в нещо неприлично. Замай ѝ се главата и я втресе така, както през нощта с Хал. Той беше облечен точно като Кейдж сега — в джинси и памучна риза.

Тя почти усещаше докосването на тъканта до голата си кожа и хладния допир на металната катарамата. Сви се в стола си и притисна коленете си едно в друго под масата, като опита да изглежда безразлична.

— Имаш ли новини от Хал?

Тя рязко поклати глава, едновременно в отговор и с желание да се отърси от усещанията, избухнали неочаквано в нея.

— Нищо от последната картичка преди месец. Мислиш ли, че това може да означава нещо друго?

— Да — тя бързо вдигна глава, но Кейдж се усмихваше. — Че всичко е наред.

— Лошите новини са най-бързи.

— Нещо такова.

— Боб и Сара се държат, но са притеснени. Не очаквахме, че ще му се наложи да влиза навътре в страната, мислехме, че ще бъде само около границата. Сега вече трябваше да е на път за вкъщи.

— Може би е тръгнал, но няма възможност да ни се обади.

— Вероятно — тя чувстваше егоистична болка, защото малкото пъти, когато Хал беше писал, писмата му бяха адресирани до всички. Основното в тях беше лошото положение в Монтерико, но Хал ги осведомяваше, че той самият е жив и здрав. За Джени лично нямаше нито думичка. За собствената му годеница. Така ли трябваше да се държи един влюбен мъж, особено след онова, което се случи?

— Липсва ли ти? — тихо попита Кейдж.

— Ужасно — тя вдигна очи към него, но почти веднага се извърна. Човек не можеше да излъже пред този негов поглед. Не можеше да скалпва никакви истини. Хал наистина ѝ липсваше, но не „ужасно“, не както самата тя беше очаквала, не както си мислеше, че трябва да ѝ липсва. По някакъв начин отсъствието му даже ѝ носеше облекчение. Това не беше ли твърде странно?

Дали, след като бе споделила леглото с него, повече не го желаше? В какъв грях беше затънала?

О, тя копнееше отново да изпита онази радост, онова неопишуемо физическо удоволствие, но не очакваше точно Хал. Вероятно защото още му се сърдеше за начина, по който си беше тръгнал, без дори да ѝ каже сбогом. Поне така си го обясняваше. Не беше задоволително това обяснение, но беше единствено.

— Той ще се оправи. Хал винаги превъзмогва неприятностите — Кейдж се облегна назад на стола си и се заклатушка на задните му крака. — Тук наблизо живееше едно семейство... много преди ти да дойдеш при нас. Аз бях на дванайсет, а Хал на осем или девет. Те имаха една нещастна и много дебела дъщеря. Дунда. Всички деца в

училището я наричаха Дебеланата, Прасето и други неприятни прозвища. Една групичка глупаци я причакваха на ъгъла и ѝ се присмиваха и дюдюкаха, когато минаваше край тях на път за вкъщи.

Тонът му унасяше Джени. Той беше дълбок, приглушено дрезгав, сякаш по гласните му струни беше прилепнал пясъкът на западен Тексас. Докато говореше, пръстите му лениво се плъзгаха по чашата. Русите косъмчета блестяха по бронзовата кожа на ръцете му. Смешно, тя никога не беше забелязвала тези подробности. Начинът, по който пръстите му галеха чашата, беше зашеметяващ и я караше да си представя...

— Един ден Хал се връщал заедно с нея и когато глупаците отново започнали да се подиграват, той се нахвърлил върху тях. Разбиха му носа, насиниха окото му и устните му се подуха, когато се помъчи да я защити. Но същата вечер майка ми и баща ми го обявиха за герой. Мама му даде допълнително десерт. Татко го сравни с малкия Давид в битката му срещу Голиат. А аз си мислех: „По дяволите, щом това ги прави щастливи, и аз мога да го направя.“ Знаех как да се бия и го правех доста по-добре от Хал. Затова на другия ден причаках онези зад гаража. Имах две причини да ги накажа. Първо, защото бяха пребили малкия ми брат, второ, защото се подиграваха на нещастното момиче.

— И какво направи?

— Те наистина се гордееха със себе си и се появиха по улицата с кикот. Аз излязох иззад гаража и хвърлих коша за боклук по един от тях. Счупих му носа. Забих юмрук в корема на друг и му изкарах въздуха. Третия ритнах в... където момчетата ги боли най-много.

Джени се разсмя и се изчерви. После вдигна очи към него:

— И какво стана?

— Очаквах същите похвали, които предната вечер беше получил Хал — мрачна усмивка изкриви чувствените му устни и той поклати глава. — Изпратиха ме в стаята ми без вечеря, с ужасни обвинения, пердах и забрана две седмици наред да карам колелото си.

С края на разказа му краката на стола удариха пода.

— Така че, Джени, както сама виждаш, ако аз бях поел тази мисия в Централна Америка, щяха да ме обявят за разбойник, за размирник, който търси с кого да се сбие. Но Хал... Хал е светец.

Тя несъзнателно плъзна ръка по масата и покри неговата длан.

— Толкова съжалявам, Кейдж. Знам, че боли.

Дланта му машинално покри нейната, а очите му я пронизаха. Нейните плуваха в сълзи.

— Джени? Върнахме се. Къде си? — чуха се от входа виковете на Боб и Сара.

Кейдж и Джени отместиха погледи и разплетоха длани миг преди родителите му да нахлуят в кухнята.

— О, ето те. Добре дошъл, Кейдж.

Джени скочи и им предложи кафе или нещо студено. Кейдж също стана.

— Трябва да тръгвам. Минах само да видя дали има нещо от Хал. По-късно пак ще се обадя. Довиждане.

Нямаше смисъл да остава още. Наистина искаше да пита за Хал, но главната причина на посещението му беше Джени.

Вече я видя.

Тя го беше докоснала.

Наистина беше протегнала ръка към него.

Той се чувстваше прекрасно.

Джени се наведе, за да прехвърли на задната седалка на колата си торбата с пазара. Когато завърши колежа, Хендрънови ѝ бяха подарили автомобила. Някакво пронизително подсвирване я накара бързо да се обърне, толкова бързо, че почти си удари главата.

Кейдж бе спрял встрани, яхнал огромен мотор, а изражението му подходдеше на шума, който беше предизвикал. В ръката му висеше лъскав черен шлем. Беше облечен в синя риза с навити до лактите ръкави. Или вятърът беше измъкнал копчетата от илиците, или бяха оставени небрежно разкопчани. Добре че поне ризата му беше напъхана в джинсите и така се запазваше някакво приличие.

Около врата му се развяваше избеляла червена кърпа. Приличаше на бандит. Дяволите биха го посрещнали в ада с отворени обятия и вероятно биха го избрали за предводител.

Джени се загледа в светлите косми по гърдите му. От мускулестите гърди те се събираха в гъста ивица надолу към корема. Трудно ѝ беше да откъсне очи от прекрасно загорялата му кожа и космите, покрили стегнатите мускули.

— Не изглеждаш много добре — неискрено го сгълча Джени.

— Благодаря, госпожо.

Тя се засмя.

— И ти не си прекрасна — възрази Кейдж.

— И какво лошо съм направила?

— Джинсите ти са прекалено тесни и събуждат мъжкото въображение.

Тя се огледа и отвърна:

— Само въображението на някои мъже. На онези, дето умът им е на друго място.

— Хм. Предполагам, че това се отнася за мен.

— Ако е точно... Днес още никой не ми беше подсвирквал.

— Значи никой не те е видял, докато се навеждаш.

— Сексуален маниак.

— Гордея се, че съм такъв.

Тя отпусна ръце на бедрата си и попита:

— А ако аз мина зад теб и така ти изсвиря?

— Ще те завлека в храсталака.

— Ти си непоправим.

— Всички така казват — той се усмихна и зъбите му блеснаха на слънцето. Хвана ръчките на мотора и леко се приведе напред. Мускулите на ръцете му подскочиха и Джени видя силните вени, които се очертаха по опънатата му кожа. — Искаш ли да те повозя?

Тя откъсна очи от него, протегна се да затвори задната врата и отвори откъм себе си.

— Да ме повозиш? Ти си луд — тя стрелна с поглед мотоциклета.

— Не. Само непоправим.

Тя му направи физиономия, а усмивката му стана още по-широка.

— Хайде, Джени. Ще бъде страхотно.

— Няма да стане. В никакъв случай не се качвам на това нещо.

— Защо?

— Нямам ти доверие като шофьор.

— Много съм добър — засмя се той.

— Веднъж съм се возила в колата ти и всеки миг рискувах кожата си. Дори пътната полиция те поздравява, когато профучаваш.

Знаят си, че е невъзможно да те настигнат.

Той сви рамене и мускулите му отново заиграха.

— Харесва ми да съм бърз. Внимавам.

— Аз внимавам повече, благодаря — вежливо каза тя и се настани зад волана. — Освен това сладоледът започна да се разтопява — добави през прозореца, докато палеше колата.

Той я последва до къщи, като минаваше с мотоциклета ту отпред, ту отзад, ту встрани, караше я да спира и да завива няколко пъти, за да не го блъсне. Под шлема се виждаше широката му усмивка. Джени се мъчеше да изглежда строга и ядосана, но не можа да потисне смеха си, когато стигнаха до къщата.

— Видя ли? — той спря мотоциклета до колата ѝ и свали шлема. — Прекрасно и безопасно. Сега ще дойдеш ли да те повозя?

Слънцето грееше в косата му и ѝ придаваше цвета на узряло жито. Очите му подканващо проблясваха под гъстите мигли. Джени се поколеба, а чантата с продуктите все повече натежаваше в ръката ѝ.

— Кога за последен път си извършила нещо спонтанно? — изкусително я попита той.

В нощта, когато съблазних Хал.

Но дори не ѝ се мислеше за Хал сега. Нямахте го вече десет седмици. Кейдж идваше често. Винаги се появяваше неочаквано, както и днес на паркинга пред магазина. Ако разсъждаваше по друг начин, щеше да реши, че я преследва.

— Не, наистина не мога — възрази тя.

— Разбира се, че можеш. Побързай. Ще ти помогна да прибереш сладоледа.

С него не можеше да се спори. Покупките бяха разтоварени и прибрани в хладилника, а щом Сара и Боб ги нямаше, Джени беше лесна плячка. А Кейдж прекрасно знаеше как да преследва уморения дивеч и да го залавя.

— Много те моля — той падна на колене, за да вижда лицето ѝ. Бръчките от двете страни на устата му се превърнаха в трапчинки. — Със захарче отгоре.

— О, добре — предаде се Джени с раздразнена въздишка. А всъщност сърцето ѝ туптеше от радостно вълнение.

Той я хвана за ръка и я повлече навън, преди да има възможност да промени решението си.

— Дори имам шлем и за теб — той го нахлузи на главата ѝ. За миг, само за един-единствен миг очите им се срещнаха. Мъжът докосна бузата ѝ. Но преди Джени да успее да определи какво точно означаваше блясъка в очите му, мигът свърши и Кейдж ѝ даваше нареждания как да се качи на мотоциклета.

Когато тя се настани на задната седалка, той праметна крак отпред и каза:

— Сега ме хвани здраво през кръста.

Тя се поколеба, но склочи ръце около него. Щом докосна голите му гърди, рязко отдръпна ръце.

— Съжалявам — промърмори, сякаш беше блъснала някой непознат в асансьора. Сърцето ѝ бясно заблъска в гърдите.

— Няма нищо — той хвана ръцете ѝ и ги склочи около кръста си. — Трябва да се държиш здраво.

Зави ѝ се свят. Гърлото ѝ пресъхна. Ако не се страхуваше, че може да падне, би затворила очи, когато той потегли надолу по улицата. Тя държеше ръцете си, без да ги движи, макар да изпита лудото желание да плъзне длани по стегнатите мускули.

— Как е? — изкрещя той.

Преодоляла смущението си, тя отвърна искрено:

— Прекрасно!

Топлият вятър безмилостно ги удряше, когато излязоха извън града. Фучаха по шосето. Имаше някаква дива възбуда в това да знаят, че под тях са само двете колела на мотора, които хвърчаха по настилката. Ревът на машината разтърсваше бедрата ѝ, корема, гърдите. Този трепет беше прекрасен.

Кейдж зави по тесен черен път и скоро влезе през някаква порта. В далечината се показва стара къща във викториански стил. В оградения двор имаше трева и храсти, много дървета хвърляха сенките си наоколо. Верандата обгръщаше къщата от три страни, а балконите на втория етаж я засенчваха от слънцето. Къщата беше като нарисувана, боядисана в пясъчно жълто, обрамчена в ръждиво и сиво.

От едната страна се виждаше гараж. Джени забеляза корвета, паркиран вътре заедно с други коли. До гаража имаше конюшня. Зад нея по ливадата пасяха няколко коня.

— Това е моят дом — простичко каза Кейдж. Спря мотоциклета и го подпря. Леко вдигна Джени, преди тя да понечи да слезе. Младата

жена свали шлема, загледана в къщата.

— Тук ли живееш?

— Да. Вече две години.

— Никога не съм знаела къде е къщата ти. Никога не си ни канил тук — обърна се тя към него. — Защо?

— Не исках да получа отказ. Родителите ми си мислят, че това е някаква бърлога на греха и няма да стъпят тук. Хал също няма да дойде заради тяхното неодобрение. Много по-просто беше изобщо да не ви каня, за да бъде по-лесно за всички ни.

— А аз?

— Ти щеше ли да дойдеш?

— Да — но нито един от двамата не повярва на думите й.

— Сега си тук. Искаш ли да разгледаш? — скромно попита той.

При цялата си мъжественост изглеждаше ужасно уязвим. Този път Джени не се поколеба. Наистина много й се щеше да разгледа.

— Разбира се. Може ли да влезем?

Той широко се усмихна и я поведе по стълбите.

— Къщата е строена в началото на века. Сменила е много собственици, всички са я оставили да се разрушава. Когато я купих, беше истинска съборетина. Всъщност аз исках земята и мислех да разруша къщата, а на нейно място да построя нещо по-ниско, нещо съвременно. Но започнах да се привързвам към нея. Тя сякаш бе неделима част от това място и затова реших да я оставя. Поправих я.

— Прекрасна е — каза Джени, докато обикаляха из осветените от слънцето просторни стаи с високи тавани.

Обзавеждането беше функционално, Кейдж беше боядисал стените, капациите и дървенията в бяло. Дъбовите подове бяха излъскани до блясък. Удобните мебели бяха приятна смесица от старо и ново, подредени с вкус.

Кухнята беше чудо на следващия век, но всички модерни уреди бяха прикрити в мебели с чара на миналия. На втория етаж имаше три спални. Само едната беше напълно оправена. От вратата Джени погледна мястото, където спеше Кейдж. Обзаведена в пясъчните цветове на пустинята, тази стая му подходеше. Масивното легло бе покрито с непоръбена гладка кожена покривка, която изглеждаше мека като кадифе. През вратата вътре Джени забеляза широка баня с голяма вана и прозорец над нея.

Кейдж проследи погледа ѝ.

— Обичам да лежа във ваната и да наблюдавам пейзажа отвън. Залезът оттук е прекрасен — той говореше близо до ухото ѝ, топлият му дъх погали косата ѝ. — А нощем, когато луната е пълна и изгреят звездите, дъхът ми наистина спира.

Джени усети как нещо хипнотично я привлича към него, трепна и се отдръпна.

— Къщата ти подхожда, Кейдж. Не очаквах, но по странен начин е точно така.

Това изглежда му хареса.

— Ела да видиш басейна.

Той я поведе надолу по стълбите към вътрешната веранда. Тук цареше изобилие от цветове. В теракотени кашпи цъфтяха червени мушката. В един ъгъл имаше кактусова градина с ярки жълти и розови цветове. Наоколо висяха сребристи чаени храсти с пурпурни цветчета. Басейнът беше дълбок и син като сапфир.

— О! — възкликна тя.

— Искаш ли да поплуваш?

— Нямам бански костюм.

— Искаш ли да поплуваш?

В дрезгавия въпрос прозвуча нещо потайно и вълнуващо, но ясно доловимо.

Джени усети как тялото ѝ се стегна. Сърцето ѝ сякаш спря и кръвта ѝ застина. Не можеше да мигне, омагьосана от настойчивия му поглед и греховната покана.

Това беше немислимо, разбира се.

Но все пак тя си го помисли.

А калейдоскопът на въображението ѝ я накара да пламне. Тя виждаше и двамата голи, а слънцето огрява телата им.

Тези представи накараха устата ѝ да пресъхне.

Тя се видя как го докосва, видя ръцете си да се плъзват по голата му кожа, пръстите ѝ да се допират до мускулестите му гърди.

После видя как той я докосва, видя силните му ръце нежно да галят гърдите ѝ, да се спускат по корема, към бедрата, да...

— Трябва да се връщам — тя се обърна и почти побягна през верандата, сякаш дяволът беше по петите ѝ. Кейдж нямаше рога и опашка, но образът му беше странно близо до тази представа.

Той я настигна и Джени го изчака да заключи къщата. Когато я хвана за ръка, за да я поведе по стълбите, тя се дръпна.

— Има ли нещо, Джени?

— О, не, разбира се, че не — каза тя и нервно навлажни сухите си устни. — Къщата ми харесва.

Защо се държеше така? Кейдж нямаше да ѝ стори зло. Познаваше го от години, а когато през летните ваканции се връщаше от колежа, бяха живели под един покрив.

Защо сега по странен начин го прие като непознат, а същевременно като най-близкия на земята? Не беше споделяла съкровено с него така, както в дългите и тихи разговори с Хал. Но чувстваше особена близост с този мъж, която не можеше да се обясни. Защо?

Тя усети как у нея се надигат чувства. Толкова непознати, толкова свързани с плътта. Но толкова чудновато истински.

— Добре, вече съм ти обяснил какво да правиш — каза ѝ той, когато се качиха на мотоциклета. — Дръж се здраво, момиче.

— Кейдж!

Дъхът ѝ секна, когато мотоциклетът профуча към шосето и скоро пейзажът се замъгли. Джени здраво прегръщаше Кейдж, подпряла брадичка на рамото му.

Когато стигнаха улицата пред къщата, Кейдж качи мотоциклета на тротоара и започна да прави слалом между дърветата. Нямаше пешеходци, но Джени изпищя:

— Ти си луд, Кейдж Хендърн!

Задъхваха се от смях, когато пристигнаха вкъщи.

— Искаш ли утре пак? — попита я през рамо той.

Тя скочи от мотоциклета, коленете ѝ се подгъваха. Подпря се на рамото му, за да запази равновесие.

— Не. Определено не. Последното возене беше игра със смъртта.

Бузите ѝ бяха зачервени, очите ѝ блестяха. Кейдж никога не я беше виждал така засмяна. Беше изчезнала строгата маска, зад която се криеше лицето ѝ. Дълбоко в себе си Джени бе любителка на приключенията и ето че това нейно качество най-сетне се беше проявило.

Той слезе от мотоциклета и свали шлема си.

— Скоро няма да можеш да се откажеш — помогна ѝ да свали и своя шлем и не принудено прокара пръсти през разрошената ѝ коса. — Следващия път ще надминем и скоростта на звука.

Обви с ръка раменете ѝ. Все още нестабилна, тя потърси опора в тялото му и го хвана през кръста. Заедно се запрепъваха към задния вход.

Вратата се отвори. Боб се показва на стълбите. Погледна обвинително Кейдж, после Джени. Суровото му изражение ги накара рязко да спрат.

— Татко?

— Боб? — изрекоха в един глас.

Но вече бяха разбрали.

— Синът ми е мъртъв.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Джени? — настойчивият шепот на Кейдж не получи отговор.
— Джени, моля те, не плачи. Да пратя ли да ти донесат нещо?

Тя поклати глава и свали мократа кърпичка от очите си.

— Не, благодаря ти, Кейдж. Добре съм.

Но тя не беше добре. Не беше добре от вчера следобед, когато Боб Хендрън им каза, че Хал е застрелян в Монтерико.

— Защо, по дяволите, ти позволих да ме предумаш да дойдеш с мен, не мога да разбера — горчиво се обвини Кейдж.

— Трябваше да го сторя — настоя тя и разтърка все още зачервените си очи.

— Страхувам се, че това изпитание само ще утежни всичко останало.

— Не можех просто да си седя у дома и да чакам. Трябваше да дойда с теб, иначе щях да полудея.

Той я разбираше. Беше ужасно, но някой трябваше да дойде, за да разпознае тялото на Хал и да уреди транспортирането му обратно в Щатите. Имаше и купища документи за попълване, да не говорим и за обтегнатите преговори с военната хунта в Монтерико. Но по-добре да се занимават с цялата тази работа, отколкото да стават свидетели на мъката на Хендрънови у дома.

— Джени, къде беше? — изплака Сара. Тя протегна ръце към Джени, когато младата жена се втурна в стаята след съобщението на Боб. — Колата ти е тук... Търсихме те навсякъде... О, Джени!

Сара беше припаднала в ръцете ѝ, разтърсена от ридания. Кейдж седна на дивана, разкрачи крака и ниско привел глава, загледан във върховете на ботушите си. Никой не опита да го успокои за загубата на брата. Сякаш не беше тук, ако не се смята презрителният поглед, който Боб хвърли към шлемовете, хвърлени от Кейдж на пода в антрето.

Джени галеше светлокафявата коса на Сара.

— Съжалявам, че не бях тук. Аз... Ние с Кейдж се повозихме на мотоциклета му.

— Ти си била с Кейдж? — Сара вдигна глава и погледна към него. Сякаш самото му присъствие в къщата я изненадваше, сякаш никога не го бе виждала.

— Как научихте за Хал, мамо? — тихо попита той.

Сара беше изпаднала в шок. Лицето ѝ бе пребледняло, с унесено изражение.

Боб им разказа малкото, което знаеше.

— Някакъв представител на Държавния департамент ни съобщи преди половин час — пасторът изведнъж се беше състарил ужасно. Раменете му се бяха отпуснали, кожата под брадата му сякаш за пръв път беше увиснала. Очите му бяха изгубили обичайния си блясък. Внушителният му иначе глас, когато произнасяше проповеди в църквата, звучеше жално и накъсано.

— Очевидно онези разбойници от тамошното правителство не са харесали намесата на Хал. Арестували го заедно с членове на неговата група, както и няколко въстаници, които щели да бягат с тях. Всички били... — той съчувствено погледна към Сара и продължи с онова, което му беше съобщил човекът от правителството. — Всички са били убити. Сега нашите власти са отправили официален протест.

— Нашият син е мъртъв! — изхлипа Сара. — Какво ще помогнат протестите? Нищо няма да ни върне Хал.

Джени мълчаливо се съгласи. Двете жени се бяха притиснали една в друга, съсипани от ужасната новина. Вестта се беше разнесла из паството. Хората започнаха да прииждат, носеха съболезнованията си и храна, която оставяха в кухнята.

Телефонът не спираше да звъни. Веднъж Джени погледна към него и видя, че Кейдж отговаря. По някое време той беше отишъл да се преоблече. Сега носеше памучни панталони, спортна риза и сако. Облегнат на стената, Кейдж изглеждаше ужасно уморен. И съкрушен.

Тя дори не беше намерила време да се качи до стаята си и да оправи разрошената си от лудешката разходка с мотора коса. Но никой не забелязваше. Всички се движеха наоколо като роботи, изгубили интерес към живота. Не можеха да повярват, че Хал бе отнет от тях по такъв жесток и невъзвратим начин.

— Изглеждаш изтощена — Джени си беше наляла кафе, когато видя Кейдж до себе си. — Хапвала ли си нещо?

По шкафовете в кухнята бяха подредени съдове с храна. Но само мисълта за това я отвращаваше.

— Не, нищо не искам. А ти?

— И аз не съм гладен.

— Наистина трябва да хапнем нещо — отбеляза Боб, приближил със Сара, увиснала на ръката му. Той ѝ помогна да седне.

— Татко, обади се някакъв човек на име Уидърс от Държавни департамент — каза Кейдж. — Утре заминавам, за да съпровожда тялото на Хал — Сара изстена и притисна ръка към устните си. Кейдж тъжно я погледна. — Този Уидърс ще ме посрещне в Мексико. Ще ме придружи и надявам се, ще помогне с формалностите. Ще ви се обадя веднага, щом науча нещо, за да подготвите погребението.

Сара отпусна глава върху ръцете си на масата и пак заплака.

— Ще дойда с теб, Кейдж.

Джени тихо заяви намерението си. Хендрънови бяха твърде съсипани, за да спорят с нея.

Рано на другата сутрин двамата с Кейдж тръгнаха, отидоха с кола до Ел Пасо, а оттам се качиха на самолет — същия полет, с който преди три месеца бе заминал Хал.

Сега Кейдж седеше близо до нея, сякаш да я запази от света от другата страна. Когато хартиената ѝ салфетка започна да се разпада, той ѝ подаде кърпичка от сакото си.

— Благодаря.

— Не ми благодари, Джени. Не мога да понасям, когато плачеш.

— Толкова виновна се чувствам.

— Виновна? Защо, за Бога?

Тя махна с ръка и се загледа през прозореца на самолета.

— Не знам. По милион причини. Защото му се разсърдих, когато замина. Защото се чувствах наранена, когато не ми писа лично. И за всякакви такива глупави неща.

— Всеки се чувства виновен за разни глупости, когато някой умре. Това е съвсем естествено.

— Да, но... Аз се чувствам виновна за това... че съм жива — тя обърна глава и го погледна през сълзи. — И защото ми беше толкова хубаво с теб вчера, когато Хал е бил вече мъртъв.

— Джени — в гърдите на Кейдж се надигна остра болка. Същата вина обземаше и него, но той не беше се издал.

Той я прегърна и я притегли до гърдите си. С другата ръка я погали по главата.

— Не трябва да чувстваш вина за това, че си жива. Хал не би искал да е така. Той беше наясно с риска. И го пое.

Кейдж отхвърляше мисълта, че му е приятно да я прегръща. Но наистина беше така. Толкова пъти беше пожелавал да я държи така близо. Сега мразеше причината, която му беше дала тази възможност. От друга страна и той беше човек. Не можеше да пренебрегне усещането, което крехкото ѝ тяло събуждаше у него.

Защо му трябваше на Хал да умира? По дяволите, защо? Кейдж искаше да спечели Джени с честна битка. Нямаше никаква победа сега, когато тя остана сама, защото Хал го няма. Дали вината ѝ нямаше да се превърне в друга пречка, която той ще трябва да преодолява?

— Защо се ядоса на Хал, когато замина? — дали по-късно тя не беше съжалявала за онова, което се случи през нощта? О, не. Може би отговорът нямаше да му хареса, но трябваше да го чуе.

Джени толкова дълго се колеба, че Кейдж вече не очакваше тя да продума. Тогава тя каза:

— Нещо се случи в нощта, преди той да замине, което много ни сближи. Мислех, че всичко ще се промени. Но на сутринта той си беше отишъл, без дори да се сбогува, сякаш нищо не се беше случило.

Да, защото не беше се случило с Хал.

— Донякъде очаквах той да отложи заминаването си — въздъхна тя. — Чувствах се отблъсната, когато не го направи. Дълбоко в себе си не вярвах, че моите чувства са по-важни за него от работата му, но...

А Кейдж отчаяно беше се чудил какво ли мисли тя онази сутрин. Гледаше я през масата на закуска, а в главата му напиреха хиляди въпроси, които не можеше да ѝ зададе. Собственото му предателство го беше заставило да мълчи.

Искаше му се да я попита: „Добре ли си?“, „Причиних ли ти болка?“, „Джени, дали само съм си представял, че е прекрасно, или наистина беше толкова хубаво?“, „Случи ли се, или беше само сън?“.

Той все още не знаеше отговорите на всички тези въпроси. Но каквито и да бяха, те принадлежаха на Хал. Тя беше наранена. Не можеше да разбере защо Хал я беше напуснал така, сякаш не означаваше нищо за него. Но Хал не заслужаваше гнева ѝ. Тя също

нямаше вина. Имаше един-единствен виновен и, както обикновено, това беше Кейдж.

Дали да ѝ каже сега, че Хал не е бил безразличен, просто защото не е преживял онова с нея? Може би така тя нямаше да се чувства виновна. Дали да ѝ каже?

Не. За Бога, не. Сега тя трябва да се справи със смъртта на Хал. Как щеше да приеме истината, че се е любила с друг? Как би могла една жена да си го прости? Как щеше да прости на мъжа, изиграл ѝ такъв номер?

Джени изглежда беше усетила напрежението в прегръдката му, защото внезапно се изправи и се дръпна.

— Не трябваше да те притеснявам с всичко това. Личният ми живот едва ли те интересува.

О, да, интересуваше го. Веднъж двамата бяха постигнали най-голямата близост между две човешки същества. Но тя не го знаеше. Беше сигурен, че нито един друг мъж, нито дори брат му, не бе я целувал така. Никой не познаваше вкуса ѝ така, както Кейдж.

Той рязко отхвърли тези мисли. Какво, по дяволите, си позволяваше? Наистина беше проклет кучи син! Брат му беше мъртъв, а той тук си мислеше за Джени в леглото.

— Скоро ще се приземим — дрезгаво каза той, за да прикрие собствената си вина и смущение.

— Тогава по-добре да се пооправя.

— Изглеждаш прекрасно.

Въпреки отвращението от самия себе си преди миг, Кейдж не можеше да откъсне очи от нея.

Тя отвърна на погледа му и осъзна, че никой не му беше благодарил за цялата работа, която сам бе свършил. Даже не беше чакал да го помолят.

— Ти безкрайно много помогна, Кейдж. На родителите си. И на мен — тя хвана ръката му. — Радвам се, че те имаме.

— И аз се радвам, че ме имате — каза той и леко се усмихна.

Добре, че не ѝ беше признал за онази нощ. Старият егоист Кейдж не би оставил брат му да обере лаврите от радостта, която беше изпитала Джени тогава. Но промененият, новият Кейдж, щеше да я остави да си мисли, че е била с Хал, за да я предпази от срама, който би прибавила към болката от трагедията.

Столицата на Монтерико беше шумна, мръсна и гореща.

Скелетите от бетонно-стоманените сгради стърчаха сред развалините наоколо. Някои улици бяха задръстени от боклуци така, че бяха станали непроходими. Отвсякъде се набиваха в очи кървавочервени лозунги и плакати, напомнящи за гражданската война.

По улиците патрулираха войници в износени панталони и военни ботуши. Бяха груби и неприятни и на външен вид, и като отношение. Цивилното население беше подплашено, очите на хората гледаха внимателно и със страх, когато минаваха наоколо, заети с всекидневните си задължения.

Джени никога не беше виждала такова потискащо място. Започна да усеща симпатия към работата на Хал и да изпитва същото чувство на необходимост да помогне, за да се поправи злото, да се спре унижението на човешкия дух.

Уидърс, чиновникът от Държавния департамент, който ги беше посрещнал, се оказа истинско разочарование. Джени очакваше някого от типа на Грегъри Пек, който да изисква подчинение. Господинът изглеждаше така, сякаш можеше да го духне вятърът. Изобщо не създаваше впечатление на силен и властен в смачкания си костюм. Как ли можеше да изплаши военната хунта, чудеше се Джени.

Но той прояви съчувствие и уважение към мъката им, докато ги водеше към самолета за Монтерико.

Джени остави Кейдж да разговаря там, където е необходимо. Независимо от формалностите, с които се занимаваше обаче, той не я изпускаше от очите си. Тя винаги беше близо до него, ръката му винаги обгръщаше раменете ѝ или притискаше нежната ѝ длан под мишницата си.

Тя се крепеше на силата му. Боже мой, какво би правила без него? Тя не можеше да разбере защо хората го бяха обвинявали, че е безчувствен.

„На Кейдж Хендърн не му пука за никого и за нищо“.

Ето как го виждаха останалите.

Но грешаха. Той бе загрижен. За всичко. За брат му. За нея самата.

При пристигането си в Монтерико Джени, Кейдж и Уидърс се настаниха на задната седалка на стар форд. Отпред бяха шофьорът и някакъв войник със съветски автомат под мишница. Всеки път, щом погледнеше оръжието, Джени усещаше как по гърба ѝ полазват тръпки.

Шофьорът и войникът представляваха правителството, което контролираше положението в страната. Изобщо не прикриваха отвращението си към своите спътници.

След обиколките из града, ги стовариха пред някаква сграда, която преди това е била банка. Сега тук се помещаваше правителството. На една от колоните на сградата беше вързан козел, който също изглеждаше враждебен и нервиран като останалите жители на Монтерико.

Вътре беше пълно с вентилатори, които напразно опитваха да раздвижат застоялия въздух. Поне се скриха от слънцето. Блузката на Джени беше залепнала за гърба ѝ. Кейдж отдавна беше свалил сакото и вратовръзката, а ръкавите на ризата му бяха навити.

Грубо им показаха къде да седнат. Уидърс отиде да преговаря с военния комендант. Тревожно подсушаваше лицето си с кърпичка, докато излизаше.

— Правителството ще бъде осведомено — обидено изрече той.

— За кое? — попита Кейдж.

Застанал прав с разкрасени крака, метнал през рамо сакото си, разгърден, ръмжащ през зъби, той изглеждаше много по-застрашителен от всички войници наоколо.

Уидърс им обясни, че тялото на Хал още не е докарано в града.

— Селото, където са го... хм...

— Убили — безчувствено додаде Кейдж.

— Да, ами... Селото е отцепено. Водят се боеве. Обаче очакват тялото да бъде предадено до вечерта.

— Вечерта! — възкликна Джени. Перспективата да прекарат следобед в това отвратително място беше ужасяваща.

— Страхувам се, че да, госпожице Флетчър — Уидърс нервно погледна към Кейдж. — Но може да стане и по-скоро. Никой не знае със сигурност.

— А ние какво ще правим дотогава? — попита тя.

Той прочисти гърло, преглътна и отговори:

— Ще чакаме.

Така и стана. Безкрайни часове, които течаха монотонно бавно. Не им разрешиха да напуснат сградата. Уидърс използва всичките си дипломатически възможности да им осигури храна и нещо за пиене, но им донесоха стари сандвичи с шунка и чаши с топла и ръждива вода.

— Несъмнено това са останки от лагера за затворници — каза Кейдж и с отвращение захвърли сандвича в близкото кошче. Джени също не можа да хапне от нейния. Шунката беше леко позеленяла. Но изпиха водата, защото се страхуваха от обезводняване. Потяха се в следобедната жегга, а войниците наоколо се подпираха на стените, нарамили пушките си.

Кейдж крачеше насам-натам и сипеше ужасни епитети по отношение на Монтерико изобщо, както и на пазачите им. Светлата коса и зелените очи на Джени бяха нещо съвсем различно за тези места. Кейдж го съзнаваше, макар тя да не си даваше сметка за това. Всеки път, когато някой от войниците си позволяваше да я погледне, очите на Кейдж опасно се присвиваха.

Пазачите им не подозираха, че той знае добре испански, и когато един си позволи груба забележка по отношение на Джени, Кейдж тръгна към него със свити юмруци. Уидърс го сграбчи за ръкава.

— За Бога, човече, не прави глупости. Иначе ще трябва да изпращаме три тела на родителите ти.

Беше прав, разбира се, но Кейдж войнствено се върна на мястото си. Здравно стисна ръката на Джени.

— Дори за миг не изчезвай от очите ми, по никаква причина.

Когато слънцето вече потъваше в джунглата, в далечината, по улицата се заклатушка голям военен камион и спря пред сградата. Шофьорът и спътниците му лениво се заизмъкнаха отвътре, палеха цигари и си подхвърляха шеги. Един с огромно шкембе и явно най-висок чин с клатушкане влезе при коменданта.

— Сигурно са докарали тялото — каза Уидърс.

Беше прав. Комендантът излезе от стаята си, размаха някакви документи и им направи знак да го последват. Дръпнаха платнището на камиона отзад и той се прехвърли вътре. Последва го Уидърс. Накрая се качи и Кейдж.

— Не — обърна се той към Джени, когато и тя понечи да се прехвърли.

— Но, Кейдж...

— Не — твърдо повтори той.

Вътре имаше четири ковчега. Хал беше в третия, който отвори. Джени разбра това по изражението на Кейдж. Лицето му рязко се промени. Той стисна очи и скръцна със зъби. Уидърс му зададе кратък въпрос и Кейдж кимна.

Когато отвори очи, сякаш нямаше сили отново да погледне към брат си. Но го направи. Тогава лицето му се изкриви и от очите му потекоха сълзи. Той протегна ръка и с любов докосна Хал.

После комендантът издаде бърза заповед на испански и ковчегът беше свален от четирима войници. Кейдж и Уидърс също слязоха.

В мига, когато скочи долу, Кейдж прегърна Джени. Дотогава тя не беше разбрала, че той плаче.

— Отведете ни оттук — обърна се към Уидърс той. — Накарайте ги да закарат ковчега до летището. Веднага тръгваме.

Уидърс се втурна да изпълнява нарежданията на Кейдж. Той хвана брадичката на Джени и я погледна в очите.

— Добре ли си?

— Той... Лицето му...

— Не — нежно се усмихна Кейдж и отметна назад косите й. — Сякаш е заспал. Изглежда невероятно млад. И спокоен.

Тя изхлипа и зарови лице в гърдите му. Той я притисна към себе си. Ръцете му погалиха гърба й. Въпреки обърканите си чувства към Хал, тя го усещаше като брат. Достатъчно дълго беше живяла с тях. Кейдж разбираше страданието й. Самият той имаше чувството, че част от него е в ковчега.

Уидърс високо се покашля:

— Хм... Господин Хендърн, сега ще закарат тялото на брат ви до летището.

— Добре. Искам Джени веднага да бъде отведена оттук, по дяволите. Можем да стигнем до Мексико към...

— Има един... хм... проблем.

Кейдж вече беше тръгнал, повел Джени за ръката след себе си.

— Какъв проблем? — яростно блеснаха очите му.

Уидърс премести тежестта си от единия крак на другия, после обратно.

— Няма да разрешат на самолета да излети по тъмно.

— Какво? — избухна Кейдж. Слънцето вече беше залязло. Мракът в тропиците беше непроницаем.

— Мерки за сигурност — обясни Уидърс. — Не искат да включват светлините по пистите през нощта.

— И кога ще можем да заминем? — раздразнено попита Кейдж и прокара ръка през косата си.

— Рано сутринта.

— Само да не стане, ще ги науча аз. А ако си мислят, че ще оставя Джени да прекара нощта в тази сграда, дълбоко грешат.

— Не, не е необходимо. Запазили са ни стаи в някакъв хотел.

— Сигурен съм — изплю се Кейдж. — Само че хотел ще си намерим сами.

Изборът беше ограничен и се наложи да останат там, където им беше определено. Ако стаите приличаха на фоайето, чакаше ги отвратителна нощ, помисли си Джени. Мебелите бяха стари и мръсни. Пердетата — окъсани и висяха до пода като парцали.

— На един етаж сме — доволно отбеляза Уидърс.

— Страхотно. Ще поръчам шампанско и хайвер от обслужване по стаите и ще си устроим банкет.

Уидърс явно се засегна.

— Госпожице Флетчър, вие сте в стая 319.

Кейдж взе ключа за нейната стая и провери номера на своята.

— Госпожица Флетчър е в стая 325 с мен. Хайде, Джени — Кейдж я хвана за ръката и я поведе към стълбите. Явно нямаше желание да рискува с асансьора, защото и той можеше да се окаже в същото състояние, както всичко в тази забравена от Бога страна.

— Но те настояват да използваме определените ни стаи — възрази Уидърс, който подтичваше като кученце след тях.

— По дяволите какво настояват. Да не очакваш да оставя Джени сама. Размърдай си мозъка, човече.

— Но това е част от споразумението.

— Пет пари не давам, ако нарушаването на вашето споразумение доведе и до Трета световна война!

— Наистина се съмнявам, че биха сторили нещо на госпожицата. Все пак те не са диваци.

Кейдж се завъртя и така свирепо го изгледа, че той отстъпи назад.

— Тя остава с мен.

Тези думи не предполагаха по-нататъшен спор.

Стая 325 беше гореща, мръсна и задушна като целия Монтерико. Кейдж затъмни светлината. Отиде до прозореца и погледна навън. Точно както очакваше, отдолу ги наблюдаваха двама войници, които се различаваха само по огънчетата на цигарите. Той остави прозореца открит, но нагласи капачите така, че да им създадат усещане, че са сами. Отвън проникна съвсем лек по-хладен въздух.

— Уидърс каза, че ще ни изпратят вечеря.

— Ако е като обяда, нямам търпение да я дочакам — каза Джени, безсилно пусна чантата си и приседна на леглото. Раменете ѝ бяха приведени, но Кейдж се зарадва, че не е загубила сили да се пошегува.

— Събуй си обувките и полегни.

— Може би ще си почина малко — тихо каза тя и легна.

След половин час някакъв войник почука на вратата, после отвори и внесе един поднос. Джени, която дремеше, седна в леглото. Полата ѝ се заметна над бедрата. Войникът похотливо я изгледа.

Кейдж пренебрегна предупрежденията на Уидърс, грабна подноса и избута нахалника навън. Тресна вратата, заключи и я подпря с един стол. Тези мерки едва ли биха попречили на куршумите, но го накараха да се чувства по-добре.

„Вечерята“ представляваше ориз, пиле, боб и люти чушки. На Джени не ѝ се ядеше, а от лютото в очите ѝ избиха сълзи. Тя хапна два пъти и остави вилицата.

— Яж — заповяда ѝ Кейдж и посочи чинията.

— Не съм гладна.

— Все пак хапни. Това поне не мърда — посочи той пилето. Подозрително червено вино съпровождаше храната. Кейдж си наля, опита го и направи гримаса.

— Това може да се използва за чистене.

— И това го казва най-големият пияница в Ла Бота?

— Така ли ме наричат? — вдигна вежди той.

— Понякога.

Кейдж наля и на нея. Тя взе чашата и въпросително го изгледа, сякаш казваше: „И какво да правя с това сега?“

— Изпий го — отвърна на неизречения въпрос той. — Нямам вяра на водата им, но съм сигурен, че никакви микроби не биха

преживели в тази течност — посочи той към виното.

Тя пийна и направи физиономия, която го разсмя. После отпи отново. Успя само пет пъти да преглътне.

— Повече не мога — каза тя и потръпна от горчивия вкус в устата си.

Кейдж остави подноса с остатъците на пода до вратата. Заслуша се за миг, но не му се вярваше да ги наблюдават. Поне пред вратата. Сигурен беше обаче, че има постове при асансьора и по стълбите.

— Надяваш ли се душът да работи? — попита Джени и тръгна към банята.

— Пробвай.

— Да не хвана някаква зараза?

Той се засмя.

— Нищо не ни остава, освен да рискуваме — той свали залепналата си от пот риза. — Аз поне нямам избор.

— Май че и аз — каза тя, загледана в отражението си в мръсното огледало.

Затвори вратата, съблече се и влезе под душа. Едва ли при други условия би рискувала да стъпи боса на такова място, но Кейдж беше прав, че нямат избор. Трябваше или да използва душа, или да си остане мръсна и лепкава.

Водата беше изненадващо топла, а сапунът — внос от Америка.

След като се избърса, дойде проблемът какво да облече. Трябваше да си изплакне бельото и блузата, за да може да ги сложи сутринта. Реши да облече сакото на голо.

Изпра и си простря бельото, чорапите и блузката на закачалката за кърпи. Изгаси лампата и отвори вратата.

Колебливият ѝ поглед срещна любопитните очи на Кейдж. Тя смутено придърпа сакото, за да прикрие голите си гърди. Кейдж беше ли я виждал някога боса и с мокра коса?

— Имаше... само една кърпа. Извинявай.

— Аз ще изсъхна и така — усмихна се той.

Тя забърза към леглото, а той мина покрай нея на път към банята. Вратата се хлопна зад гърба му, когато тя се сети за бельото си, повесено там. Изчерви се. Беше глупаво. Нали бяха живели в една къща? Когато той се връщаше от колежа, дрехите им се перяха заедно.

Така или иначе всеки можеше да види бельото на другия в сушилнята. Кейдж я беше виждал и по нощница.

Но сега беше различно. Нямаше смисъл да се преструва, че не е така.

Когато той излезе от банята, тя вече беше легнала под чаршафа.

Кейдж ухаеше на сапун. Беше навлякъл панталоните, но краката му бяха боси и беше гол до кръста. Тъмнорусата му коса беше влажна и разбъркана.

Той изгаси и приседна на леглото.

— Добре ли си?

— Да, като се има предвид всичко.

Мъжът хвана ръката ѝ, която здраво стискаше чаршафа под брадичката, и преплете пръсти в нейните.

— Ти наистина си невероятна, Джени Флетчър — тихо каза той.
— Знаеш ли го?

— Какво искаш да кажеш?

— Днес мина през ада и не се оплака нито веднъж. Мисля, че си страхотна — нежно докосна косите ѝ той.

— Ти също — развълнувано промълви тя. — Разплака се за Хал.

— Той беше мой брат. И въпреки различията ни, аз го обичах.

— Мисля си непрекъснато за... — тя прехапа устни и очите ѝ се наляха със сълзи.

— Не мисли за това, Джени — той я погали по бузата.

— Не мога!

— Не е вярно. Ще полудееш, ако не спреш да мислиш.

— Но и ти мислиш за същото, Кейдж. Знам, че е така. Какво е било, преди да умре брат ти? Мъчили ли са го? Заплашвали ли са го? Дали той...

Той сложи пръст на устните ѝ и я накара да млъкне.

— Вярно е, че мисля. Но съм сигурен, че Хал е посрещнал всичко смело. Той имаше непоклатима вяра. Вършеше онова, за което се чувстваше призван. Не мисля, че вярата му го е напуснала, независимо какво се е случило.

— Ти се възхищаваш от него — прошепна тя, внезапно осъзнала нещо.

Той изглеждаше огорчен.

— Да, така е. Ние винаги реагирахме по различен начин на обстоятелствата. Аз бях буен. Хал — миролюбив. Може би се изисква повече сила, за да бъдеш отстъпчив и хрисим.

Тя несъзнателно вдигна ръка и го погали по бузата.

— Той също ти се възхищаваше.

— На мен? — недоверчиво попита Кейдж.

— Да, заради непокорството ти, за твоята решителност, или както искаш го наречи.

— Може би — замислено отвърна Кейдж. — Дано е било така — той повдигна чаршафа на раменете ѝ и добави нежно: — Хайде, поспи сега — изгаси лампата и се поколеба за миг, преди да се наведе и да я целуне по челото.

Той премести до прозореца единствения по-удобен стол и се намести на него. Тежкия ден каза своето. След миг и двамата вече спяха.

— Какво беше това? — Джени скочи в леглото. В стаята беше тъмно, но прозорецът от време на време ярко се осветяваше отвън.

Кейдж се завъртя, когато тя изплашено извика, и бързо приближи до леглото ѝ.

— Всичко е наред, Джени — той приседна до нея и опита да я успокои, да я накара да легне, но тялото ѝ бе сковано. — На няколко километра оттук е. И продължава вече около половин час. Съжалявам, че и ти се събуди.

— Значи не са гръмотевици — дрезгаво изрече тя.

Той замълча, преди да отвърне:

— Не, не са.

— Значи се бият.

— Точно така.

— О, Господи — тя покри лицето си с длани и падна обратно на възглавницата. — Мразя това място. То е мръсно и горещо и тук убиват хора. Добри, красиви хора като Хал. Искам у дома — заплака тя. — Страх ме е и се мразя за това. Но не мога да го спра.

— О, Джени — Кейдж легна до нея, а тя се сгуши на кълбо. Мъжът я притисна до себе си. — Боевете се водят далеч оттук. Утре рано тръгваме и вече няма да мислиш за Монтерико. Сега съм тук, при теб. Няма да позволя да ти се случи нещо лошо. Господи, докато съм жив, няма да го позволя.

Тя се успокои от думите му, а той дрезгаво продължи да ги повтаря. Силата му сякаш я подкрепяше. Когато той се повдигна и се подпря на таблата на леглото, тя не устоя, а се сви до него, сякаш инстинктивно се мъчеше да се прилепи до друго човешко същество, което беше по-голямо и по-силно.

Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му и тя опря буза върху стената от мускули. С другата си ръка го прегърна силно през кръста и потърси закрилата на тялото му.

Той я държеше здраво и ѝ нашепваше обещания, които тя отчаяно искаше да чува. Но Кейдж не мислеше за това, което ѝ говореше, а за прекрасното усещане да я държи в прегръдките си.

Тя често потръпваше, а той я целуваше по косата, докато ръцете му галеха голите ѝ рамене. Той се мъчеше да не влага чувства, докато се дивеше колко гладка и мека е кожата ѝ.

После тя заспа. Кейдж позна това по равния и топъл дъх, който галеше гърдите му. Когато в съня си тя прехвърли крак върху него, той притисна главата си в таблата. Скръцна със зъби, за да потисне желанието, което го изгаряше отвътре. Гледаше ръката ѝ, която почиваше върху му. Толкова огромна беше нуждата му от нейното докосване, че почти го убиваше.

Той се заслуша в далечния тътен на битката, докато всичко утихна. После видя как зората пълзи по източния хоризонт. А той все още прегръщаше Джени, годеницата на Хал.

Но това беше неговата любов.

ПЕТА ГЛАВА

Погребението на Хал Хендрън беше в центъра на общественото внимание. Всички мислеха, че е светец. Онези, които бяха презирали фанатизма му, преди да замине, сега свеждаха глави пред гроба му. Телевизионни новинарски екипи от Тексас и няколко други компании пълзяха из гробищата като мравки и нагласяваха камерите си.

Джени, която седеше под временно опънатата шатра заедно със Сара и Боб, още не можеше да повярва, че мисията на Хал е завършила по този начин. Все ѝ се струваше невъзможно той да е мъртъв. Всеки миг очакваше да се събуди от лош кошмар.

Откакто се бяха върнали с Кейдж от Монтерико, из къщата цареше хаос. Телефонът не спираше да звъни. Непрекъснато идваха разни хора. Правителствени агенции изпращаха представители да интервюират нея и Кейдж за впечатленията им от онази страна в Централна Америка. Прииждаха и членове на паството и всичко започваше да прилича на някакъв страховит карнавал.

Джени беше спала много малко, откакто се събуди в прегръдките на Кейдж в Монтерико. Беше се разсънила бавно и когато осъзна, че лежи върху голото му тяло, а тя самата е само по бельо, скочи и срещна внимателния му поглед.

— О... Извинявай — заекна тя, бързо стана от леглото и хукна към банята.

Докато се обличаха, за да тръгнат, между тях се настани напрежение. Когато случайно се сблъскаха, следваха неловки извинения.

Всеки път, когато се осмеляваше да вдигне очи към него, острият му поглед режеше като бръснач, изучаваше и я преценяваше. Тя избягваше да го гледа, но това сякаш го дразнеше.

Закараха ги до летището пак с раздрънкана кола и ги качиха на самолета заедно с ковчега на Хал. В Мексико Уидърс се суетеше като пчеличка и бързаше да уреди прехвърлянето им до Ел Пасо, където ги

очакваше погребална лимузина, изпратена от Ла Бота, за да ги закара у дома.

Кейдж стоеше до някакъв прозорец на летището, втренчил празен поглед в пространството, раменете му бяха изправени, лицето — напрегнато, обвито в цигарен дим. Когато среща погледа ѝ и долови изненадата ѝ — не беше го виждала да пуши от нощта, когато Хал замина — той изруга тихо и хвърли цигарата в най-близкия пепелник.

Почти не си говореха по време на полета до Ел Пасо. Пътуването до Ла Бота им се видя безкрайно, докато мълчаливо следваха бялата лимузина с тъжния товар.

И оттогава не бяха си казали много.

Близостта, която бяха споделили в Монтерико, сякаш вече не съществуваше. По необясними за него причини, Джени се чувстваше още по-неловко в присъствието му отколкото преди. Когато той влезеше в някоя стая, тя я напускаше. Щом я погледнеше, тя извърщаше глава. Джени също не можеше да си обясни защо така се мъчеше да го избягва, но съзнаваше, че това е свързано с нощта в хотелската стая в Монтерико.

Той така силно я беше прегръщал. И какво от това?

Така я беше прегръщал, докато спяха заедно. И какво от това?

Така я беше прегръщал, докато спяха заедно, а тя беше почти гола, той също. И какво от това?

Бяха заобиколени от опасност. Бяха чужденци без близки в неприятелска страна. В такива ситуации хората вършат неща, които иначе не биха направили. Човек не можеше да бъде отговорен за необичайното си поведение тогава.

И може би беше без значение това, че тя се събуди, а ръцете му я прегръщаха, докато нейните пръсти бяха заровени в гърдите му, а устните ѝ почти докосваха бронзовата му кожа.

Сега Джени се взираше над цветята върху ковчега и се мъчеше да отблъсне спомените от онова събуждане. Не искаше да мисли за краткия миг, когато се беше почувствала затоплена и спокойна, само за да осъзнае след секунди, че това спокойствие е грях.

Нямаше да рискува да се приближи до Кейдж отново. Силата и издръжливостта му бяха като магнит, който безнадеждно я привличаше. Може би пак щеше да се изкуши да потърси подкрепата му и сега, ако той не стоеше в другия край до Боб.

Епископът завърши службата с дълга молитва. В колата, която ги откара до дома, Сара тихо ридаше на рамото на мъжа си. Кейдж разсеяно гледаше през прозореца. Беше разхлабил вратовръзката си и разкопчал горното копче на ризата. Джени мачкаше кърпичката си и не продумваше.

Няколко жени от църквата вече бяха в къщата, наливаха кафе и режиха сладкиши за хората, които щяха да дойдат за последна почит след погребението. Очакваше се да са много. Джени мислеше, че потокът няма да спре. Тя не обичаше да я утешават, затова излезе от гостната и се отправи към кухнята, където настоя да мие чиниите.

— Моля ви — каза тя на жената, която беше пред мивката. — Имам нужда да правя нещо.

— Горката.

— Милият ти Хал го няма вече.

— Но ти си още млада, Джени.

— Животът ти трябва да продължи. Е, ще мине известно време...

— Държиш се...

— Всички казват така.

— Това пътуване до онази страна сигурно е било кошмарно.

— И с Кейдж.

Жената цъкна с език и печално поклати глава, сякаш да подчертае, че за едно момиче пътуването е Кейдж сигурно с по-лошо и от смъртта.

Джени искаше да се нахвърли върху им, да им извика, че ако не беше Кейдж, сигурно щеше да се е побъркала. Но докато една по една си отиваха, тя им благодареше и им прощаваше цялата глупост, защото загрижеността им поне беше истинска.

Свърши с чиниите и затърси някакво друго занимание из къщата. Когато влезе в гостната, с облекчение видя, че там са само Хендрънови. Най-после всички си бяха отишли. Джени с благодарност се отпусна в едно кресло.

Отвори очи, когато чу при щракването на запалката на Кейдж. Огънчето пламна на върха на цигарата, която беше между устните му. Той пъкна запалката обратно в джоба.

— Казала съм ти да не пушиш в тази къща — процеди Сара, седнала на канапето. Очите ѝ бяха сухи, но потъмнели. Тя изглеждаше

сбръчкана и смазана, почти стопена. Изражението ѝ беше горчиво и неприятно.

— Извинявай — каза Кейдж. Приблужи до вратата и хвърли цигарата навън в нощта, която беше настъпила, без да забележат. — Навик.

— Трябва ли да влачиш мръсните си навици в този дом? Нямах ли капка уважение към майка си? — попита Боб.

Кейдж замръзна, онемял от резкия и презрителен тон.

— Уважавам и двамата ви — тихо отвърна той, въпреки обзелото го напрежение.

— Нищичко не уважавах — заядливо каза Сара. — Веднъж не продума, че съжالياваш за смъртта на брат си. Никакво съчувствие не получих от теб.

— Мамо, аз...

Тя продължи, без да го изслуша:

— Не знам защо изобщо очаквах подобно нещо от теб. От деня, в който се роди, ми носиш само неприятности. Никога не си бил внимателен към мен така, както беше Хал.

Джени се изправи на стола си, искаше ѝ се да напомни на Сара, че дни наред Кейдж поемаше разговорите с журналистите и облекчаваше родителите си, като поемаше всички формалности около смъртта на Хал. Но не успя да каже нищо, защото Сара продължи:

— В друг такъв случай Хал щеше да е непрекъснато до мен.

— Аз не съм Хал, мамо.

— Мислиш ли, че имам нужда да ми го напомняш? И свещ не можеш да запалиш за брат си.

— Сара, моля те, недей — предупредително се обади Джени.

— Хал беше толкова добър, толкова добър и мил. Моето момче — раменете на Сара се разтресоха, лицето ѝ се сгърчи и сълзите отново рупнаха. — Ако Господ трябваше да ми отнеме един от синовете, защо ми отне Хал, а ми остави теб?

— О, Господи! — Джени притисна длан до устните си.

Боб падна на колене пред жена си и започна да я успокоява. В един безкрайно дълъг миг Кейдж стоеше, втренчил в родителите си невярващ поглед, после лицето му се вкамени. Блъсна вратата и тя с трясък се удари в стената. Той се втурна през верандата и надолу по стълбите.

Без да мисли повече. Джени хукна след него. Тя изтича през двора и го настигна пред корвета му. Кейдж задърпа самото си, сякаш гореше, и ядно разкопча жилетката отдолу.

— Връщай се там, където ти е мястото — изкрещя към Джени той.

Тръшна се на седалката и бутна ключа. Джени се изненада, че ключът не се счупи. Кейдж натисна педала и форсира колата. Джени успя да дръпне другата врата и да се мушне вътре, точно когато кракът му настъпи газта.

Колата излетя като ракета. Понесе се по средата на улицата и взе завоя, без да са натиснати спирачките. Джени потърси опипом дръжката на вратата и като по чудо успя да я затвори, преди да е изпаднала навън.

Кейдж вече караше на четвърта скорост, когато напуснаха очертанията на града. Скърцаше със зъби, сякаш това му помагаше да управлява колата. Джени не смееше да погледне към скоростомера. Пейзажът отвън беше неразличим. Фаровете осветяваха безкрайния мрак пред тях.

Кейдж потърси копчето на радиото, като задържа волана с една ръка, докато намери желаната станция. Усили докрай и металният звук на музиката изпълни купето до пръсване.

— Голяма грешка направи — изкрещя в хаоса той. — Трябваше да си останеш вкъщи.

Пресегна се над коленете ѝ, отвори жабката и извади плоска сребърна манерка. Закрепи я между краката си, за да я отвори, после я вдигна към устните си. Отпи голяма глътка. Джени разбра по гримасата на лицето му, че алкохолът е силен. Той пи отново и отново, а колата летеше по средата на шосето, управлявана само от едната му ръка.

Прозорците бяха отворени и вятърът разпиляваше косата на Джени, изтръгваше фуркетите и разваляше строгата прическа, направена за погребението. Спираше дъха ѝ. Тя не разбра как Кейдж е успял да запали цигарата си, но тя просветваше пред потъмнялото му лице, осветено само от таблото на колата.

— Забавляваш ли се? — неприятно се пошегува и я изгледа той.

Не я заболя от иронията му, тя обърна лице право срещу вятъра. Нямахше да му направи удоволствието да отговори. Скоростта я

ужасяваше. Не одобряваше поведението му, но нямаше нищо против да я убие, щом така е решил. Той внезапно зави по един път, за който нямаше маркировка. Как успя да го улучи, Джени не можа да си обясни.

Корветът безжалостно се затресе по неравния път. Джени стисна зъби, за да не се разтракат. Здравно хвана седалката под себе си, за да предпази главата си от удар в тавана.

Изкачваха се нанякъде. Тя усещаше промяната в нивото на пътя, макар че не виждаше нищо в мрака навън. Светлините на фаровете подскачаха лудешки. Даже луната беше потънала зад облак и нищо не се различаваше в тъмнината наоколо.

Той докара колата до някаква височина и спря така рязко, че Джени щеше да изхвъркне.

Кейдж угаси мотора, с него се изключи и радиото и всичко потъна в неочаквана тишина. Той подпря ръка на отворения прозорец и извади цигарата от устата си, за да я замени с гърлото на манерката. Пак отпи и премлясна от удоволствие.

Обърна се към Джени, която го наблюдаваше с мълчалив укор.

— Извинявай. Къде отидоха добрите ми обноски? Искаш ли да пийнеш? — подаде ѝ той манерката.

Тя не помръдна и не промени изражението си.

— Не искаш ли? — сви рамене мъжът. — Много лошо — отпи отново, после ѝ предложи цигарите. — Ще запалиш ли? О, разбира се, че не — отпи още. — Ти си истинска дама без недостатъци, нали? Непорочната госпожица Джени Флетчър. Чиста. Недосегаема. Подходяща само за светци като нашия скъп покоен Хал Хендрън — той вкара огромна порция никотин в дробовете си и изпусна дълга струя дим право в лицето на Джени.

Тя продължаваше да не реагира.

Това го ядоса и той хвърли цигарата през прозореца.

— Я да видим, има ли нещо, което да те разтърси. Да те накара да се ужасиш. Да те прогони от колата ми, по дяволите, далеч от мен, далеч от проклетия ми живот.

Той крещеше. Дишаше шумно и тежко. Джени го наблюдаваше как се мъчи да се овладее. Когато заговори отново, гласът му издаваше болката и яростта, но звучеше по-спокойно.

— Какво би могло да те отврати така, че да потръпнеш от ужас за своята непорочност? Мръсни думи ли? Да, вероятно. Съмнявам се дали изобщо знаеш такива, но ще се пробвам. По азбучен ред ли да ти ги подавам или да ги казвам така, както ми идват на ума?

— Ти не можеш да ме отвратиш, Кейдж.

— Искаш ли да се обзаложим?

— И нищичко от онова, което се гласиш да ми кажеш, няма да ме накара да те оставя сега.

— Тъй ли? Решила си да ме спасяваш значи? — той се изсмя безмилостно. — Не си губи времето.

— Няма да те оставя — тихо повтори тя.

— О, така ли? — устните му се извиха в язвителна усмивка. — Я да видим.

Едната му ръка я хвана за тила и я дръпна към него. Устата му хищно и болезнено се впи в нежните ѝ устни. Зъбите му грубо я захапаха. Тя не се съпротивляваше. Даже когато езикът му насилствено разтвори устните ѝ и унижително се вмъкна между тях, тя не помръдна.

Роклята, с която беше облечена за погребението на Хал, беше от две части. Кейдж издърпа горната част от кръста ѝ и пъкна ръка отдолу.

— Без съмнение си чувала за моята репутация сред жените — дрезгаво прошепна той във врата ѝ. — Аз съм безмилостен, нямам никакви задръжки. Нападам девственици, крада съпруги, аз съм неудържим сексуален маниак. Не мога да удържам ципа на панталоните си — той разтвори коленете ѝ с крак. — Знаеш ли какво те чака сега. Джени? Лоша работа. Търсиш си белята, момиче.

Той отново грубо я целуна, а ръката му затърси гърдите ѝ и започна да ги мачка.

Въпреки твърдото ѝ решение да не помръдва, Джени изви гръб на седалката. Цялата се вкамени и се напрегна. Но не започна да се бори с него. Съпротивляваше се пасивно.

Тихата ѝ въздишка сякаш му подейства като неочакван удар. Той дойде на себе си, осъзна какво върши и клюмна срещу нея като пробита гумена играчка. Пое си няколко пъти дъх, все още близо до устните ѝ.

Това сякаш прочисти мъглата от алкохола и яростта в главата му. Той дръпна ръка изпод дрехата ѝ и някак извинително се опита да я

оправи. После се отпусна назад върху седалката си и се измъкна от колата.

Джени зарови лице в шепите си, въздъхна и потрепери. Когато се поуспокои малко, тя оправи роклята си, отвори вратата и също излезе.

Кейдж беше седнал на капака на колата, загледан напред в нищото. Тя едва сега разбра къде се намират. Бяха се изкачили на върха на платото извън града. Прерията отдолу се стелеше в мрак и тишина. Горещият сух вятър прилепи роклята до тялото ѝ и разроши косата ѝ. Виеше тъжно.

Джени застана пред Кейдж и закри гледката пред очите му, каквато и да беше тя. Коленете им почти се докосваха. Той вдигна глава, погледна я за миг, после брадата му клюмна на гърдите.

— Съжалявам.

— Знам — тя докосна косата му и я приглади назад по челото, но вятърът я дръпна от пръстите ѝ.

— Как можах...

— Няма значение, Кейдж.

— Има — изскърца със зъби той.

Отново вдигна глава, после се пресегна и нежно сложи ръка върху гърдите, които миг преди това така унижително беше мачкал. Този път нямаше нищо неприятно в жеста му. Така се докосваше рамото на обидено дете.

— Причиних ли ти болка?

Ръката му беше топла и нежна, Джени покри дланта му със своята.

— Не.

— Лъжеш ме.

— Не толкова, колкото те нараниха те.

Очите им задълго се срещнаха. Някакво неопределено чувство премина като електричество помежду им. Джени дръпна ръката си. Също толкова бързо той отпусна своята.

Тя седна до него на капака на колата. Топлината се усещаше през дрехите, но никой не забелязваше това.

— Сара не искаше да каже това, Кейдж.

Той изсумтя.

— Точно това искаше да каже.

— Тя е разстроена. Мъката и говореше.

— Не, Джени — тъжно поклати глава той. — Знам какво чувстват към мен. Искат им се никога да не бях се раждал. Аз живо им напомням в какво не са успели, аз съм вечното им притеснение и постоянната обида към всичко, в което вярват. Дори да не го изричат на глас, разбирам какво си мислят. Кейдж Хендрън заслужаваше да умре. А не брат му.

— Това не е вярно!

Той стана и тръгна към ръба на платото с ръце в джобовете. Бялата му риза просветваше в мрака. Джени го последва.

— Кога започна всичко това?

— Когато се роди Хал. Или може би преди това. Не си спомням. Просто знам, че винаги е било така. Хал беше светлото дете, казано буквално. Аз трябваше да имам черна коса. Тогава съвсем щях да приличам на черната овца.

— Не говори така за себе си.

— Да, но е вярно, нали? — рязко попита той и се обърна да я погледне. — Виж какво щях да сторя с теб преди малко. Бях на път да изнася жената, която... — той замълча по средата на думите си и Джени се зачуди какво ли бе искал да каже. Той стисна устни, за да не продължи, после отново се обърна.

— Знам защо постъпи така с мен, защо пи и защо кара така лудешки. Опитваше се да докажеш, че те са прави да мислят това за теб. Но те не са прави, Кейдж — тя приближи до него. — Ти не си генетичната грешка на иначе безгрешното семейство. Не съм сигурна кое е дошло първо, дали твоето непослушание, с което родителите ти не са успели да се справят, или тяхното презрение, което те е накарало да се държиш така — тя го хвана за ръкава и накара мъжа да се обърне към нея. — Не е ли ясно? Цял живот си опитвал да се приближиш към тях. Държал си се лошо, защото си усещал, че хората точно това очакват от тебе. Ти си избрал да се превърнеш в черната овца на свещеническото семейство. Не разбираш ли, Кейдж? Даже като дете си вършил странни неща само за да привлечеш вниманието им, отдадено изцяло на Хал. Сгрешили са те самите. Вината е изцяло тяхна, а не твоя. Имали са двама сина, съвсем различни един от друг. Но Хал повече им е допадал, затова е бил детето-идеал за тях. Ти си се мъчил да получиш одобрението им, но когато не си успявал, си се дръпвал и си вършил точно обратното.

Той снизходително се изсмя.

— Май всичко си разгадала, както виждам.

— Да. Иначе щях да се ужася от онова, което се случи тази вечер. Но сега знам, че ти не би ме наранил. Знам, че си по-добър. Наблюдавах те напоследък. Видях как плака над тялото на брат си. Изобщо не си толкова лош, колкото искаш да те мислят хората. Не си могъл да се състезаваш с добротата на Хал и затова си решил да ставаш шампион точно в обратното.

Тя привлече вниманието му. Той я слушаше. Искаше му се да възрази, но тя разумно го възпираше. Той се беше загледал в краката си и ровеше в праха с носа на обувката си.

— Тревожа се единствено докъде можеш да стигнеш.

— Да стигна? — Кейдж вдигна глава. — Какво искаш да кажеш?

— Накарали са те да повярваш, че нямаш стойност. Докъде ще стигнеш, за да им доказваш, че са прави? Че наистина си толкова лош?

Той пъхна пръсти в колана си и наведе глава на една страна.

— Много далеч отиваш. Защо просто не си кажеш направо? Мислиш, че си играя със смъртта ли?

— Хората, на които им липсва самоуважение, са склонни да вършат глупости.

— Например да карат бързо, да пият безнадеждно и да съсипват живота си ли?

— Точно така.

— По дяволите. Питай, когото си искаш. Нека ти кажат какво самоуважение имам аз. Ще ти обяснят колко съм самомнителен.

— Не говоря за онова, което вършиш, а за това, което чувстваш. Аз съм виждала другата ти страна, Кейдж, онази чувствителност, която криеш.

— И си убедена, че бавно се самоубивам?

— Не съм казала това.

— Но така си мислиш — отвърна той и рязко отметна косата от челото си. — Много надалеч си стигнала в психоанализата, Джени.

— Добре де, съжалявам — каза тя. — Но се тревожа, защото мисля за теб, Кейдж.

При тези думи той се отпусна и погледът му се смекчи.

— Оценявам загрижеността ти, но няма нужда да се притесняваш заради мен. Обичам да карам бързо и да пия

безотговорно, и... Какво беше другото? — подразни я той.

Но Джени още беше сериозна.

— Мисля, че и родителите ти се тревожат за теб.

Той се изсмя. Погледна над главата на Джени към безкрайността.

— Майка ми не осъзнава ли, че имам желание да бъда около нея, около тях двамата с баща ми? Откакто разбрахме за Хал, ми се иска да съм край тях, да ги прегърна — гласът му заглъхна. — Искам и те да ме подкрепят.

— Кейдж — Джени докосна ръката му. Той се дръпна. Не позволяваше да го съжаляват.

— Не се приближавам до тях, защото знам, че не го искат. Затова се опитах по друг начин да изразя обичта и състраданието си — въздъхна той. — Само че те не го забелязаха.

— Аз го забелязах. И бях благодарна.

— Но и ти не ме допускаше близо до себе си, Джени — рязко каза той и я погледна в очите.

Тя извърна лице.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— По дяволите. Когато бяхме в Монтерико, ти разчиташе на мен, облягаше се на мен физически и емоционално. Откакто се върнахме, отново съм като прокажен. Дръпнахме ръцете. Никакви докосвания. Никакви приказки. Дявол да го вземе, ти дори не ме поглеждаше.

Той беше прав, но тя не призна.

— Това, че ме избягваше, има ли нещо общо с нощта в Монтерико?

Тя вдигна глава и навлажни устни.

— Разбира се, че не.

— Сигурна ли си?

— Да. Но какво значение има?

— Ние спяхме заедно.

— Не и по този начин! — защити се тя.

— Да — отвърна той и приближи застрашително към нея. — Но по начина, по който ти реагираше, би могло да е така. Защо се чувстваш виновна тогава?

— Не се чувствам виновна.

— Така ли? — настоя той. — А не ти ли се струва, че не трябваше да спиш с мен, и то само по бельо? Дали не бяхме някак

нечестни спрямо Хал, който лежеше мъртъв в ковчегата си? Не си ли мислиш точно това?

Тя му обърна гръб и притисна ръце към стомаха си, сякаш я проряза болка.

— Не трябваше да го правя.

— Защо?

— Знаеш много добре.

— Защото си наясно какво биха помислили хората за жена, която е прекарала нощта в едно легло с мен.

Тя не отговори.

— От какво се страхуваш, Джени?

— От нищо.

— Не се ли страхуваш, че някой би могъл да разбере за онази нощ?

— Не.

— Не се ли страхуваш, че и твоето име ще бъде прибавено към списъка на бившите любовници на Кейдж Хендрън?

— Не.

— От мен ли се страхуваш?

Дори воят на вятъра не можа да прикрие колебанието и отчаянието в гласа му. Тя се обърна и видя мъката, изписана по лицето му.

— Не, Кейдж, не — и за да го докаже, тя пристъпи напред и го прегърна през кръста, после облегна буза на гърдите му.

Мъжът я привлече към себе си и я прегърна.

— Нямахте да те обвинявам, ако беше обратното, особено след това, което се случи преди малко. Но, за Бога, ще ми бъде неприятно. По-неприятно от всичко на света. Не мога да понеса мисълта, че би могла да се страхуваш от мен.

Тя можеше да му каже, че не се страхува от него, а от собствените си чувства. Когато той се приближаваше, тя сякаш излизаше от черупката, в която живееше, и се превръщаше в съвсем различна жена.

Той караше сърцето ѝ да бие учестено, дъхът ѝ да спира, дланите ѝ да овлажняват. Не приличаше на себе си, когато беше с него, независимо дали се возеха на мотора, или бяха заедно в леглото. С него тя забравяше коя е и откъде идва, живееше само за мига.

Сякаш през всичките тези години е била влюбена в Кейдж, а не в Хал. Беше се любила с Хал, но онази нощ в прегръдката на Кейдж беше също толкова прекрасно. Самата тя не можеше да се примири с това. Как стана така, че само седмица след смъртта на Хал, тя вече се чудеше какво ли би било да се люби с Кейдж.

Изплашена от тази мисъл, тя се дръпна.

— По-добре да се прибираме. Те ще се тревожат.

Той изглеждаше разочарован, но я придружи до колата, без да възрази. Виновно прибра манерката и хвърли цигарите през прозореца.

— Правиш боклук — обади се Джени.

— Жени — измърмори Кейдж и запали колата. — Никога не са доволни.

Двамата се усмигнаха един на друг. Всичко се беше оправило.

Когато пристигнаха къщи, той мина от другата страна и ѝ отвори вратата. Прегърна я през кръста, когато тръгнаха към къщата. Джени също го прегърна.

— Благодаря ти, Джени.

— За какво?

— За това, че си моя приятелка.

— Напоследък и ти си мой приятел.

— Както и да е, благодаря ти — двамата спряха до вратата и се взряха един в друг. Не му се искаше да си тръгне. — Ами, лека нощ.

— Лека нощ.

— Може би няма да идвам известно време.

— Разбирам.

— Но на теб ще се обаждам.

— Къса ми се сърцето, че заставам между теб и родителите ти в момент, когато най-много се нуждаете един от друг.

Въздишката му беше натезжала от мъка.

— Е, така са нещата засега. Ако имаш нужда от нещо, от каквото и да е, обади се.

— Добре.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Той стисна ръката ѝ и леко я целуна по бузата. Малко се забави, преди да се отдръпне. Или само така ѝ се стори. Още не беше сигурна,

докато изкачваше стъпалата към спалнята си. Къщата беше потънала в мрак. Хендрънови си бяха легнали.

Тя отвори вратата и влезе в стаята си. Огледа се наоколо. И какво ще правя сега, помисли си.

Какво щеше да прави Джени Флетчър с живота си отсега нататък?

Мислеше, докато събличаше дрехите си, мислеше и после, дълго след като си легна.

На сутринта вече имаше отговор. Но как щеше да каже на Боб и Сара? Показа се, че те я улесниха да го стори.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато на другата сутрин Джени влезе в кухнята. Боб препичаше филийки. Тя се засмя на престилката му и го целуна по бузата. Наля си кафе и седна на масата до Сара, която разсеяно разбъркваше яйцата в чинията си.

— Къде беше снощи?

Нямаше: „Добро утро“, нямаше: „Как спа?“. Нищо. Само този директен въпрос.

Сара го зададе и присви устни. Лицето ѝ беше напрегнато.

— Ние се разходихме с колата — рече Джени.

— Ти се прибра много късно — обади се Боб уж случайно, но Джени разбра, че този разговор не беше случаен. Наоколо витаеше враждебно подозрение, сякаш се беше промъкнал враг, който трябваше да бъде открит и прогонен.

— Как разбрахте кога съм се върнала, след като бяхте заспали?

— Госпожа Хикс намина сутринта. Видяла ви е... Видяла ви е с Кейдж снощи.

Джени изгледа първо единия, после другия. Беше едновременно изненадана и ядосана. Госпожа Хикс беше най-голямата клюкарка наоколо. Харесваше ѝ да разпространява слухове, особено ако са лоши.

— И какво каза тя?

— Нищо — неспокойно подхвърли Боб.

— Искам да знам. Какво каза тя? Защото виждам, че сте огорчени.

— Не сме огорчени, Джени — дипломатично продължи Боб. — Просто не искаме хората да свързват името ти с Кейдж.

— Моето име вече е свързано с Кейдж. Той е Хендрън, ваш син — ядосано им припомни тя. — А последните дванайсет години от живота си съм прекарала в дома на Хендрънови. Как така името ми да не е свързано с неговото?

— Знаеш какво имаме предвид, скъпа — каза Сара. В очите ѝ проблеснаха сълзи. — Ти си всичко, което ни остана. Ние...

— Не е вярно! — вбеси се Джени и скочи от стола си. — Имате и Кейдж. Никога не съм си и помисляла да ви го кажа, но се срамувам от вас двамата. Сара, ясно ли ти е как нарани Кейдж снощи? Може и да не ти харесва всичко онова, което върши той, но все пак ти е син. А ти пожела смъртта му!

Сара наведе глава и избухна в плач. Джени се засрами и си седна. Боб потупа Сара по раменете, за да я успокои.

— Тя беше разстроена снощи, когато вие двамата излязохте — обясни Боб на Джени. — Осъзна какво е казала, и съжaliaваше.

Джени пийна от кафето си. Скоро Сара спря да плаче. Джени сложи чашката в чинийката си и заяви:

— Аз ви напускам.

Както очакваше, и двамата замръзнаха. Известно време никой не помръдна. Гледаха я глупаво и невярващо.

— Напускаш? — изхъхри най-накрая Сара.

— Изнасям се оттук и започвам свой живот. Години наред седя тук и си губя времето, за да чакам сватбата си с Хал. Може би ако се бяхме оженили и имяхме деца... — тя отхвърли тази мисъл. — Но тъй като не го направихме и вече никога няма да го сторим, аз не мога да остана. Трябва сама да изградя бъдещето си.

— Но ти имаш бъдеще и с нас — възрази Боб.

— Аз съм вече достатъчно възрастна. Имам нужда да...

— Ние пък имаме нужда от теб, Джени! — изплака Сара и хвана Джени с влажната си ръка. — Ти ни напомняш за Хал. Ти си ни като истинска дъщеря. Не можеш да ни причиниш това. Моля те. Не сега. Дай ни време първо да свикнем с мисълта за смъртта на Хал. Не можеш да си отидеш. Просто не можеш — тя отново се разплака и покри лице с мократа си кърпичка.

Джени усети как я обзе чувство за вина. Тя все пак беше отговорна пред тях. Те я бяха прибрали, бяха ѝ дали дом, когато нямаше нищичко. Дали не им беше длъжница? Може би им дължеше мъничко време? Няколко седмици? Или месеци?

Тази мисъл я потисна, но дългът винаги тежеше.

— Добре — съгласи се тя. — Но нямам намерение да живея под цензурата на госпожа Хикс или на който и да е. Бях сгодена за Хал и го

обичах, но него вече го няма. Трябва да живея собствения си живот.

— Винаги си имала свобода — каза Боб, доволен, че вече не се споменава за напускането ѝ. — Затова ти купихме и колата.

Не тази свобода имаше предвид Джени, но те едва ли щяха да разберат, ако се опиташе да им го обясни.

— Другото ми условие е и двамата да се извините на Кейдж за онова, което казахте снощи.

Щяха да възразят, но тя ги спря с поглед. Те сведоха очи.

— Добре, Джени — каза накрая Боб. — Заради теб ще го направим.

— Не, не заради мен. Заради него и заради себе си — тя стана и се отправи към вратата. — Мисля, че Кейдж ще ви прости, защото ви обича. Моля се да ви прости и Бог обаче.

Количките за пазар се блъснаха. Джени се стресна. Прахът за пране се показва отгоре. Консервите се раздрънчаха. Ролка тоалетна хартия скочи върху картона с яйца.

— Здравсти.

— Разбойник такъв. Нарочно го направи.

Той се усмихна бавно, лениво и без капчица съжаление.

— Прекрасно е да налетиш на хубава жена в такъв мързелив следобед. Да се бутнеш в количката ѝ с продукти. Тогава тя се смущава, може и да се ядоса, но разчита на милостта ти. Обикновено опитвам да блокирам колелата — той погледна надолу и се намръщи. — Обаче ти се оказа доста бърза за мен.

— Нямах грам съвест, Кейдж Хендрън.

— Напълно съм съгласен.

— Какво става после? — попита Джени. — Много съм заинтригувана.

— Искаш да кажеш след...

— След като налетиш върху жената, блокираш колелата на количката ѝ, смутиш я и така нататък. Какво правиш после?

— Каня я да легне с мен.

При тези думи Джени само вирна брадичка.

— О! — и прекара количката си край неговата, която беше празна, като се изключи някаква кучешка консерва. Тъй като Боб и

Сара нямаха домашен любимец, това беше доста нелепо.

— Е, казваш, че си заинтригувана — обади се Кейдж и затика количката си до нейната.

— Да, бях, но се надявах, че няма да избързваш толкова с прелъстяването.

— Защо?

— Защо ли? — тя се завъртя и го погледна. — Толкова ли просто ти се струва? Ей така? — тя щракна с пръсти.

Той съсредоточено смръщи вежди.

— Невинаги. Понякога е нужно повече време и усилия — златистокафявите му очи се плъзнаха по тялото ѝ. — Да вземем теб, например. Обзалагам се, че ще бъдеш тежък случай.

— Защо казваш това?

— Ще си легнеш ли с мен?

— Не!

— Видя ли? Винаги се оказвам прав — той допря показалец до челото си. — Когато си се занимавал с тази работа дълго като мен, научаваш това-онова. Развиваш шесто чувство. Веднага мога да ти кажа, че към теб трябва да използвам дълъг, бавен и внимателен подход. Няма да е лесно.

Тя учудено и мълчаливо го изгледа, после избухна в смях.

— Кейдж, кълна се, ти си развратник.

— Безсрамник — намигна ѝ той. — Но честен — после запречи пътя ѝ. — Изглеждаш прекрасно.

— Това част от подхода ли е? — сухо каза тя.

Когато опита да го заобиколи, той завъртя количката си така, че да не може да мине.

— Знаеш какво имам предвид. Изглеждаш уморена. Отслабнала. Какво ти правят онези там?

— Нищо — тя избегна погледа му.

Но знаеше, че не може да го заблуди, както не заблуждаваше и себе си. Хендрънови не зачитаха нейната декларация за независимост. Или не бяха слушали внимателно или просто я пренебрегваха. Всяка сутрин я очакваха на закуска с предварително начертан план за деня.

Първо се наложи да отговаря на съболезнователните писма за погребението на Хал. Но тя се зарадва, защото това ѝ даде възможност

да се обади на Кейдж, за да го помоли да ги изпрати. Така даде възможност на родителите му да му се извинят.

Беше нелепо сдобряване. Кейдж стоеше на входа, сякаш се страхуваше, че може да не го поканят вътре. Джени задържа дъха си, но не чу какво му каза Боб в антрето. После Кейдж застана в гостната и погледна Сара, която се беше свила на дивана. Най-накрая тя вдигна очи към него.

— Здравей, Кейдж. Благодаря ти, че се отби насам.

— Здравей, мамо. Как си?

— Добре — разсеяно отвърна тя. Въпросително изгледа Джени, която тихо ѝ кимна. Сара навлажни устни. — Колкото до онази вечер, вечерта след... погребението на Хал... Онова, което казах...

— Няма значение — побърза да каже Кейдж. Прекоси стаята, коленичи пред майка си и покри бледата ѝ ръка с длан. — Знам, че беше разстроена.

Джени го обичаше. Толкова му се искаше да е сигурен в това. Колкото до извинението на Сара, дали беше истинско, или не, дали той му повярва, или не, поне беше изречено на глас онова, което би трябвало да чувстват.

Задълженията на Джени изглеждаха безкрайни. Хендрънови даже обсъждаха възможността тя да продължи мисията на Хал за помагане на политическите бегълци от Централна Америка. Дори мисълта за това я отвращаваше и тя изобщо отказа да приказва по този въпрос. Но я убедиха да напише писмо до медиите, в което да разкаже подробно за проблемите, на които бе станала свидетел, и да поиска нещо да се предприеме.

Знаеше, че под очите ѝ има дълбоки сенки, знаеше, че е отслабнала и няма апетит, знаеше, че е бледа, защото не излиза на чист въздух.

— Тревожа се за теб — тихо каза Кейдж.

— Уморена съм. Всички са така. Смъртта на Хал, погребението, няма как да се избегне.

— Минаха повече от две седмици. А ти се затваряш непрекъснато вкъщи. Не е здравословно.

— Но е необходимо.

— Църковните дела са си тяхна работа, не твоя. Ще те превърнат в старица, ако им позволиш, Джени.

— Знам — уморено каза тя и потри чело. — Моля те, не ме тормози, Кейдж. Казах им, че трябва да ги напусна, но...

— Кога?

— В деня след погребението.

— И защо не го направи?

— Те така се разстроиха, че не можах. И наистина щеше да е жестоко да се изнеса точно тогава.

— А сега?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Даже работа нямам. Поне не платена. Знам, че трябва да си изградя собствен живот, но толкова дълго съм ги оставяла да ръководят нещата, че не мога сега да се оправя.

— Имам една идея — бързо каза Кейдж и я хвана за ръката. — Ела.

— Не мога да оставя покупките.

— Обаче нямаш сладолед за извинение. Този път те хванах, преди да стигнеш до фризера.

Тя не помръдна.

— Не мога да оставя тук пълна количка с продукти.

— О, за Бога — раздразнено каза Кейдж. Завъртя количката и я забута навътре в магазина. — Ей, Зак!

Управителят се показа от стаята си. Броеше пари на някого.

— Здравсти, Кейдж.

— Госпожица Флетчър оставя покупките си тук — каза той. — После ще се върнем да ги вземем.

— Добре, Кейдж. Довиждане.

Когато минаваха край щанда със сладкишите, Кейдж отмъкна едно шоколадче, махна на управителя, прегърна Джени през раменете и я поведе извън магазина.

— Открадна ли го?

— Разбира се — отговори Кейдж и започна да го развива, после натъпка половината в устата си. — Другата е за теб.

— Но... — той спря протеста й, като напъха шоколада в отворената й от изненада уста.

— Ти никога ли не си краля шоколадчета?

Джени поклати глава, докато се бореше с голямата хапка и я премяташе в устата си.

— Е, значи е дошло време да го направиш. Сега си ми съучастничка в престъплението — той отвори вратата на корвета си и набута Джени вътре.

Кейдж караше по задръстените от движение улици на центъра почти толкова бързо, колкото по магистралата. Стигнаха до паркинга на една административна сграда с офиси.

Той извади ключ и отвори една от канцелариите. Пропусна Джени да мине първа.

Но тя рязко спря още на прага и ужасено се огледа наоколо. Стаята беше потънала в полумрак, но стана още по-страховито, когато Кейдж дръпна щорите да вкара повече светлина.

Джени никога не беше виждала по-разхвърляна стая. Смешно канапе, сякаш излязло от телевизионна комедия от петдесетте години, беше сложено до една от стените. Тапицерията на рози беше посивяла от петна и прахоляк, непочиствана от години. Възглавничките бяха изтърбушени.

Грозни метални полици заемаха другата стена. Бяха затрупани с хартии, карти и папки с разръфани и пожълтели краища.

Всички пепелници бяха препълнени с фасове.

Бюрото трябваше отдавна да е намерило мястото си на боклука. Тесте карти беше разпиляно в единия му ъгъл. Отгоре имаше натрупани стари списания, празни чаши от кафе, цялото беше в драскотини. Някакъв вандал даже беше издълбал инициалите си.

Джени бавно се обърна към Кейдж.

— Какво е това?

— Моят офис — засрамено отвърна той.

Тя отвори уста от изненада.

— И ти водиш бизнес от такава боклукчийска дупка?

— Е, не бих го нарекъл чак така.

— Кейдж, ако Данте бе жив, може би точно така щеше да опише отново Ада.

— Толкова ли е зле?

— Толкова — Джени приближи до бюрото, прокара пръст и събра половин сантиметър прах. — Това място чистено ли е някога изобщо?

— Мисля, че да. О, да, веднъж наех някаква служба. Но се напихме с момчето, което изпратиха, и...

— Няма нужда да обясняваш, картинката ми е ясна — тя се наведе над кошчето, пълно с боклуци, а после тръгна към някаква вратичка, която навярно беше на шкаф.

— О, Джени — Кейдж вдигна ръка и опита да я възпре, по беше твърде късно.

Когато вратичката се отвори, някакъв голям календар се наклони и я удари по рамото. Тя подскочи уплашено назад. Но още повече се стресна, когато видя какво има на него. Някакъв огромен бюст преливаше от първата корица.

Кейдж се покашля.

— Едни разбойници ми го подариха миналата Коледа.

Джени тресна вратичката и се обърна към него.

— Защо ме доведе тук?

Той пъхна ръце в задните джобове на джинсите си, после нервно се потупа по бедрата.

— Виж какво, Джени, седни за малко — каза той и се засуети да ѝ разчисти място на канапето.

— Не искам да сядам. Искам да се махна оттук, за да подишам чист въздух. Кажи ми, защо ме доведе тук.

— Нали каза, че искаш работа, а аз си помислих, че...

— Това не е сериозно — прекъсна го тя и свирепо го изгледа.

— Джени, чуй ме. Имам нужда от...

— Имаш нужда от един взвод разрушители, после от булдозер — и тя се отправи към вратата.

Той ѝ препречи пътя и я хвана за раменете.

— Нямам предвид чистачка. Аз ще оправя всичко. Мислех, че би могла да отговаряш на телефона и да вършиш канцеларската работа.

— Досега толкова години си преживял и без секретарка. Кой е приемал разговорите по телефона?

— Телефонният секретар.

— И защо ще променяш нещата?

— Безкрайно е неудобно да проверяваш на всеки час.

Тя го погледна. Той виновно извърна очи.

— Джени, моля те, изслушай ме. Ти имаш нужда от работа и искаш да работиш. Аз просто ти предлагам.

— Можеш да си дресиращ и едно шимпанзе да седи тука и да вдига телефона. Освен това, каза, че имаш и телефонен секретар.

— Но откъде да съм сигурен, че приема всички разговори?
Освен това има и друга работа.

— Например?

— Кореспонденцията. Нямах представа колко е много.

— Сега кой се занимава с това? Ти ли?

— Не, една приятелка.

Тя отново го изгледа и ядосано въздъхна.

— Тя е на осемдесет и седем години, късогледа и използва вековна пишеща машина.

— Но ти дори нямаш пишеща машина.

— Ще купя. Каквато кажеш.

Мисълта да се занимава с нещо я привличаше, но тя знаеше, че не може да приеме предложението му. Поклати глава.

— Няма да стане, Кейдж.

— Защо?

— Родителите ти имат нужда от мен.

— Само това си си набила в главата. Имат нужда от теб. Голяма услуга ли им правиш, като чакаш да ти подават храна и подслон? Те са в напреднала възраст и ако нямат цел в живота, бързо ще остареят. Трябва отново да подкарат живота си, но това няма да стане, ако зависят от теб. Никога не съм имал дете и не знам какво е да го изгубиш. Но мога да си представя какво е изкушението да се свиеш и да очакваш само смъртта. Ако продължаваш да се грижиш за майка ми и баща ми, точно така ще стане.

Той беше прав, разбира се. Хендрънови посърваха с всеки изминал ден. И щяха да се облегнат на нея и да чакат животът им да свърши.

— Колко ще ми плащаш?

Той широко се усмихна.

— Меркантилна малка кучка.

— Колко? — настоя тя, сякаш вулгарността му не я стресна чак толкова.

— Я да видим — той потри брадата си. — Двеста и петдесет долара на седмица?

Тя нямаше представа дали това е достатъчно, или не. Направи се обаче, че размисля.

— Колко платена отпуска ще имам?

— Приеми или се откажи, госпожице Флетчър — сурово отвърна той.

— Приемам. От девет до пет с час и половина обедна почивка — това щеше да й осигури време да се върне до къщата и да хапва с Боб и Сара, макар изкушението да обядва някъде навън да беше по-голямо. — Две седмици платена отпуска плюс празниците. А в петъците ще работя само до обед.

— Доста сериозни изисквания — намръщи се Кейдж. Но всъщност бе готов да удвои заплатата и да се съгласи на всякакви условия, стига да може да я откъсне от къщата и от контрола на родителите си.

— И няма да стъпя тук, докато това място наистина не се изчисти.

— Разбира се, госпожице.

— И календарът да изчезне.

Той погледна към шкафа, а по лицето му се изписа престорено разочарование.

— О, недей! Вече бях започнал да я харесвам — после сви рамене. — Добре. Още нещо?

Джени си мислеше колко прекрасен е той, но бързо се върна към проблемите.

— Как да кажа на родителите ти?

— Не им давай избор — той протегна ръка. — Договорихме ли се?

— Да — тя пое ръката му, но вместо да я раздруса, той я хвана и я притисна до гърдите си.

— Не мога да се ръкувам при сключване на сделка с такава възхитителна жена.

Преди тя да успее да реагира, той се наведе и я целуна по устата. Ръката му се плъзна към кръста ѝ и я притегли.

Целувката беше дълга. Когато се откъсна от Джени, той се усмихваше.

По-късно, след като я беше върнал в магазина и тя беше приключила с покупките, не спираше да се пита защо не направи нищо, за да спре тази целувка. Защо не го удари през лицето, не го настъпи по крака или поне не се изсмя? Защо само го гледаше в очите после, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне?

Коленете ѝ бяха омекнали толкова приятно. Тя нямаше сили от удоволствието, което изпита. И пръст не можеше да вдигне, за да се защити от целувката му, дори да бе пожелала. А тя не беше.

Хендрънови не приеха добре вестта за работата ѝ. Сара изпусна вилицата си, когато Джени съобщи:

— Започвам в понеделник.

— Ще работиш...

— За Кейдж? — довърши вместо съпругата си Боб.

— Да. Ако имате някакви поръчки за мен преди това, уведомете ме навреме.

Тя излезе от кухнята, преди още да бяха се съвзели. Както я бе посъветвал Кейдж, не им остави никакъв избор.

Минута преди девет в понеделник Джени влезе в офиса. Вратата беше отключена. За миг тя помисли, че е сбъркала. Всичко беше не само чисто, но и променено.

Металносивите стени бяха боядисани в кремаво. На мястото на канапето имаше две кожени кресла в шоколадовокафяво. Между тях бе сложена дървена масичка.

Вместо линолеума, подът беше покрит с паркет. В центъра имаше килим. На мястото на металните полици имаше цяла стена дървени лавици и шкафове. Всички те бяха подредени удобно и с вкус.

Плотът на бюрото беше излъскан като лед и блестеше. Зад него имаше огромен като трон кожен стол. А върху бюрото — букет свежи цветя, още с капчици влага.

— Цветята са за теб.

Джени се извърна и видя Кейдж.

— Как направи това? — попита тя зашеметена.

— С пари — сухо отвърна той. — В наши дни те вършат по-добра работа от магиите. Харесва ли ти?

— Да, но... Не трябваше така да те упреквам. Влязъл си в големи разходи.

— Ей, не се разнежвай толкова. Пришпори ме да направя нещо, което трябваше да сторя отдавна. И без това забавлявах клиентите си по заведенията, защото ме беше срам да ги водя в тази „боклукчийска дупка“, както я наричаше един човек, когото всички познаваме и обичаме — той се ухили, като видя как пламнаха бузите ѝ. — Между другото, тук има няколко календара, можеш да си избереш.

Той ѝ показа първия и тя зяпна. Кейдж едва сдържаше смеха си. Мускулестият модел позираше легнал по корем с футболен шлем и дяволита усмивка.

— Това е господин Октомври. Футболен сезон, сещаш се. Искаш ли да разгледаш другите месеци?

— Това ми стига — рязко каза Джени. — Друго какво ще предложиш?

Кейдж остави календара настрана и взе друг. „Без глави, само с тела“. Намазани с масло гърди, изпъкнали бицепси и плосък стомах на картинката, която ѝ показваше той. Джени направи погнусена физиономия и поклати глава.

— Или пейзажи — обяви третата възможност Кейдж.

— Окачи го.

Кейдж изглеждаше доволен, когато се обърна да изпълни поръчката ѝ.

— Но остави другите отгатък — дяволито добави Джени. Той така покрусено я изгледа, че и двамата избухнаха в смях.

— Кейдж, офисът наистина е прекрасен. Харесва ми.

— Добре. Искам да ти е удобно тук.

— Благодаря ти за цветята — каза тя, мина зад бюрото и седна на тапицирания с кожа стол.

— Случаят е специален.

Очите им се срещнаха за миг, после той започна да ѝ показва материалите и да ѝ обяснява как да работи с новата пишеща машина

— Можеш да започнеш с тези писма — каза той и ѝ подаде един пакет. — Писал съм ги набързо на ръка, надявам се да можеш да ми разчиташ. Гърти успяваше.

— Осемдесет и седем годишната ти приятелка? — невинно попита Джени.

Той дръпна кичур от косата ѝ.

— Да.

Малко след това стана и каза, че отива до ранчото на Парсън.

— Как вървят нещата?

— Пробите са страхотни. Сигурен съм, че ще намерим петрол — той сложи слънчевите очила и посегна към дръжката на вратата. — Довиждане.

— Довиждане.

За миг той се спря и я погледна.

— Господи, изглеждаш прекрасно, както си седиш там.

После излезе.

Върна се малко преди обяд с голяма торба.

— Време е за обяд! — изкрещя още от вратата.

Джени му махна с ръка да замълчи. Говореше по телефона и си водеше бележки.

— Да, имам го и ще информирам господин Хендрън, когато се върне. Благодаря ви — тя затвори и гордо му предаде съобщението.

Той прочете бележката.

— Страхотно. Отдавна чакам разрешение да разгледам тази собственост. Ти ми носиш късмет — усмихна ѝ се и сложи торбата на бюрото. — Донесох ти обяд.

— Всеки ден ли мога да се надявам на такова отношение? — тя стана и надникна в торбата.

— Разбира се, че не. Но както вече отбелязах, днес случаят е специален.

— Наистина обаче трябва да се прибера и да видя Сара и Боб.

— Те ще се оправят. Обади им се по-късно, ако се налага.

Ведрото му настроение зарази и Джени, докато вадеха нещата за обяда.

— И като връх... — той изчезна за миг и се върна с бутилка шампанско. — Ето!

— Откъде го взе?

— Изстудяваше се в хладилника.

— И хладилник ли има?

— Мъничък. Не си ли погледнала отгатък?

— Не. Имах работа — посочи тя писмата, които чакаха за подпис.

— Тогав наистина заслужаваш чаша шампанско — каза той и извади тапата. Газираното вино шупна от бутилката. Кейдж наля пълна картонена чаша.

Тя я пое.

— Наистина не мога, Кейдж.

— Как така?

— Може да не повярваш, по вкъщи обикновено не сервираме шампанско с обяда. Не съм свикнала.

— Добре. Може би, ако се напиеш, ще си съблечеш дрехите и ще затанцуваш гола върху бюрото.

Той я погледна изпитателно, сякаш да си представи гледката. Смутена, тя видя как и той си налива една чаша.

— Често ли го правиш?

— Да пия шампанско на обяд ли? Не.

— Тогава откъде си сигурен, че няма да се напиеш, да се съблечеш и да затанцуваш гол на бюрото?

Той допря чашата си до нейната.

— Защото, мила моя Джени — дрезгаво пошепна мъжът, — ако и двамата се озовем голи на бюрото, няма да танцуваме.

Стомахът ѝ се сви. Тя успя да откъсне очи от хипнотизиращия му поглед, но ръката ѝ трепереше.

— Пийни — настоя Кейдж. Благодарна, че има с какво да се занимава, тя отпи. Шампанското беше студено и резливо. — Хареса ли ти?

— Да — тя отпи отново.

Той се приближи така, че носовете им почти се опряха. Очите му горяха.

— А какво ще кажеш за...

— За какво?

— За топла пастърма?

Пастърмата никога не беше имала по-прекрасен вкус. Джени не беше хапвала нещо толкова вкусно друг път. Докато се хранеха, той ѝ поговори за другите ѝ задължения и беше доволен от умните ѝ и навременни въпроси.

Не можа да я предума да изпие повече от половин чаша. Когато приключиха, той внимателно събра празните картонени съдове и ги пъхна обратно в торбата.

— Не смея да цапам офиса си — каза той с дяволита усмивка.

Дълго време след това тя не преставаше да мисли за двама им. Голи. Какво искаше той да каже с това, че няма да танцуват? Но тя много добре се сещаше.

И също не можеше да спре да мисли и за това.

И следващите дни минаваха по този начин, сякаш животът с Кейдж винаги беше неочакван и без предварителен план. Приличаше на пътешествие по река през тайнствена джунгла. Никога не се знаеше каква бе новата изненада след завоя.

Той ѝ носеше малки подаръци, а за жена, която не е била ухажвана така, това означаваше много.

Малка торта с една свещичка я очакваше на бюрото сутринта, когато се навърши една седмица, откакто бе почнала работа. Друг път тя намери червена роза до машината за кафе. А веднъж, когато отвори вратата, направо изпищя, защото на стола зад бюрото ѝ се усмихваше огромно плюшено мече.

Тя знаеше, че из града са плъзнали клюки за тях двамата с Кейдж. В банката бяха изненадани, когато Джени се зае с делата на Кейдж. После свикнаха да я виждат там вместо него. Но тя забелязваше как си шепнат зад гърба ѝ.

Началничката на пощата, която познаваше от години, все още се държеше любезно, но я гледаше по неприятен начин.

А Кейдж започна редовно да ходи на църква, което съвсем разбуди местните клюкари.

Джени харесваше предизвикателството на новата си работа и още на втората седмица започна професионално да се справя с всяко положение.

— „Хендрън Ентърпрайзис“.

— Джени, скъпа, започвай да празнуваш — каза през смях Кейдж.

Джени чуваше шумовете от другата страна.

— Кладенецът ли тръгна? — извика тя.

— Да — изкрещя той. — Скъпа, ще ти купя най-голямата пилешка пържола за обяд която успеем да намерим. До час съм при теб.

— Имам един ангажимент. Защо не се срещнем навън?

— Добре. В „Колелото“ в дванайсет и половина.

Тя се съгласи.

Но в същия час Джени безцелно се мотаеше по главната улица, без да може да разсъждава. Като в унес тя спря в средата на тротоара и се загледа невиждащо във витрината на някакъв гастроним.

Кейдж, който минаваше с джипа, я забеляза, извика я и свирна. Тя не се обърна. Изобщо не го чу.

Той направи непозволен обратен завой, веднага намери някакво място да паркира и скочи на тротоара. Дрехите и ботушите му бяха в кал.

— Джени — извика той, останал без дъх. — Тръгнала си в обратна посока. Не се ли разбрахме за „Колелото“?

Когато тя се обърна, широката му усмивка застина на лицето от празния ѝ поглед. Разтревожен, той я хвана за лакътя и леко я разтърси.

— Джени, какво става?

— Кейдж? — безсилно прошепна тя. Премига и се огледа, сякаш чак сега осъзна, къде се намира. — О, Кейдж.

— Господи, не ме плаши така — каза той, а тревогата изкриви лицето му. — Какво се е случило? Какво има? Лошо ли ти е?

Тя поклати глава и сведе очи.

— Не. Но не ми се ходи на обяд. Съжалявам. Много се радвам за кладенеца, но не ми се...

— Спри с тези глупави извинения. По дяволите обядът. Каж ми какво ти се случи — тя се наклони към него, сякаш щеше да припадне. Той я прихвана, чувстваше се глупаво и безпомощно. — Хайде, мила. Нека влезем някъде. Ще ти взема една кока-кола.

Тръгнаха към близкото кафене. Поне Кейдж тръгна. Джени се запрепъва, подкрепяна от него. Почти се свлече, когато той поръча на жената зад бара:

— Две коли, Хейзъл.

Кейдж не сваляше очи от Джени, но тя не го поглеждаше. Гледаше ръцете си, скръстени на масата. Хейзъл донесе ледените кока-коли.

— Как е, Кейдж?

— Добре — разсеяно отвърна той.

Хейзъл сви рамене и се върна на касата. Хората говореха, че Кейдж Хендърн много се е променил, откакто убиха брат му. Приказваха, че се върти само около момичето на Флетчър като муха около мед. Е, сега имаше потвърждение, че някои клюки се оказват верни. Хейзъл винаги беше разчитала на Кейдж за половинчасов шеговит разговор. Днес той бе така погълнат от Джени Флетчър и така

я гледаше, сякаш тя всеки миг можеше да се изпари като облаче дим, ако откъсне очи от нея.

— Джени, отпий от кока-колата — каза Кейдж и седна по-близо до нея. — Бледа си като призрак — тя послушно сръбна от сламката. — Сега ми кажи какво има.

Главата ѝ остана сведена. Стори му се безкрайно дълго. Вече едва се владееше, когато тя най-после я вдигна.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, които се затъркаляха надолу по бузите ѝ.

— Кейдж — прошепна дрезгаво тя и замълча да си поеме дъх. — Бременна съм.

СЕДМА ГЛАВА

Кейдж се почувства така, сякаш беше получил силен удар в стомаха. Очите му потъмняха. Едва преглъщаше, но не продума, като не изпускате Джени от поглед.

— Бременна?

Тя кимна.

— Току-що бях при лекаря. Ще имам бебе.

Той избърса потните си длани в джинсите.

— Ти не знаеше ли?

— Не.

— Нямахте ли някакви симптоми?

— Може да е имало.

— Не си ли пропуснала някой цикъл?

Тя се изчерви и наведе глава.

— Да, но си мислех, че се дължи на смъртта на Хал и целия ужас после. Никога не ми мина през ума... О, не знам — каза тя и изтощено отпусна глава на ръцете си. — Кейдж, какво ще правя сега?

Какво ще прави ли? Още в този миг ще се омъжи за него, ето това. Щяха да имат бебе! По дяволите! Бебе!

Радостта го погълна. Искаше му се да стане, да се развика, да изхвърчи на улицата, да спре движението и да каже на всички, че ще става баща.

Но като видя отчаянието на Джени и чу тихия плач, той разбра, че не може да покаже истинските си чувства. Тя мислеше, че бебето е от Хал. Кейдж не можеше да признае истината, защото Джени щеше да го презре, точно когато се беше научила да му се доверява.

Това ли беше наказанието за всичките му досегашни грехове? Нали винаги беше вземал мерки, за да не го изненада някоя с нежелана бременност. И беше ги предупреждавал всичките, за да не го обвиняват после.

А сега, когато бе готов да признае бащинството си, не можеше да го направи. Не можеше да признае детето, а беше го създал с жената,

която обичаше, която винаги беше обичал.

Бог му изигра мръсен номер.

Кажи й, кажи й сега, нашепваше някакъв глас.

Искаше му се да го стори. Господи, как копнееше да я притисне в прегръдката си и да я увери, че няма причини да плаче. Да заяви, че обича и нея, и детето — да, своето дете, да й обещае, че винаги ще се грижи и за двамата. Всъщност точно това искаше да направи.

Но не можеше. Достатъчно беше отчаяна, когато беше разбрала, че е бременна. Не можеше да й причини повече болка, като й обясни кой е бащата на детето.

Засега трябваше да се задоволи да й бъде само приятел.

— Плачът няма да помогне, Джени — подаде й кърпичка той.

Тя избърса очите си и смутено се огледа наоколо. В кафенето нямаше други хора. Хейзъл беше погълната от някакво списание.

— Всички ще си мислят, че съм боклук. А Хал... — главата й клюмна при мисълта какво ще си помислят хората и за младия свещеник.

— Никой няма да посмее да каже, че Джени Флетчър е боклук — Кейдж ровеше със сламката в кока-колата си и вече се чувстваше виновен, че трябва да я заблуждава. Покашля се. — Не знаех, че вие с Хал сте имали такава връзка.

— Не сме имали — прошепна тя толкова тихо, че му се наложи да се наведе над масата, за да я чува. — Само в нощта преди заминаването му.

Тя вдигна очи и видя, че той я наблюдава напрегнато. Това я накара да се почувства още по-неудобно заради разговора, който водеха. Когато продума отново, гласът й прозвуча несигурно.

— Помниш ли, когато ми каза, че трябва да го убедя да не тръгва? Е, опитах се — тя потрепери и се усмихна несигурно. — Но нищо не стана.

— Какво се случи? — Кейдж едва продума заради буцата, заседнала в гърлото му. Но искаше да узнае как се беше чувствала тя в онази нощ. Не беше честно да я подвежда да разказва за това, но трябваше да научи.

— Той се качи горе с мен. Аз... — тя сведе поглед очи и пое дълбоко дъх. — Аз го молах да не тръгва. Той беше непреклонен. Тогава се опитах да го съблазня в леглото. Но той ме остави.

— Тогава не разбирам...

— Малко след това се върна и ние... Ние се любихме.

Няколко мига никой от двамата не продума, погълнат от собствените си мисли. Джени си спомняше за изблика на радост, когато вратата се беше отворила и силуетът на Хал се беше открил на тясната ивица светлинка отзад. Кейдж мислеше за същото, но от друг ъгъл. Как Джени се беше изправила в леглото, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Това ли ти беше първият път, когато...

— Първи и единствен. Никога не съм очаквала, че една жена може да забременее от първия път — тя стисна мократа салфетка до чашата си. — Сгреших.

— Хубаво ли ти беше, Джени? — очите му потърсиха нейните. — Искам да кажа... За този пръв път... — бързо добави той.

Тя леко се усмихна и сърцето на Кейдж се сви.

— Прекрасно, Кейдж. Най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. За пръв път усетих такава близост с друго човешко същество. И независимо от това, което се случи, никога няма да съжалявам за онази нощ.

Сега бе негов ред да сведе поглед. Сълзите опасно напиреха в очите му. Чувството сви гърлото му. Искаше му се да я прегърне, да усети топлото ѝ и нежно тяло до себе си. Копнееше да ѝ признае, че същото се беше случило и с него и затова прекрасно я разбира.

— Сега трябва да си някъде...

— В четвъртия месец съм — прекъсна го тя.

— Никакви неприятни симптоми ли не си имала досега?

— Сега, когато знам, че съм бременна, ги разпознавам. Но не съм ги търсила преди. Бях уморена и отпусната. Отслабнала бях, когато се върнахме от Монтерико, но после се пооправих. Гърдите ми... — тя замълча и го погледна стеснително.

— Не съм забелязал нещо — криво се усмихна той.

— Откъде да забележиш? — засмя се и тя. За миг се почувства добре, но покри устата си с длан. — Не мога да повярвам, че се смее, когато всичко е толкова сериозно.

— Какво друго ти остава? Освен това ми се струва, че поводът заслужава радост, а не сълзи. Не всеки ден човек открива петрол и научава, че ще става... чичо.

Тя посегна през масата и силно стисна ръката му.

— Благодаря ти, че го приемаш така, Кейдж. Бях се побъркала, когато излязох от кабинета на доктора. Не знаех накъде да тръгна и какво да правя. Чувствах се сама и загубена.

— Не трябва да се чувстваш така, Джени. Винаги можеш да дойдеш при мен. За всичко.

— Благодаря ти за отношението.

Само ако знаеше какво е това отношение. Той беше невероятно щастлив и безкрайно тъжен. Щеше да има дете, а никой нямаше да знае, че е негово. Даже самата майка.

— Какво възнамеряваш да правиш сега?

— Не знам.

— Ожени се за мен, Джени.

Тя онемя. Гледаше го с празен поглед, докато сърцето ѝ блъскаше в гърдите като птиче в клетка. Разбираше, че той го прави от съжаление, вероятно от лоялност към семейството, но се чувстваше изкушена да приеме, заради сигурността, която щеше да ѝ донесе това предложение. Това беше нелепо, разбира се.

— Не мога.

— Защо?

— Има хиляди причини против.

— И една много добра за.

— Кейдж, не мога да ти позволя да направиш това. Да разрушиш живота си заради мен и моето дете. Никога. Не, благодаря ти.

— Остави аз да реша какво ще разруши живота ми, моля те — стисна ръката ѝ той. — Довечера ли ще съобщим, или ще изчакаме до утре? За медения месец приемам всяко място, което избереш, освен Монтерико — с усмивка добави той.

Очите ѝ проблясваха през сълзи.

— Ти наистина си прекрасен, знаеш ли?

— Така казват всички.

— Не мога да се омъжа за теб, Кейдж.

— Заради Хал ли? — усмивката му се стопи.

— Не. Не само заради него. И заради нас. Не можем да се оженим така. Джени Флетчър и Кейдж Хендрън. Каква шега.

— Не ме ли харесваш вече? — попита той и се усмихна чаровно.

— Знаеш, че не е така. Много те харесвам.

— Ще се изумиш, ако ти кажа колко семейни двойки познавам, които не могат да се понасят. При нас ще бъде далеч по-добре.

— Но жена и дете не се връзват със стила ти на живот.

— Ще го променя.

— Няма да ти позволя такава жертва.

Той искаше да я раздруса и да изкрещи, че това изобщо не е жертва. Но сега трябваше да ѝ даде време. Тя трябваше да свикне с мисълта за бебето, а после да решава дали да вземе за съпруг един мъж с репутацията на донжуан. Отлагането беше само временно. Нищо на света не би могло да го спре да се ожени за нея и да я направи своя завинаги, да отглежда детето си в дом, пълен с любов, а не с ограничения.

— Е, ако си решила да ми разбиеш сърцето и да ме отхвърлиш, какво смяташ да правиш занапред?

— Може ли да продължа да работя за теб?

Той се намръщи.

— Трябва ли да питаш?

— Благодаря, Кейдж — измърмори тя.

После се отпусна назад и несъзнателно прокара ръце по корема си, който още си беше плосък.

Толкова е мъничка, помисли си Кейдж. Възможно ли е в нея да расте дете?

Дали няма да ѝ бъде трудно с раждането?

Той погледна гърдите ѝ. Не бяха се уголемили видимо, но някак бяха напрегнати. Бяха прекрасни и му се искаше да ги покрие с нежни целувки.

— Трябва да кажа на родителите ти.

Кейдж с нежелание отмести поглед от гърдите ѝ и спря да мечтае.

— Искаш ли да им кажа аз?

— Не. Отговорността е моя. Само да знаех как ще го приемат!

— Как могат да го приемат? Ще се зарадват — много му струваше да го изрече, но добави: — Така ще им остане нещо от Хал.

Тя си играеше с мократа салфетка, която почти се беше разпаднала.

— Вероятно. Но не мисля, че ще е толкова лесно. Те са много морални хора, Кейдж. Няма нужда да ти го припомням. За тях

границите между доброто и лошото са твърде ясно очертани. За техния начин на мислене моралът е един.

— Но през целия си съзнателен живот баща ми е проповядвал християнската доброта. Божията милост и любящото опрощение са главните теми на неговите проповеди — той покри ръката ѝ със своята. — Няма да те прокълнат, Джени. Сигурен съм.

Искаше ѝ се и тя да е така уверена, но само му се усмихна.

Преди да тръгнат, той я накара да изпие горещ шоколад и каза, че сега е важно да натрупа килограми и сила. Вдигнаха тост за бебето и за петролния кладенец.

— Ще трябва да споделя мечето си с бебето — каза тя, докато вървяха по тротоара, хванати за ръце.

— Ще се сбиете — отвърна той и ѝ се усмихна. — Доста време ще се биете, защото ти ще бъдеш по-голямата — заведе я до колата ѝ. — Бягай вкъщи и си почини добре.

— Но аз съм работила само половин ден днес — възрази тя.

— Стига толкова. Почини си следобед. Ще мина да те видя довечера.

— Дотогава трябва да съм съобщила новината на Сара и Боб.

— И те ще се зарадват като мен.

Това беше невъзможно. Никой не можеше да бъде по-щастлив от него. Боже, щеше да се пръсне от желание да ѝ каже колко е щастлив, колко много я обича, колко обича детето, което са създали.

Но беше обречен на мълчание. Не издържа на изкушението да прегърне Джени. Тя се отпусна в ръцете му и те се притиснаха един в друг, без да мислят за деня и за всичко, което ги заобикаляше.

Сърцето му туптеше силно до ухото ѝ. Тя пое топлината на тялото му. Кейдж беше станал много важен за нея, толкова много, че чак се боеше. Но тя отчаяно се нуждаеше от приятел и той не ѝ изневери. Затова тя се притисна в него за упование и сила. И долови смесения аромат, който беше само на Кейдж — аромат на слънце, на вятър и мъжки парфюм.

Кейдж я залюля. Притисна устни в косата ѝ. Болеше го до смърт, че не можеше да ѝ благодари за това, че го дарява с дете. Не можеше да докосне корема ѝ и глупаво да побъбри с бебето вътре. И най-лошото — трябваше да я пусне да си отиде.

Но го направи.

— Обещай, че веднага ще си легнеш.

— Обещавам.

Той ѝ помогна да седне в колата и ѝ затегна колана.

— Трябва ти и бебето да сте защитени от шофьори като мен.

— Благодаря за всичко, Кейдж.

Той я гледаше как заминава и се чудеше дали щеше да му благодари така, ако знаеше, че той е отговорен за всичко.

Малко след седем Кейдж пристигна в къщата на родителите си.

След като беше изпратил Джени, прекара следобеда при сондите. Въпреки работата, тя не напускаше мислите му. Тревожеше се за нея, за състоянието ѝ, за тревогата ѝ как ще съобщи на родителите му.

Къщата отвън не издаваше нещо да се е случило. Колата на Джени беше там, паркирана до тази на Боб и Сара. В кухнята и гостната светеше. Но Кейдж имаше предчувствие за нещо лошо.

Той почука на входната врата и отвори.

— Здравейте — извика от прага. Влезе, без да дочака покана, и видя Боб и Сара в стаята.

— Здравей, Кейдж — каза без възторг баща му. Сара мълчеше и мачкаше някаква кърпичка в ръцете си.

— Къде е Джени?

Боб преглътна няколко пъти, явно му беше трудно да отговори. Когато успя да отвори уста, каза:

— Тя си замина.

— Заминала? Какво означава това? Колата ѝ е тук.

Боб прокара ръка по лицето си.

— Предпочете да вземе само дрехите си.

Кейдж се завъртя и хукна по стъпалата, като ги вземаше по две наведнъж, както в детството, въпреки вечните забележки.

— Джени? — тя не беше в стаята си. Той блъсна вратите на гардероба. Закачалките бяха празни. Механично започна да изважда чекмеджетата, докато накрая се увери, че тя си беше заминала.

— По дяволите! — изрева той като ранен лъв и отново хукна по стълбите. — Какво се е случило? Какво сте направили? Какво ѝ казахте? — развика се той. — Тя съобщи ли ви за бебето?

— Да — каза Боб. — Бяхме ужасени.

— Ужасени? Ужасени?! Разбрали сте, че Джени носи първото ви внуче и сте били ужасени?

— Тя казва, че бебето е на Хал.

Ако човекът, който злепостави добродетелта на Джени, не беше собственият му баща, Кейдж щеше да го хване за яката и да го раздруса до смърт, докато не му остане дъх да се извини, че я е обидил.

Но сега само изръмжа и застрашително приближи напред. Това, че детето наистина не беше на Хал, в този момент нямаше никакво значение. Джени мислеше, че е негово. Мислеше, че им казва самата истина.

— И вие се съмнявате в това?

— Разбира се, че се съмняваме — за пръв път се обади Сара. — Хал не би сторил такъв... такъв грях. Особено в нощта, преди да замине за Централна Америка, както твърди тя.

— Това може да те изненада, мамо, но Хал беше първо мъж, а после мисионер.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че си има всичко онова, което си е имал и Адам. Както и същите желания. Само мога да се чудя как толкова дълго е устоял и не е завел Джени в леглото си.

Хал никога не го беше правил, но Кейдж не можеше изобщо да разсъждава в този момент.

— Кейдж, за Бога, млъкни! — изсъска Боб. — Как смееш да говориш така на майка си?

— Добре — каза Кейдж и размаха ръце. — Пет пари не давам какво си мислите за мен, по как сте могли да изхвърлите Джени?

— Не сме я изхвърлили. Тя реши да си отиде.

— Сигурно сте ѝ казали нещо, което да я накара да го стори. Какво сте ѝ направили?

— Тя очакваше от нас да повярваме, че Хал... Хал... — отвърна Боб. — Майка ти и аз допускаме, че би могъл. Както ти посочи, брат ти беше мъж. Но ако го е направил, тя трябва да го е предизвикала и той не е могъл да устои.

Кейдж не можеше да си обясни как така Хал е успял да ѝ устои онази нощ. И никога нямаше да може. Даже да се отвореха вратите на Ада.

— Каквото и да се е случило, то е било от любов.

Това наистина беше вярно.

— Приемам го. И все пак — каза Боб и инатливо поклати глава — Хал не би го допуснал, освен ако не е бил много изкушен. И вероятно е чувствал вина заради греха си и е бил в конфликт със себе си в Монтерико и това го е разсейвало от мисията му. Може би затова не е бил внимателен и е допуснал да го хванат и да го убият.

— Господи — шумно въздъхна Кейдж и се облегна на стената, сякаш му беше нанесен зашеметяващ удар. Той гледаше родителите си и се чудеше как може двама толкова самодоволни и ограничени хора да са го създали.

— И вие казахте това на Джени? Обвинихте я за смъртта на Хал?

— Тя е виновна — обади се Сара. — Убежденията на Хал бяха толкова силни, тя трябва да го е съблазнила. Можеш ли да си представиш колко предадени се чувстваме ние? Отгледахме я като собствена дъщеря. А тя да се отнесе с нас така... да има незаконно дете. О, Господи, като помисля как ще се стовари това върху паметта на Хал. Всички го обичаха и се възхищаваха от него. Това ще разруши представата за него — Сара стисна устни и извърна глава.

Кейдж се разкъсваше от нерешителност. Те стоварваха вината за смъртта на Хал върху Джени, защото мислеха, че го е изкушила. А за своята смърт си беше виновен единствено той, защото наистина не се беше разсеял от страст по Джени през онази нощ. Ако сега им признаеше, че е била с него, Кейдж щеше да освободи Джени от тази отговорност. Но ако те осъждаха Джени, че е спала с Хал, то при този случай щяха да я замерят с камъни по улиците.

Повдигаше му се от тяхното отношение. Беше уверявал Джени, че те ще се радват за бебето. Вместо това я бяха осъдили и презрели по най-нехристиянски начин. Искаше да ги нарече лицемери, но нямаше смисъл. Защо да си губи силите? Според него бяха безнадежден случай. Сега пред него имаше само една цел. Да намери Джени.

— Къде отиде тя?

— Не знаем — отговори Боб с тон, който показваше, че не го е грижа. — Извика такси.

— Съжалявам ви и двамата — каза Кейдж, преди да излети навън.

— Преди колко време?

— Чакайте да проверя — пръстът проследи колонката с часовете на заминаване, после списъка на градовете. — Преди около половин час. Трябваше да тръгне в седем без десет и, доколкото си спомням, нямаше никакви закъснения.

— Спира ли някъде?

Чиновникът на автогарата провери отново разписанието толкова внимателно, че Кейдж се раздразни от нетърпение. Този човек нищо ли не помнеше, че трябваше непрекъснато да чете там?

След като разговаря с шефа на единствената служба за таксите в града, той беше разбрал, че Джени е била закарана на автогарата. После с шеметна скорост потегли натам. Бързо огледа чакалнята и видя, че я няма. Само един билет беше продаден на млада жена с описанието на Джени. Еднопосочен до Далас.

— Не. Никъде не спира, освен в Ейбилийн.

— По кой път тръгнаха?

Чиновникът още не беше свършил с досадното си обяснение, когато Кейдж вече тичаше към изхода. Запали корвета, провери количеството на бензина. Не можеше да измине повече от шейсетина километра. Затова спря на първата бензиностанция и зареди колкото можа по-бързо.

— Имаш само петдесетдоларова банкнота? — измънка служителят. — О, Кейдж, ще ми обереш всичките дребни.

— Съжалявам. Само това имам, а бързам.

По дяволите, имаше нужда от цигара. Защо беше обещал на Джени да ги откаже?

— Важна среща? — похотливо се засмя служителят. — Брюнетка или блондинка за тази вечер?

— Казах ти, че...

— Бързаш. Знам, знам. Чакай да видя какво мога да направя.

Целият ли проклет град се моташе така, сякаш упоен? Всички бяха като бавноразвиващи се.

— Добре, Анди, запази ми рестото, ще мина по-късно.

— Много си се разбързал, а? — извика той зад гърба на Кейдж. — Сигурно е невероятно сексапилна.

— Прав си — каза Кейдж и влезе в корвета. Миг по-късно мракът погълна светлините му.

Джени се беше научила да не се бори срещу люлеенето на автобуса, а да нагажда тялото си към него. Монотонното подрусване я успиваше и тя забравяше да мисли за бъдещето.

Какво бъдеще?

Тя нямаше такова.

Хендрънови ясно ѝ го бяха казали. Тя беше съблазнила техния син светец и се бе опитала да го отклони от житейския му път, като забременее от него.

Парещи сълзи напълниха очите ѝ. Тя замижа и подпря глава на седалката. Опита се да заспи. Но не беше възможно. Измъчваха я угризения, а пътниците наоколо вдигаха шум.

— Виж го тоя.

— Маниак някакъв.

— Нашият шофьор дали го забеляза?

— Какво си мисли, че прави този?

Любопитна да разбере какво е привлякло вниманието им, Джени погледна през прозореца. Не видя нищо, освен собственото си отражение и мрака зад него. После съзря някаква спортна кола да лети успоредно на автобуса и опасно да се приближава.

— Сигурно е луд — продума някой, а очите на Джени се разшириха и устата ѝ пресъхна. — О, не — въздъхна тя.

Внезапно шофьорът на автобуса натисна спирачките и погледна през рамо към шосето.

— Господа — чу се през микрофона. — Съжалявам за забавянето, но се налага да спра непредвидено. Вероятно това е някакъв пиян шофьор, който е решил да ни изтласка от пътя. Ще опитам да се разбера с него, преди да ни избие. Запазете спокойствие. Скоро ще тръгнем.

Няколко пътници се наведоха по седалките си, за да виждат по-добре. Сърцето на Джени щеше да изхвъркне. Шофьорът отвори автоматичната врата, но преди да успее да се измъкне от седалката, „лудият“ нахлу вътре.

— Моля ви, господине — шофьорът се притесни за безопасността на пътниците. — Това са невинни хора и...

— Успокой се. Не съм крадец. Нищо няма да ви направя. Само ще взема един от пътниците ви.

Очите му шареха наоколо. Джени не помръдваше на мястото си. Той тръгна по пътеката.

— Извинявайте за неприятностите — подхвърляше спокойно на хората. — Само минутка, обещавам — когато я забеляза, той спря и облекчено въздъхна. — Събери си нещата, Джени. Връщаш се с мен.

— Не, Кейдж. Написала съм ти писмо и всичко съм ти обяснила. Не трябваше да ме преследваш.

— Е, направих го и не беше напразно. Хайде, тръгвай.

— Няма.

Всички ги гледаха.

Ядосан като родител на непослушното си дете, което се е изгубило, той сложи ръце на бедрата си.

— Добре. Ако искаш да си извадим кирливите ризи пред хората, давай, по по-хубаво си помисли за пикантните подробности.

Погледът на Джени се стрелна към пътниците наоколо, които ги бяха зяпнали с явно любопитство.

— Мамо, какво е направила? — обади се някакво момиченце. — Нещо лошо ли?

— Казвай, Джени.

— Не е необходимо да тръгвате с него, госпожице — внимателно се обади шофьорът иззад гърба на Кейдж.

Джени погледна Кейдж. Той решително стискаше зъби. В очите му горяха жълти пламъци. Беше непохватим като скала. Нямаше да отстъпи, а тя не искаше да бъде отговорна за скандал в автобуса.

— Добре, ще дойда — тя излезе на пътеката и измъкна малкия си куфар. — Имам един голям в багажника — тихо каза на шофьора.

Докато тримата бяха долу и шофьорът измъкваше багажа ѝ, той я попита:

— Сигурна ли сте, че искате да тръгнете с него? Да не ви направи нещо?

Тя се усмихна.

— Не, нищо лошо няма да ми направи.

Пътниците си изкривиха вратовете да видят какво става навън.

Джени сурово изгледа Кейдж. Пусна куфара на земята.

— Страхотен номер, господин Хендрън. И какво очаквате да спечелите от това?

— Това, което спечелих. Искях да те настигна и да не ти позволя да бягаш като подплашен заек.

— А може и да съм точно това — изплака тя, а сълзите, които дълго беше сдържала, рукнаха по лицето ѝ.

— Какво си си наумила, Джени? Да избягаш в Далас и да направиш аборт ли?

Тя стисна юмруци.

— Това е гадно дори да се предположи.

— Какво тогава? Какви са намеренията ти? Да родиш и да го захвърлиш?

— Не!

— Да го скриеш? — той пристъпи напред. За него беше много важно как ще отговори тя на следващия въпрос. — Не искаш ли бебето, Джени? Срамуваш ли се?

— Не, не! — простена тя и покри корема си с ръце. — Разбира се, че го искам. Аз го обичам.

Кейдж усети облекчението, но гласът му още звучеше ядосано.

— Тогава защо се изплаши и избяга?

— Не знаех какво да направя. Родителите ти ми дадоха да разбера, че не искат да ме виждат наоколо.

— Е, и?

— Какво? Не всеки е достатъчно смел или луд да преследва автобус. Или да кара мотоциклет с ужасяваща скорост. Аз не мога да съм като теб, Кейдж. Ти пет пари не даваш какво мислят хората за теб. Правиш си удоволствието. Аз не съм такава. Мен ме интересува какво говорят хората. И ме е страх.

— От какво? — попита той. — От този град, пълен с ограничени хора? Как позволяваш те да те нараняват? Какво лошо могат да ти сторят всъщност? Да клюкарстват по твой адрес? Да те презират? Е, и какво? По-добре да не обръщаш внимание на такива. Или те е страх да не оскверниш паметта на Хал? Ненавиждам праведните лицемери, които могат да си помислят нещо лошо за него. Но Хал е мъртъв. Той никога няма да узнае. За Бога, Джени, не бъди така жестока със себе си. Ти си най-големият си враг.

— И какво предлагаш да направя? Да се върна и да работя при теб?

— Да.

— Да излагам на показ положението си?

— Да бъдеш горда с него.

— А на бебето ми за цял живот да му лепнат мръсно име?

Кейдж посочи корема ѝ.

— Само ако някой някога си позволи да нарече по лош начин това дете, ще бъде мъртъв.

Тя почти бе готова да се разсмее на яростта му.

— Но ти няма да си винаги наоколо, за да го защитиш. Няма да му е лесно в този малък град, където всички хора ще знаят произхода му.

— И няма да му е лесно да расте в големия град, където майка му никого не познава. Към кого ще се обръщаш за помощ, Джени? Враждебните лица в Ла Бота поне ще ти бъдат познати.

Тя не смееше да си признае как я плашеше мисълта за живота в големия град без пари, без работа, без дом и приятели или роднини.

— Не е ли време да покажеш малко решителност, Джени?

— Какво искаш да кажеш? — сковано попита тя.

— От четиринайсетгодишна оставяш все другите да вземат решение вместо теб.

— Преди няколко месеца спорихме за същото. Опитах сама да направлявам съдбата си. Виж каква бъркотия настана.

Той се обиди.

— Мисля, спомена, че любовта е красива. Като резултат ти чакаш бебе. Наистина ли смяташ това за бъркотия?

Тя сведе глава и притисна корема си.

— Не. Прекрасно е. Изпитвам страхопочитание пред мисълта, че ще имам бебе. Пред чудото.

— Тогава продължавай да мислиш така. Върни се с мен в Ла Бота. Роди си прекрасното бебе и натрий носа на всеки, комуто това не харесва.

— Даже на родителите ти?

— Те са проявили малодушие. Когато размислят, ще се оправят.

Тя дълго остана неподвижна, загледана в нищото.

— Надявам се да си прав. Не мога просто да намеря някакво бъдеще за мен и за бебето. Трябва сама да си го създам. Нали?

Той се засмя одобрително.

— И аз нямаше да мога да го кажа по-добре.

— О, Кейдж — въздъхна тя, почувствала внезапен прилив на сили. — Пак трябва да ти благодаря.

Той тръгна към нея. Хвана лицето ѝ в длани и я погали по бузите.

— Можеш да направиш всичко много по-лесно, ако просто се омъжиш за мен. Бебето ще си има татко и всичко ще е хубаво и законно.

— Не мога, Кейдж.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Това няма да е последният път, когато те питам.

Дъхът му топло и сладко погали устните ѝ, преди мъжът да я целуне. Тя вдигна лице към него.

Както преди, устата му беше открехната и влажна. Но този път езикът му докосна нейния. Само връхчето. Колкото дъхът ѝ да спре в гърлото и сърцето ѝ лудо да заблъска в гърдите, които се повдигнаха в спонтанен отговор.

След миг той отстъпи и я поведе за ръка към колата.

Сложи багажа ѝ зад седалките.

— Първа точка от дневния ред ще бъде да ти намерим жилище — отбеляза той, когато вече бяха тръгнали.

Ръката ѝ легна на бедрото му.

— Имаш ли някаква идея? — разсеяно попита тя.

— Можеш да се преместиш при мен.

— Давай другото предложение — погледна го с укор тя.

Той добродушно се засмя.

— Мисля, че мога да уредя нещо с Рокси.

ОСМА ГЛАВА

— Рокси Клемънз? — попита Джени и дръпна ръката си от бедрото му.

— Да. Познаваш ли я?

Само по репутацията ѝ, помисли си Джени. Като една от любовниците на Кейдж.

— Чувала съм — Джени обърна глава и погледна през прозореца. Устата ѝ се сви от отчаяние и разочарование.

В целувката му имаше толкова сладка близост. Прегръдката им носеше топлина и сигурност. Започваха да ѝ харесват докосванията му. Но той беше правил същото и с други. Целувките му бяха разпалили огън, а за него това чувство не беше ново.

Дали не ѝ бе предопределено да стане една от „жените“ на Кейдж Хендрън? Затова ли искаше да я подслони някъде, където винаги щеше да му е на разположение?

— Идеята май не ти хареса много — каза гой.

— Но и нямам голям избор, нали?

— Предложих ти друг вариант. Ти го отхвърли.

Тя седеше в каменно мълчание. Беше ядосана, а не разбираше защо. Защо се чувстваше вбесена и обидена? Тя нямаше нищо общо с тази Клемънз. Между тях двете съществуваше една огромна разлика.

Джени Флетчър не беше някоя от „жените“ на Кейдж... все още.

Дали несъзнателно не я блазнеше мисълта, че може да му стане любовница? Защо? Защото няколко пъти я беше целунал? Заради нощта в Монтерико? Или защото непрекъснато я привличаше? Това я плашеше и тя се противеше. Поне доскоро.

Е, ако той си мислеше, че и тя е като другите жени, нямаше да стане. Може би заради това, че беше изоставила благоприличието с Хал, Кейдж вече я приемаше като лесна плячка. Но грешеше.

До края на пътуването си обратно те не проговориха. Когато стигнаха Ла Бота, улиците вече бяха опустели. Кейдж спря колата пред някакъв блок.

— Какво е това? — попита Джени.

— Новият ти адрес, надявам се. Хайде — и той я поведе към един апартамент с дискретната табелка „Управител“.

Позвъни. Когато вратата се отвори, Джени се озова лице в лице с Рокси Клемънз. Жената я изгледа с учтиво любопитство, после мярна в сянката и Кейдж.

— Здравсти, Кейдж — усмихна се широко Рокси, а стомахът на Джени се сви болезнено. — Как си?

— Може ли да влезем?

— Разбира се — Рокси с готовност отстъпи и отвори вратата. Влязоха, а тя отиде да намали телевизора.

— Извинявай, че те безпокоим толкова късно, Рокси — започна Кейдж.

— По дяволите, знаеш, че си винаги добре дошъл.

Сърцето на Джени подскочи.

— Рокси, това е Джени Флетчър.

— Да, знам. Здравсти, Джени. Приятно ми е да се запознаем.

Нескритата ѝ симпатия изненада Джени и тя вдигна глава.

— И на мен ми е приятно, госпожо Клемънз.

Рокси се засмя.

— Викай ми Рокси. Искате ли нещо за пиене? Имам студена бира, Кейдж.

— Звучи добре.

— Джени?

— Ами... нищо, благодаря.

— Кока-кола?

Тя не искаше да изглежда неучтива и немощно се усмихна.

— Да, добре, една кола.

— Разполагайте се и се чувствайте като у дома си.

Рокси се отправи към кухнята. Пълните ѝ бедра издуваха джинсите. Мощните ѝ гърди напиреха под блузата. Беше боса. Червеникавата ѝ коса беше приятно разрошена. Сякаш току-що беше излязла от леглото или се канеше да си ляга. Беше от онези жени, при които мъжът можеше да се отпусне и да си почине. Свикнала да бъде любовница. Дружелюбна, гостоприемна, топла и пълна с желание. При тези мисли Джени започна да се задушавя.

Кейдж се беше разположил на канапето и разгръщаше някакво списание, което Рокси беше оставила там.

— Седни, Джени — каза той, забелязал, че стои смутено наред стаята.

Притеснено, сякаш щеше да си изцапа полата, Джени се отпусна на близкия стол. Кейдж изглеждаше развеселен. Това я ядоса.

Рокси се върна с напитките, Кейдж отпи голяма глътка и каза:

— Имаш ли свободни апартаменти? Имаме нужда от един.

Рокси изгледа недоумяващо Джени, после се обърна отново към Кейдж.

— Господи, това е прекрасно, поздравявам ви. Но какво й е на твоята къща?

Той се засмя.

— Нищо, доколкото знам. Но ти не ме разбра. Джени ще живее в апартамента сама.

На Джени й се искаше да го убие за това, че беше създал впечатлението, че живеят заедно. Лицето й пламна. Когато той изясни положението, тя потърси някакъв знак за облекчение и погледна Рокси. Едва ли жената щеше да е доволна, че една от любовниците на Кейдж е под покрива й. Но Рокси просто се обърка от грешката си.

— О! — тя погледна Джени и се усмихна. — Имаш късмет. Свободен е апартамент с една спалня.

Джени понечи да каже нещо, но Кейдж я изпревари.

— Колко е голяма спалнята? Джени ще има бебе. Има ли място за люлка?

Този път Рокси изпадна в шок от забележката. Отвори уста и се втренчи изумено в Кейдж. Когато върна поглед към Джени, очите й учудено пробягаха по слабата й фигура.

— Нали нямаш никакви ограничения за наематели с бебета? — попита Кейдж.

— Не. По дяволите, не — Рокси видимо опитваше да се овладее. Потърси с босите си крака някакви сандали по пода. — Елате да разгледате апартамента и ще решите дали ви устройва. С хубаво разположение е — подхвърли през рамо тя. — Самостоятелен и тих, но не изолиран, за да те е страх, Джени — тя посочи към общата пералня и басейна.

Джени изобщо не я слушаше. Хвърляше убийствени погледи към Кейдж, че разкри така положението ѝ пред тази... тази жена. До сутринта целият град щеше да научи, че е бременна.

— Ето — Рокси отключи апартамента, покани ги и светна лампата. — О, малко е задушно. Не съм проветрявала след чистенето. Ето гостната. Тук има и кухня — тя въведе Джени. Всичко вътре блестеше от чистота. Джени отвори хладилника. И той беше измит.

Набързо разгледаха апартамента. Имаше още спалня и баня.

— Колко е наемът? — попита Джени.

— Четиристотин долара. Допълнително се плаща за тока за отоплението.

— Четиристотин? — извика Джени. — Страхувам се, че аз не мога...

— Необзаведен ли? — прекъсна я Кейдж.

— О, Господи — каза Рокси и се плесна по челото. Сбърках. Необзаведените с една спалня са двеста и петдесет.

— Е, това е друго нещо — отвърна Кейдж.

Джени сметна наум дохода и разходите си. Можеше да си го позволи, ако пестеше. Пък и това беше един от най-добрите градски комплекси, а тя нямаше голям избор. Даже имаше късмет, че намери свободен апартамент. Опита се да забрави, че ще живее врата до врата с една от любовниците на Кейдж и каза:

— Трябва ли да подпиша договор?

— Значи го вземаш? — попита Рокси.

— Да — отговори Джени и се почуди защо ли жената е явно доволна.

— Чудесно. Радвам се, че ще ми бъдеш съседка. Хайде, да се връщаме в офиса.

След петнайсет минути Джени имаше копие от договора и връзка ключове в ръката.

— Утре можеш да се нанесеш. Дотогава аз ще проветря малко.

— Благодаря — тя се ръкува с Рокси.

Кейдж я заведе до колата, настани я, после се върна при Рокси, която още стоеше на отворената врата.

— Благодаря ти, че схвана за наема.

— Не те разбрах отначало, но после се справих — каза Рокси и се ухили. — Трябва да ми подшушнеш още нещо, за да не използвам

само въображението си.

— Любопитство ли те мъчи?

— Позна.

Той се засмя.

— Ще поговорим друг път. Благодаря ти за всичко.

— Няма нищо. Нали за това са приятелите?

Той бързо я целуна по устата, преди да се спусне надолу по стълбите. Джени седеше в колата, изпъната като статуя, с поглед, вперен право напред и с болка от ревност в гърдите.

Не беше чула разговора до вратата, но забеляза как се усмихват един на друг и как Кейдж после целуна Рокси.

Въпреки желанието да остане безразлична, сърцето ѝ се късаше.

— Утре първо ще обиколим мебелните магазини — каза Кейдж.

— Ти вече направи достатъчно. Не мога да искам...

— Ти нищо не искаш, нали? Аз пожелах. Тази вечер направи списък за всичко, което ще ти бъде нужно.

— Няма да мога да си позволя много неща. Само най-необходимото. Между другото, къде отиваме сега? — до момента тя беше забравила, че тази нощ е все още бездомна. Къде щеше да остане?

— Не мисля, че би желала да се върнеш при родителите ми.

— Не.

— Можеш да дойдеш при мен.

— Ти нямаш стая.

— В моята голяма къща?

— Има само едно легло.

— Е, и какво от това? Не сме ли спали в едно легло преди? — забележката беше изречена тихо и дрезгаво. Тя не отвърна. След малко той въздъхна и каза: — Ще те заведа в някой мотел.

Скоро спря колата пред бетонната ограда на един мотел.

— Чакай тук.

Джени го видя да влиза във фойето. Дежурният явно го познаваше, защото му се усмихна и сърдечно му стисна ръка.

Даже не пожела Кейдж да се регистрира, а веднага посегна да му подаде ключ. После му каза нещо, а Кейдж само махна с ръка.

Дежурният надзърна през прозореца към колата. Джени видя изненадата му, когато я позна. Той се ухили на Кейдж и направи още

някакъв коментар, но Кейдж се намръщи. И все още нямаше настроение, когато се върна.

— Какво каза този?

— Нищо — скръцна със зъби Кейдж.

— Каза нещо. Видях го.

Кейдж не отговори, а се отправи към стаята, рязко спря колата и загаси мотора.

— Ти си бил тук преди — каза Джени.

— Джени...

— Нали?

— Престани.

— Нали си бил?

— Може би.

— Често ли?

— Да!

— С жени ли?

— Да!

Тя се задушаваше. Едва успяваше да продума, мъчително поемаше въздух.

— Водил си разни жени тук и затова дежурният си мисли същото и за мен. Какво каза той?

— Няма значение какво е...

— За мен има — изкреця тя. — Каж ми.

— Няма.

Той излезе от колата и извади куфарите ѝ. Без да се интересува дали тя го следва, се отправи с широки крачки към вратата на мотелската стая и я отключи. Хвърли багажа в шкафа и светна лампата.

— Какво каза той? — попита Джени, застанала на прага.

Кейдж се завъртя и видя решителното ѝ изражение. Тя изглеждаше уморена и разстроена, ядосана и уязвима. Косата ѝ беше разрошена, а лицето ѝ — преbledняло. Около очите ѝ се бяха очертали сенки от изтощение. Устните ѝ леко трепереха. Приличаше на изгубено дете.

Той никога не я бе пожелавал по-силно. Но нищо не можеше да направи и това усилваше яростта му. Тя беше негова, по дяволите, но той нямаше право да го заяви. Имаше нужда от нея също толкова,

колкото и тя от него, но обстоятелствата ги разделяха. Скъпо плащаше той за онази нощ в рая. Копнежът да я притежава превръщаше живота му в ад.

И понеже му се прииска да я нарани така, както го болеше и него, той ѝ подхвърли:

— Добре, госпожице Флетчър. Искаш ли да узнаеш, какво каза той? Той каза, че този път се придържам в рамките на семейството.

Тя прехапа устни, за да не изкрещи от ярост. Възмущението, което се надигаше отвътре, търсеше как да се излее. Кейдж беше единствената мишена.

— Видя ли какво направи? — изкрещя тя. — Съобщи на Рокси Клемънз, за която всички знаят, че ти е била любовница, че съм бременна. После ме доведе в този мотел, където редовно си се появявал с други жени. Утре целият град ще знае, че съм била тук с теб. Не искам повече да ме влачиш от дупка на дупка. Не искам да ме бъркат с твоя любовница, Кейдж.

— Защо? Защото съм развратник ли? Не искаш да свързват името ти с „лошото момче“, с лудия син на свещеника, с когото никой не може да се справи, който винаги сее бели, неприятности, мъкне се с неподходящи жени?

Той се приближаваше към нея като хищник. Тя опита да се дръпне, но се озова притисната до гардероба.

— Нямах предвид това.

— По дяволите — изръмжа той. — Имаш правото да се притесняваш, що се отнася до мен. Аз съм лош. И трябва да бъда. Проклет и лош — той протегна ръка, зарови пръсти в косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. — Защото много жени съм водил в тази стая, но никоя не съм пожелавал така, както желая теб.

С другата ръка той я прегърна през кръста и дръпна нейната длан надолу.

— Не! — изкрещя тя, разбрала какво иска той. Дръпна ръката си, но той не я пускаше.

— Ето как те желая. Твърде дълго вече и се уморих да го крия. Това плаши ли те? Отвращава ли те? Кара ли те да се дърпаш? Да пициш? Да избягаш обратно в безопасността на свещеническата къща? Това е положението, Джени, колкото и да не ти харесва.

Той я целуна, като едва овладяваше яростта си.

После също така гневно я отблъсна. Изхвърча от стаята и тресна вратата зад гърба си.

Джени се запрепъва към леглото и се строполи. Опита се да отрече факта, че е разочарована от това, че той не довърши започнатото. Но наистина беше. Тялото ѝ се топеше от копнеж. Събра малкото сили, които ѝ бяха останали, запрепъва се към банята и се съблече. Не се погледна в огледалото, защото не искаше да вижда червенината по бузите си.

Душът беше горещ и плющеше върху тялото ѝ, сякаш я наказваше като бич. Забиваше иглите си в кожата ѝ. Още я болеше, когато изваждаше нощницата от куфара си. Дотътри се до леглото и стисна очи с надеждата да спре и мислите си.

Но целувката не можеше така бързо да се изтрие. Все още чувстваше вкуса на неговите устни върху своите.

Когато телефонът иззвъня до главата ѝ, тя подскочи, сякаш я беше ударил гръм.

— Ало.

— Извинявай.

За миг и двамата замълчаха. Джени потръпна. Стисна слушалката между бузата и рамото си, сякаш допираше глава до Кейдж.

— Няма нищо.

— Не можах да се овладея.

— Аз те предизвиках.

— Този ден беше тежък и за двама ни.

— Твърде чувствителни сме.

— Причиних ли ти болка?

— Не, разбира се.

— Бях груб. И лош.

Тя преглътна.

— Преживях го.

— Джени?

— Какво?

Той замълча.

— Не съжалявам, че те целунах. Съжалявам само за начина, по който го направих. И ако досега си се съмнявала по отношение на чувствата ми към теб, те вече не са тайна.

Развълнувана от нежния му, но решителен тон, тя щеше да се разплаче.

— Не съм готова да мисля за това, Кейдж. Толкова много неща се случиха.

— Знам, знам. Хайде сега да поспииш. Да се напиш добре. Утре офисът е затворен. Ще те взема за закуска и после ще отидем да напазаруваме. Бъди готова в десет.

— Добре.

— Лека нощ, Джени.

— Лека нощ, Кейдж.

— Добро утро, Джени.

— Ммм?

— Казах добро утро.

Джени широко се прозя, протегна се и отвори очи. Изведнъж скочи. На ръба на леглото седеше Кейдж и ѝ се усмихваше.

— Добре дошла в страната на будните.

— Колко е часът?

— Десет и десет. Пристигнах в десет, почуках, никакъв отговор. Върнах се за допълнителния ключ във фойето и влязох.

— Извинявай — каза тя и отметна косата от очите си. Изчерви се и придърпа чаршафа си. — Бях изтощена.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад.

— Ще отида да поръчам закуска в кафенето, докато се облечеш — той ѝ прати въздушна целувка.

— Бързо ще дойда — извика му тя, докато той затваряше вратата зад гърба си.

Изглеждаше свежа и отпочинала, когато след двайсетина минути се появи при него в кафенето. Беше облякла семпла пола и блуза. Обувките ѝ бяха с ниски токчета и каишки, които привлякоха вниманието му, докато тя вървеше към него.

Той знаеше, че с първата си заплата си е купила нови дрехи. Сега се обличаше с повече вкус, отколкото когато беше сгодена за Хал.

— Закъснях ли?

— Току-що сервираха. Между, другото, харесвам обувките ти.

— Нови са — разсеяно отвърна тя, загледана в храната на масата.
— Всичко това за мен ли е?

— Да.

— Нали не очакваш да го изям?

— Очаквам хубаво да се нахраниш. Започвай.

— Ти няма ли да ядеш? — попита тя и разгъна една салфетка в скута си.

— Аз те изпреварих — бе свел глава над дълъг списък с неща, които трябваше да се купуват.

Джени се развълнува от вида му. Косата му с руси, кестеняви и пепеляви кичури беше разрошена, сякаш от вятъра.

Беше гладко избръснат, а уханието на одеколона му се смесваше с аромата на кафето в чашата ѝ. Веждите му бяха сключени от напрежение.

Облякъл беше джинси и спортна риза, но на гърба на стола му беше праметното копринено сако. Твърде странна комбинация от дрехи, но той беше единственият мъж, който можеше да си го позволи, защото така или иначе не се съобразяваше с правилата.

Беше прекрасен и привлекателен по опасен начин. Джени знаеше колко опасно привлекателен можеше да бъде той. Изваждаше жената от черупката ѝ и тя вече не можеше да се познае. Трябваше да се поуспокои, преди да почне да се храни.

Когато тя се нахрани, той вече беше направил план откъде да започнат.

— Не забравяй какъв ми е бюджетът — каза тя, когато той изреди магазините, от които щяха да пазаруват.

— Може би шефът ти ще ти даде повишение.

На път за колата му тя спря и го погледна.

— Кейдж, запомни едно нещо. Няма да приема твоята благотворителност.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Не.

— Тогава млъкни и се качвай в колата — той отвори вратата на корвета и Джени разбра, че спорът е излишен.

Кейдж имаше добър вкус към скъпите неща, а тя наистина щеше да избере всичко, което хареса и на него, ако парите не бяха проблем.

— Не мога да си позволя това канапе. Другото е наполовина поевтино.

— Но е грозно.

— Обаче удобно.

— Неприятно е и е твърдо. А това има меки възглавнички.

— И те го оскъпяват. Възглавничките не са чак толкова важни.

Той дяволито се подсмихна.

— Всичко зависи от това за какво ще използваш това канапе.

Продавачът беше достатъчно близко и ги чу, но се направи на сериозен, когато Джени се обърна и гневно го изгледа.

— Вземам другото — заяви тя.

Имаха същия спор и за леглото, столовете, пердетата, съдовете, даже отварачката за консерви. Той настояваше, а тя беше непоклатимо пестелива.

— Умори ли се?

Тя отпусна глава на седалката на колата и въздъхна.

— Да. Май никога няма да се изнеса от този апартамент. Не мога отново да преживея всичко това.

Той се засмя.

— Уредих да доставят покупките следобед. До вечерта ще имаш приятна къщичка.

— Как успя да го уредиш за днес?

— Подкупи, заплахи, изнудвания, всичко, каквото можах.

Той се усмихна дяволито, но тя му повярва.

— Това прилича на моята кола! — тя се изправи в седалката, когато спряха пред апартамента ѝ.

— Тя си е твоята.

— Но как я докара тук?

— Теглих я. Според мен е боклук, но знам, че си я харесваш.

Тя се притесни.

— Кейдж, не исках да вземам нищо от родителите ти.

— Но, Джени, за Бога — извика той, — те ти я подариха преди много години. И защо са им три коли — тяхната, на Хал и твоята, след като майка ми почти не кара?

Тя решително се отправи към колата, седна вътре и заяви:

— Връщам я обратно.

Той се наведе и подаде глава през отворения прозорец:

— Тогава само аз ще трябва да те возя.

Тя немощно подпря глава на кормилото и се предаде:

— Това е изнудване.

— Позна.

Тя не удържа смеха си и го остави да я заведе в апартамента. Рокси беше изпълнила обещанието си. Прозорците бяха отворени и стаите се бяха проветрили достатъчно.

След половин час покупките започнаха да пристигат.

— О, сбъркали сте! — възкликна Джени, като отвори вратата за първата доставка.

— Няма грешка, госпожице. Извинете — човекът премести пурата от единия ъгъл на устата си към другия и безцеремонно мина покрай нея с един стол. — Вкарвайте канапето — извика на помощниците си той.

— Но чакайте, това е друго канапе.

— Тук пише, че е точно това — подаде ѝ някаква фактура човекът.

Тя бързо погледна, после я прочете по-внимателно.

— О, не! Кейдж, станала е някаква ужасна...

И млъкна, когато видя усмивката му. Приличаше на Дядо Коледа в навечерието на празника.

— Какво си направил? — ядоса се тя.

— Саботаж е първата дума, която ми идва на ума.

Това беше правилното определение. Докато пристигаха покупките, тя осъзна, че зад гърба ѝ той беше поръчвал всичко, което беше харесала и не можеше да си позволи.

— И сега как ще плащам всичко това? — изкрещя тя.

— С кредит. Всичко, което плати днес, остава като първа вноска. Уредих ежемесечни вноски, за да можеш да плащаш. Сама жена трябва да пазарува на кредит. Какъв ти е проблемът?

— Не мога да ти позволя да направиш това, Кейдж. Вземаш решения в разрез с моята преценка. Но това трябва да спре. Няма да остана в този апартамент, ако трябва да задържа всичките тези мебели.

— Добре — той се усмихваше широко. После отиде до вратата и извика: — Ей, приятелчета, товарете обратно и закарайте нещата в моята къща. Тя реши да се омъжи за мен, вместо да живее тук сама.

— О, Господи! — изстена Джени и покри лицето си с ръце.

Кейдж се засмя, затвори вратата и приближи до нея.

— Нямах ли си друга работа, освен да ми бъдеш бавачка?

— Нищо друго не мога да измисля.

— Откакто Хал загина, ти се държиш прекрасно, Кейдж. Защо правиш всичко това за мен?

Златистокафявите му очи се взряха в лицето ѝ. Той отметна един кичур от челото ѝ.

— Защото харесвам цвета на косата ти. Особено на следобедното слънце.

После приближи до нея и тя го погледна.

— Харесвам и очите ти — нежно каза той.

Дръпна шала ѝ и той се свлече на пода.

— Обичам начина, по който се смееш. И ми харесва усещането, което ми причинява този твой смях.

Обви с ръце кръста ѝ и леко я залюля.

— Харесва ми тялото ти.

Наведе глава и ѝ пошепна:

— И формата на устата ти.

Миг по-късно устните му се долепиха до нейните. Жестокостта на снощната целувка я нямаше, тази беше нежна, но също толкова силна и разбуди тялото ѝ. Подтикната от копнеж да се притисне, тя несъзнателно приближи към него. И почти се изненада, когато телата им се докоснаха.

— Господи, Джени — прошепна той. Дъхът му беше горещ и опари поруменелите ѝ бузи. Той захапа ухото ѝ и леко го стисна.

Тя се предаде и изгуби контрол над себе си.

— Кейдж, ние не трябва да...

— Шшт. Шшт.

Паметта ѝ подсказа нещо. Тя бе на път да си спомни. Тя го разбра.

Но преди да задържи спомена, мъжът отново я целуна и всичко изчезна в мъгла.

Той вдигна ръцете ѝ и ги обви около раменете си. После неговите се плъзнаха надолу. Спряха на гърдите ѝ. Той нежно ги погали. Джени въздъхна.

— Добре ли си?

Тя промърмори. Целувката стана по-пламенна.

Джени склопи глава на рамото му, той също се наведе, като не спираше да търси вкуса ѝ с езика си. Притискаше я до себе си така, че да усети силата на желанието му.

— Джени, желая те.

Наведе глава и започна да целува гърдите ѝ през блузата. Езикът му беше топъл и влажен.

— Искам да се любя с теб — устните му се плъзнаха към шията ѝ и се притиснаха към горещата ѝ кожа.

— Хей, вие двамата, отворете — някой чукаше на вратата.

Кейдж вдигна глава и грубо изруга. После рязко пое въздух. Погледна Джени и криво се усмихна.

— Не можем все пак да нараним чувствата ѝ.

Джени се освободи от прегръдката му. Той отиде до вратата и пусна Рокси да влезе.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Рокси нахлу с кана вино в едната ръка и разни продукти в хартиена торба.

— Хей, какво е това? — попита Кейдж, като пое торбата. Надзърна вътре. — Пържени картофки, сосове, пуканки, сирене.

— Обявявам тържеството за открито — щастливо изчурулика Рокси. — Здравсти, Джени. Харесва ли ти апартаментът?

— Чудесен е, благодаря.

— Господи, изглежда страхотно — подсвирна Рокси, като огледа новите мебели. Кейдж беше накарал носачите да ги подредят по изискванията на Джени. Нещата добре подхождаха на размерите на стаята. — Чаши имате ли? — попита Рокси. — Хайде да вдигнем наздравица за новия апартамент — и без да дочака покана, се отпрати към кухнята, а Кейдж я последва. Джени нямаше друг избор, освен да се присъедини към тях, макар че кухничката едва побра и тримата.

Кейдж отвори картофките и ги поля със сос. Бодна си и предложи на Рокси. Тя си хапна, като в същото време се заливаше от смях, докато се мъчеше с тапата на бутилката. Кейдж набута в устата си това, което тя не дояде, после си облиза пръстите.

На Джени ѝ прилоша. Изобщо не ѝ беше до тържество.

— Не обслужвам така всичките си наематели — каза ѝ Рокси, докато отлепяше етикетите на чашите, които бяха купени следобеда. Очевидно не се притесняваше да се чувства като у дома си. — Но нали си приятелка на Кейдж, а той е мой приятел... Ох! — извика тя, защото Кейдж се беше приближил изотзад и здраво я прегърна, склучил ръце под едрите ѝ гърди.

— Права си! Приятел до гроб.

— Я ме пусни, глупако, и нарежи сиренето.

Джени се чувстваше като чужда. Сякаш нямаше нищо общо с тях. Не знаеше как да се включи във веселбата им. Рокси винаги намираще да каже нещо, което да накара Кейдж да избухне в смях. А той непрекъснато я докосваше.

Защо очевидната им близост толкова измъчваше Джени? Тя не можеше да си отговори. А как трябваше да се държат? В края на краищата, те са любовници. Тя го знаеше. Но да знае, а сега да ги вижда, бяха две съвсем различни неща. Ужасно я болеше, че само секунда преди неочакваното появяване на Рокси, Кейдж беше целувал самата нея с толкова нежна страст.

Как може така да променя чувствата си? Дали вече е забравил как я целуваше и ѝ повтаряше, че я желае? Толкова бързо ли насочваше страстта си от една жена към друга? Очевидно беше така. Пред нея хамелеонът променяше кожата си.

Разляха виното по чашите и вдигнаха на здравица за новия ѝ дом. Джени отпи. После продума едно „извинете“ и остави чашата си, но те едва ли я чува през смеха си. Тя отиде в банята и затвори вратата. Стана ѝ лошо.

— Джени? — миг след това Кейдж тропаше на вратата. Гласът му прозвуча загрижено. — Лошо ли ти е?

— Ей сега ще изляза — отвърна тя отвътре. Плисна вода на очите си, изплакна си устата и прокара пръсти през косата си.

— Да не си ни сърдита? — попита Кейдж веднага щом отвори вратата. — Знам какво става, когато пийнеш. Не искахме да те притесняваме.

В този миг тя разбра, че го обича.

Изглежда винаги го беше обичала. Но чак сега, в този едничък миг, когато той се взираше в нея с такава тревога, тя осъзна, че наистина е така.

През всичките онези години се беше заблуждавала, че ако стои настрана от него, ще преодолее чувствата си. Но през цялото време те се бяха крили вътре в нея като мида в черупката си, която беше събирала всичко от Кейдж: погледи, докосвания, звуци, докато любовта ѝ към него се беше превърнала в прекрасна перла, скрита в душата ѝ.

Искаше ѝ се да падне в прегръдката му, той силно да я притисне. Но нямаше да го направи. Не можеше. Това щеше да е нечувано. Джени Флетчър и Кейдж Хендрън? Невъзможно. Тя беше бременна с детето на друг мъж, на брат му. Дори да не беше така, те изобщо не си подходяха. Имало ли е някога други двама, толкова различни?

О, но тя го обичаше!

— Не, няма нищо, Кейдж — каза тя и се усмихна измъчено. — Просто не ми е много добре.

Той се напрегна.

— Бебето ли? Лошо ли ти е? Да няма кръв? Какво става? Да извикам ли лекар?

— Не, не — тя се подпря на рамото му, но почти мигновено дръпна ръка. — Само съм уморена. Цял ден съм на крак.

— Трябва да ме убият — каза той. — Защо не те напъхах в леглото веднага щом се върнахме!

— Тогава още нямах легло.

Той се намръщи на опита ѝ да се пошегува.

— Поне като го донесоха, трябваше да те сложа да си легнеш — хвана я за ръката и я поведе към стаята. — Кажу ми лека нощ, Рокси. Оставяме дамата да си почине.

Рокси скочи от новото канапе и се взря в Джени.

— Бледа си като призрак, миличка — каза тя и я погали по бузата. — Мога ли да направя нещо за теб?

Да, да си отидеш, искаше ѝ се да изкрещи. И да не посягаш на Кейдж. Беше ѝ станало лошо от ревността. Тя разбираше. Единственото, което искаше, беше любовницата на Кейдж да напусне дома ѝ.

— Не, ще се оправя, като си легна — тактично каза тя.

Въпреки протестите ѝ, Кейдж и Рокси ѝ нагласиха леглото. Застлаха новите чаршафи.

— Утре можеш да ги изпереш, за да омекнат малко — предложи Рокси. — Ако имаш нужда от помощ, извикай ме.

— Благодаря — отвърна Джени, но много добре знаеше, че никога няма да помоли Рокси Клемънз за услуга.

Когато леглото беше оправено, те събраха остатъците от тържеството и виното. На вратата Кейдж хвана ръцете на Джени и каза:

— Заклучи след нас.

— Добре.

— Ако имаш нужда от мен през нощта или когато и да е, отиди при Рокси и ми се обади по телефона.

— Не се притеснявай за мен.

— Ще се притеснявам за теб, когато си искам, по дяволите — сърдито каза той. — Утре ще ти прокарат телефон.

— Но аз не съм поръчвала...

Той затвори устата ѝ с пръст.

— Аз го направих, когато ти отиде до тоалетната след обяда. Сега лягай и заспивай. Лека нощ — нежно я целуна той. Излезе в мрака навън и хвана Рокси за ръката. — Хайде, миличка, ще те изпратя.

Джени затвори вратата след тях. Кейдж отиваше в дома на Рокси. Несъмнено щяха да продължат тържеството там, където го бяха прекъснали. В съзнанието ѝ пробягаха образите на двамата как се целуват и прегръщат. Тя си легна нещастна, не можеше да заспи. Тормозеше я мисълта за Рокси и Кейдж. За Кейдж с когото и да е.

Много беше късно, когато чу мотора на корвета, все още паркиран пред вратата ѝ.

На другия ден беше събота и нямаше нужда да бърза за работа. Джени махна чаршафите от леглото, защото още преди да се беше обадила Рокси, сама беше решила, че ще са по-меки, ако ги изпере.

Загърнатата в халата си, тя си наля кафе, което приготви с новата машина.

Тъкмо щеше да отпие, когато някой почука на вратата. Джени първо надзърна през прозореца, да види кой може да бъде, после разочаровано се облегна на стената. Не ѝ се искаше да се изправя очи в очи с Рокси след снощи.

— Здравсти — весело каза тя, когато Джени отвори вратата. — Не те събудих, нали?

— Не.

— Чудесно. Кейдж щеше да ме убие. Виж какво, тъкмо направих този сладкиш, но ми е много за сам човек, а ако не го разделя с някого, го лепвам точно тук — и тя се потупа по пълните бедра. — После съжалявам.

Щеше да е нелюбезно, ако не я покани, затова Джени отстъпи навътре и опита да се усмихне.

— Заповядай. Току-що направих кафе.

— Страхотно — Рокси влезе и се настани на един стол. — Прекрасен вкус имаш — каза тя, като се огледа наоколо. — Мебелите ти ми харесват.

— Благодаря ти. Всъщност Кейдж ми помогна в избора.

— И той има страхотен вкус — намигна ѝ тя, но Джени не беше сигурна какво иска да каже. Съсредоточи се в наливането на кафето.

— Сметана или захар?

— Черно — каза тя, докато режеше сладкиша. — Имаш ли нож и чинии?

Когато плъзна една чиния с парче към нея, Джени учтиво каза:

— Изглежда чудесно.

— Нали? Взех рецептата от едно списание — Рокси се зае със своето парче. Джени опита предпазливо, но сладкишът наистина беше вкусен. — Имаш ли нужда от някаква помощ днес? Например да ти занеса чаршафите в пералнята? — попита между две хапки Рокси.

— Не, благодаря.

— Сигурна ли си? Защото съм свободна.

— Аз ще се оправя.

— Да ти отрежа ли още едно парче? — Рокси посочи сладкиша.

— Не, благодаря.

Рокси остави ножа и вилицата си. Погледна внимателно Джени.

— Ти не ме харесваш, нали?

Джени се притесни. Цял живот беше избягвала директния сблъсък с хората и не можеше да повярва, че сега ѝ се налагаше да го изпита. Отвори уста и опита дипломатично да се измъкне, но Рокси я изпревари.

— Не се опитвай да го отричаш. Знам, че е така, знам и защо. Защото съм спала с Кейдж.

Джени пламна и не посмя да погледне Рокси. А тя се облегна на стола си.

— Е, спести си враждебността и студената любезност. Истината е, че никога не съм спала с Кейдж. Изненадана ли си? — попита тя, когато видя недоверчивото изражение на Джени. — Всеки би се изненадал — засмя се Рокси. — Е, не че не съм искала или не съм имала възможност — добави тя. — Кейдж е много привлекателен мъж. Една жена трябва да е луда, за да не го пожелае.

Джени едва преглътна.

— Кейдж казвал ли ти е как се запознахме? — Джени поклати глава. — Искаш ли да узнаеш? — Рокси прие мълчанието на Джени като съгласие. — Беше на танци след rodeo. Моят съпруг... Знаеше ли,

че бях омъжена? — Джени отново безмълвно поклати глава. — Е, да, бях. Онази вечер мъжът ми беше в лошо настроение, защото не можа да се задържи на бика и изгуби срещу друг играч. Изкара си го на мен, както винаги. Преби ме почти до смърт.

— Бил те е?

Рокси се засмя на невинността ѝ.

— Да, и то често. Но тогава беше пиян и стана по-страшно. Кейдж ме чу да пиция на паркинга, където ме беше завлякъл Тод. Така се казваше мъжът ми. Кейдж го преби у го заплаши повече да не смее да ме докосва — тя потопи пръст в сметаната на сладкиша и го облиза. — Това беше продължавало години наред. Тод полудяваше, напиваше се, ревнуваше и ме пребиваше. Но аз го обичах, да знаеш. Освен това си нямах никого. Нямах къде да отида. Нямах и пари.

— А родителите ти?

— Майка ми почина, когато бях на десет. Баща ми беше работник по сондите. Влачеше ме насам-натам. Омъжих се на шестнайсет и той реши, че е приключил бащинските си задължения и отпраши към Аляска. Оттогава не съм чувала за това копеле. Затова се бях залепила за Тод. Една нощ той така подлудя, мислех, че ще ме убие. И преди ме беше заплашвал, но сега бях сигурна, че ще го стори. Кейдж ми беше дал телефона си. Обадих се и той дойде да ме вземе. Заведе ме в болницата и плати да се погрижат за раните ми. След това живях в дома му повече от месец. Тогава хората започнаха да говорят, че сме любовници — тя се засмя дрезгаво. — Тод направо беше побеснял. Обвини ни, че месеци наред сме се срещали зад гърба му, което не беше истина. Отиде до Мексико и взе развод. За мен така беше по-добре. Само дете тогава нямах нищичко, а не можех да продължавам да живея при Кейдж. Той се уговори с някакви свои приятели и заедно купиха този комплекс от апартаменти. Назначи ме за управител. Така взех и апартамент, и започнах да получавам заплата.

Джени беше онемяла от разказа на Рокси. Беше чела вестници и гледала достатъчно телевизия, за да знае и други такива мелодрами. Но никога не беше познавала човек, който да е преживял нещо подобно.

Рокси срещна погледа ѝ.

— Кейдж е най-добрият приятел, който някога съм имала. Той беше първият човек в живота ми, който се погрижи за мен. Дължа му

всичко, даже живота си — тя се облегна на масата. — Ако беше поискал да легна с него, щях да го направя. И сигурно щеше да ми хареса — сниши глас тя. — Но той никога не го стори, Джени. Мисля, че и двамата разбирахме едно. Ако бяхме станали любовници, с приятелството щеше да е свършено. А ние го ценяхме повече от всичко — тя покри ръката на Джени с длан. — Не бива да ревнуваш от мен.

Двете се взираха една в друга известно време, после Джени сведе очи.

— Ти не си ме разбрала... Кейдж и аз не сме... Ние нямаме... Това не е...

— Може би още не е — каза многозначително Рокси.

И Джени щеше да има нейната сигурност, ако беше видяла Кейдж в апартамента на Рокси снощи. Беше даже комично. Рокси познаваше хора във всякакви ситуации, но никога не беше виждала друг, така побъркан от любов.

Миналата нощ Кейдж беше седнал на пода, подпрял гръб на дивана, загледан нанякъде и с глупаво изражение на лицето. Беше приказвал на Рокси за Джени, докато тя не издържа и му кресна да си ходи, защото вече ѝ се спи и ако чуе още веднъж името на Джени, ще повърне.

Повече, за да отклони разговора от себе си и Кейдж, отколкото да се извини, Джени каза:

— Бях толкова груба с теб.

— Недей — Рокси махна с ръка. — Забрави го. Свикнала съм да ме мислят за паднала жена.

— Аз те харесвам — глупаво каза Джени, но осъзна, че това е вярно. С Рокси всичко беше ясно. Нямахте нужда от преструвки.

— Добре тогава — каза Рокси, сякаш след дни спор бяха стигнали до помирение. — Сега яж от това изкушение, преди да съм го излапала аз. И без това съм достатъчно дебела вече.

Джени се засмя и си отрязва още едно парче.

— Обещах на Кейдж да напълнея.

— Той се притеснява за бебето.

— Така ли? — Джени опита да скрие вълнението си, но не успя.

Рокси се ухили.

— Той мисли, че си твърде крехка да го износиш. Обясних му, че всичко ще бъде наред.

— Аз не се притеснявам за себе си. Тревожа се да не би хората да обвиняват детето за нещо, което не е направило.

— Не мисли за хората.

— И Кейдж така казва.

— И е прав. Радваш ли се за бебето?

— Да. Много — каза Джени с блеснал поглед.

— Това дете няма да има проблеми, щом го обичат майка му и милият му чичо Кейдж — увери я Рокси.

— Ти нямаш ли деца?

Усмивката на Рокси се стопи.

— Не. Винаги съм искала деца, но Тод... веднъж ме нарани. Спонтанен аборт.

— О, Господи, толкова съжалявам! — възкликна тихо Джени.

Рокси сви рамене.

— По дяволите, вече съм на години и не мога да имам деца, пък и Гари казва, че няма проблеми.

— Гари?

— Това е мъжът, с когото се срещам. Кейдж ни запозна. Той работи в телефонната компания. Всъщност скоро ще се появи, за да ти сложи телефона.

От описанието на Рокси Джени очакваше поне принц. Гари съвсем не приличаше на такъв. Имаше големи уши, дълъг нос и зъбата усмивка, но лицето му грееше и чувството му за хумор беше прекрасно.

Явно беше, че двамата с Рокси са лудо влюбени.

— Искан снощи да дойда на тържеството и да те поздравя с добре дошла в квартала — каза Гари, — но имах спешна работа. Къде да ти сложа телефоните?

— Телефоните?

— Ами да, те са три.

— Три?

— Така заръча Кейдж. Нали имаш три стаи.

— Но...

— Не спори. Джени, щом Кейдж вече е казал — обади се Рокси.

— О, добре тогава.

Докато Гари работеше, Рокси помогна на Джени в кухнята. По-късно изпраха всички нови чаршафи и кърпи. Не спираха да си

говорят. Към обед на Джени ѝ се струваше, че цял живот е познавала тази жена. Въпреки различния си произход и възпитание, двете много се харесаха.

— Има ли гладни? — Кейдж провря глава през вратата, която Гари беше оставил отворена, заради кабелите.

Джени с облекчение беше научила, че Кейдж и Рокси не са любовници, затова го посрещна с ослепителна усмивка. Втурна се към него и за малко да се озове в прегръдката му.

— Е, не спирай дотук — нежно ѝ каза той.

Тя прекоси останалото помежду им разстояние и го прегърна.

— Здравей — прошепна срамежливо.

Той внимателно изучаваше лицето ѝ.

— Кажи ми с какво съм заслужил такова посрещане, за да се постарая още малко.

— Сърдита съм ти.

— Продължавай да си ми сърдита. Харесва ми. Прегърни ме пак.

— Един път е достатъчно.

— Но моите ръце са заети и не мога да ти върна прегръдката, значи се налага да ме прегърнеш два пъти.

Чиста лудост, но в нейното състояние ѝ прозвуча съвсем разумно като довод. Тя отново го прегърна, после вдигна глава да го погледне.

— Сега кажи защо си сърдита.

— Какво ще правя с три телефона?

— Ще си спестиш доста стъпки — той я целуна нежно. — Ясно е обаче, че се радваш да ме видиш. Каква е причината?

— Носиш обяда.

— Обичаш ли сандвичи със сирене?

— Има ли лук?

— Да.

— Обожавам ги.

Четиримата весело си хапнаха.

— Момчета, тук ми мирише на предварителна организация — подозрително попита Рокси, докато отхапваше от френското сирене.

— Не съм аз — отвърна Кейдж. — Ти ли го направи, Гари?

— Не — отговори той и си облиза пръстите.

— Ние с Рокси може да сме имали други идеи за обяда — подхвърли безгрижно Джени.

Кейдж ѝ се ухили, доволен, че и тя вече се присъединява към шегите.

— Предварително допуснахме, че нямате.

— Допуснали сте, а? Не бъдете толкова сигурни — предупреди Рокси. — Права ли съм, Джени?

— Права си.

Тъкмо щеше да отхапе от сандвича си, когато Кейдж се наведе и я целуна по устата.

Не си спомняше някога да се е чувствала по-щастлива и свободна. Щеше да литне, въпреки бременността си. Беше свалила спомена за свещеническата къща като стара кожа. Цялото ѝ същество вдъхваше новия живот.

Но тя не загърби отговорностите си към църквата. Ходеше редовно, заедно с Кейдж. Сядаха винаги отзад и виждаха Боб само на амвона. Той не се издаваше, дори да ги беше забелязвал. Не се срещаша със Сара, която винаги заемаше обичайното си място на втората пейка.

Джени и Кейдж усещаха изпитателните погледи, отправени към тях и долавяха приказките, но не обръщаха внимание и се държаха любезно с всички. С Кейдж до себе си Джени не се притесняваше да върви с вдигната глава.

Тя все повече навлизаше в работата си в офиса. Даже правеше повече неща, отколкото Кейдж ѝ беше заръчвал.

— Ще се изтощиш — каза ѝ един ден той, когато мина да остави някаква поща и я намери още там.

— Колко е часът?

— Отдавна мина пет.

— Беше ми много интересно. Загубила съм представа за времето.

— Не очаквай от мен допълнително възнаграждение.

— О, аз ти дължа време. Днес ходих на лекар през часа за обедна почивка.

— Този час е час и половина.

— Както и да е. Върнах се по-късно. Престани да ми мърмориш.

— Внимавай, госпожице Флетчър. Иначе ще се откажа от идеята да се ожения за теб и ще започна да си търся някое послушно момиче, за да се отнася към мен с уважението, което заслужавам.

— Значи ще ядеш само пердах.

— Хм. Много... интересно — той приближи към нея и я прегърна. После плъзна нежно ръце по корема ѝ. Джени потръпна и опита да се обърне. Той ѝ позволи, но тя се оказа лице в лице с него и не успя да се освободи.

— Трябва да тръгвам, Кейдж.

— По-късно — целуна я той по ухото.

— Трябва да се прибирам.

— По-късно.

Думата беше изречена срещу устните ѝ и съпротивата ѝ се стопи. Той подпря ръце на шкафа зад нея и я притисна. После още веднъж, а по тялото ѝ сякаш премина електричество.

Ръцете му обхванаха леко врата ѝ и целувката стана попламенна.

— Не, Кейдж, не — безпомощно възрази тя, когато успя да освободи устата си. Цялата се топеше от тази целувка.

— Защо не?

— Защото не е здравословно.

— Моля те...

— Не може... — той отново я притисна и тя простена, въпреки желанието да се освободи. — Не можем да го правим тук.

— А какво ще кажеш за моята къща?

— Не.

— В твоя апартамент?

— Не.

— Къде тогава?

— Никъде. Никъде не трябва да го правим.

Всеки път, когато той я целунеше, ѝ напомняше за нощта с Хал. Спомените, които се пробуждаха у нея, бяха необичайно живи. Целувките, ласките на брат му бяха същите. Но като им отговаряше, тя имаше чувството, че предава Хал. Така ли беше потръпвала и в неговите прегръдки?

— Джени, моля те.

— Не.

— Страдам. Не съм бил с жена от... — той едва не изрече „откакто се любихме с теб“. — От дълго време.

— И кой е виновен?

— Ти. Не искам друга освен теб.

— Върви при някоя от твоите преследвачки. Сигурна съм, че няма да ти откажат — щеше да умре, ако той наистина го направеше. Но продължи да си играе с огъня. — Или пробвай в магазина.

— Покани ме тази вечер.

— Не.

— Вече три седмици живееш в апартамента си, а си ме канила само два пъти.

— Но ми се видя два пъти по-дълго. Ти прекали, освен това не се държа добре — господи, защо не спре да целува врата ѝ така. Толкова ѝ беше хубаво. — Хората ни виждат заедно из града и вече говорят.

— За какво друго да си приказват? Футболният сезон отмина.

— Виждаш ли? Когато се разчуе, че съм бременна, те ще решат, че... — тя не довърши.

Той я погледна право в очите:

— И какво ще решат?

— Че бебето е от теб — отвърна тя, загледана в копчето на яката му, защото нямаше сили да срещне очите му.

— И това толкова ли ще бъде ужасно? — гласът му бе тъжен и натежал от чувства.

— Не искам да те обвиняват за нещо, което не си извършил.

— Не бих го приел като обвинение. И нямам нищо против да бъда приет като баща на бебето ти.

— Но това няма да е правилно, Кейдж.

— И преди съм бил обвиняван за неща, които не съм извършил. Ако хората си решат, че нещо е истина, не можеш да промениш мнението им.

— Не вярвам.

— А ти не мислеше ли, че Рокси ми е любовница?

— Не!

— Изобщо не умееш да лъжеш, Джени — подразни я той. — Дори я нарече една от моите мръсници. Мислеше си, че имаме връзка. Затова се цупеше, когато те прибрах от автобуса онази вечер.

— Ако съм се цупела, това е било защото не съм свикнала разни маниаци да ме преследват и да спират цял автобус заради мен.

Гневът ѝ го развесели.

— Господи, страхотна си — целуна той нослето ѝ. — Но няма да се измъкнеш, като сменяш темата. Наистина мислеше, че между мен и Рокси има нещо, нали?

— Добре де, но можеш ли да ме обвиняваш? — защити се тя. — Ти изобщо не свали ръцете си от нея.

— И от теб не мога да ги сваля, но това не значи, че двама души спят заедно.

— Което ме навежда на мисълта, че не трябва непрекъснато да ме докосваш — но думите не прозвучаха убедително дори за самата нея.

— Не ти ли харесва да те докосвам?

На кого не би му харесвало?

— Защото на мен наистина ми е приятно да го правя — прошепна той и я притисна за нова целувка, а тя не успя да се възпротиви.

— Покани ме на вечеря, Джени. Какво лошо има в това да вечерям у вас?

— Лошото е, че когато Кейдж Хендрън вечеря в дома на някоя жена, това винаги означава и още нещо.

Устните им продължаваха да се докосват.

— Ключки.

— Основани на истини.

— Добре, предавам се. Искам да прекарам една вечер сам с теб. Какво лошо има в това?

— Всичко е лошо.

— Добре — въздъхна той. — Питам те приятелски, но ти играеш грубо. Няма да те пусна да излезеш от офиса, докато не ме поканиш в апартамента си на вечеря. Мога да стоя до зори тук и да те целувам. Това ме възбужда. Скоро целувките няма да са достатъчни. Ще бъда принуден да разкопча блузата ти. Вече съм преброил копчетата. Четири са. Това ще ми отнеме три секунди, най-много три и половина. После ще знам какъв цвят е сутиенът ти. И тогава...

Тя го блъсна. Усмивката му беше като на дявол, а той говореше като малко момче, което току-що е получило шестица.

— Свободен съм в петък вечер.

— Не играй грубо, Кейдж — саркастично отвърна тя.

— Що се отнася до теб, Джени...

— О, ти си ужасен! — тя го блъсна пак и грабна чантичката си.
— Пак ме изнудваш, но ела в седем.
— В шест.
Тя убийствено го изгледа и хвана дръжката на вратата.
— Джени?
Тя се обърна.
— Какъв цвят е сутиенът ти?
— Моя работа си е да знам — дръзко отвърна тя и излетя навън.
— А моя работа е да разбере — подхвърли с усмивка Кейдж.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джени притисна с длан корема си с надеждата да успокои вълнението си. Навлажни устни. Оправи си косата. После пое дълбоко дъх и отвори вратата.

Кейдж стоеше на прага. Беше облечен в кафяв панталон, светлобежова риза и спортно сако от камилска вълна. Цветът на дрехите прекрасно подходеше на очите и косата му, която бе чиста, но в обичайния безпорядък. Сякаш току-що беше станал от леглото. Очите му бяха замъглени като мексикански топази, когато се впериха в Джени. Едното ъгълче на устните му беше изкривено в лукава усмивка.

— Здравей — плахо каза тя.

— Ти ли си десертът? — провлечено изрече той. — Ако е така, отказвам се от вечерята и преминавам направо към десерта.

Вълнението ѝ се усили, въпреки усилията ѝ да се овладее преди миг.

Чувствата, които я смущаваха, бяха нелепи. Цялата сутрин беше прекарала с Кейдж в офиса, преглеждаха пощата и приятелски си говореха по работата.

Откъде се беше настанило сега това напрежение помежду им? Във въздуха витаеше привличане и Джени съзнаваше, че Кейдж го усеща така добре, както и тя самата.

Когато работеха, успяваха да овладяват тези чувства. Но щом изчезнеше професионалната бариера, тлеещият копнеж започваше да ври и да се надига като мехурчета в гореща вана.

Джени беше си тръгнала от офиса на обед, както всеки петък. Но този следобед не беше почивала. Отдаде се на приготовленията за вечерта. Искаше всичко да бъде идеално — и апартаментът, и вечерята, и тя.

С всеки изминал час нетърпението ѝ се беше усилвало, а сега, когато се изправи очи в очи с Кейдж, щеше да припадне.

— Това за мен ли е? — той държеше огромен букет от рози, които ухаеха прекрасно.

— Имаш ли близначка?

— Не.

— В такъв случай трябва да са за теб — той ѝ ги подаде, а тя се дръпна, за да го пусне вътре. Но след две крачки той спря. — Какво...

Огледа се стреснато наоколо. Откакто беше виждал стаята за последен път, тя беше претърпяла промени. Много часове следобед Джени беше се мотала по магазини и разпродажби, за да търси разни дреболии.

С помощта на Рокси апартаментът ѝ се беше превърнал в дом и тя се гордееше от резултата. Джени вече беше на двацет и шест години, но за пръв път в живота си имаше възможността сама да избира нещата за къщата си. Вкусът ѝ беше прост и елегантен, но вълнуващ.

— Харесва ли ти? — тревожно попита тя, стиснала ръцете си.

— Дали ми харесва? Направо съм готов още тази нощ да се пренеса тук.

Тя се засмя, приела думите му като одобрение на свършената работа.

— А аз платих астрономически суми на дизайнер да ми подреди къщата. Трябваше да оставя ти да ми я направиш. Но откъде да знам, че притежаваш скрит талант? — погледна я и присви очи. — Какви са другите ти скрити таланти?

Обля я вълна от чувства и тя побърза да разведри атмосферата.

— Трябваше да видиш как Рокси се пазари за растенията. Намерихме ги на една разпродажба. Човекът искаше петдесет долара за всички. Рокси свали на десет и после бързо извика Гари с пикапа да ги натовари, докато онзи не си е променил решението. Аз се возих отзад, за да ги пазя с цената на живота си. Нямах да понеса, ако нещо се случеше.

Той я гледаше с ангелски вид и не будеше никакво подозрение. Някъде в изражението се криеха думи, но Джени внимаваше, да не ги предизвиква.

Тя се покашля.

— Купих този стол-люлка за пет долара. Трябва само да се боядиса.

— Харесва ми как си направила тази стена.

— Рокси ми помогна да закрепя плата на стената и да го опъна — тя беше ушила и малки възглавнички от същия плат за канапето.

Цветовете подхождаха на мебелите ѝ, бяха успокояващи, макар и странно предизвикателни — винено, морско синьо, тъмносиво и бежово.

— Свещите миришат прекрасно — каза Кейдж и кимна към масичката, където те бяха интересно подредени.

— Намерих медните свещници в един антикварен магазин. Трябваше да се промъквам през разни паяжини, докато ги извадя. Доста трудно успях да ги излъскам.

— Всичко е чудесно.

— Благодаря ти — скромно отвърна тя.

— Особено ти — той неочаквано наведе глава и я целуна. Тя очакваше лека братска целувка за добре дошъл. Но целувката беше властна и смущаваща. След миг Джени остана без дъх.

— Трябва да сложа цветята във вода, докато не са клюмнали — дръпна се тя.

Или докато не клюмна и аз, помисли си Джени, докато бързаше към кухнята да потърси подходящ съд за розите. И понеже нямаше ваза, ги потопи в каната за сок. Върна се в стаята и ги сложи на масичката за кафе.

— С нови дрехи ли си?

— Да — нервно отвърна тя. — Изборът е на Рокси и тя ме накара да ги купя.

— Добре е направила.

Дългата пола и широката риза бяха от коприна в естествения ѝ цвят и не приличаха на дрехите, които Джени беше носила досега. Около кръста ѝ бе увит широк бродиран колан. Тя беше обула онези ниски обувки с каишки около глезените, които той беше харесал преди. Косата ѝ беше сресана, но непокорни кичури падаха покрай бузите и по врата ѝ.

— Малко е в цигански стил — каза тя, притеснена от одобрителния му поглед. — Оставих Рокси да ме предума само защото блузата е достатъчно широка и ще мога да я нося, когато бременността започне да ми личи.

— Я се обърни — той я завъртя, после отново я обърна с лице към себе си. — Прекрасна си — усмихна се мъжът. — Но сигурна ли си, че си вътре в тези дрехи?

— Тук съм си — потупа корема си тя. — При това съм наддала на килограми.

— Браво! Какво казва лекарят? Всичко наред ли е? — загрижено я попита той. — Вече половината от бременността ти мина, а още не ти личи.

— Не ми личи ли? Само да ме видиш без дрехи.

— Бих искал.

— Искам да кажа — бързо добави Джени, — че ми личи на корема. Лекарят казва, че бебето се развива чудесно. Съвсем нормален е за петте си месеца.

— Кой, той ли?

— Докторът мисли, че ще е момче. Личало си по тоновете. Сърдечният ритъм на момчетата бил по-бавен.

— Тогава аз съм нетипичен — пошепна Кейдж. — Моето сърце ще изхвъркне.

— Защо?

Кехлибарените му очи я привличаха като магнит. Тя леко приближи към него.

— Все още си мисля как ли изглеждаш без дрехи.

Почти неудържимо ѝ се прииска да се притисне към него, но успя да се удържи. Опита се да се откъсне от него и физически, и със съзнанието си, и тръгна към кухнята.

— Трябва да погледна яденето.

— Какво ще вечеряме? Мирише превъзходно.

Той приближи към вратата и видя Джени, която надничаше във фурната. Не се разбра коя гледка предизвика вълнението в стомаха му.

— Задушено свинско, аспержи с холандски сос... Обичаш ли аспержи? — той кимна и тя въздъхна облекчено. — Картофи с магданоз и масло, топли питки и сладолед.

Тъкмо пъкна питките във фурната, когато той внезапно приближи, обгърна я с ръце и я накара да се обърне.

— Опитваш се да ми направиш впечатление ли?

— Защо мислиш така?

— Доста си се постарала заради мен — той нежно докосна косата ѝ. — Защо, Джени?

— Обичам да готвя — тя го гледаше замаяно как приближава кичур от косата ѝ до устните си и го целува, опасно приближил лицето си до нейното. — И... и... твоите родители не обичаха изненадите. Исках да опитам нови рецепти, но те винаги настояваха да ядат едно и също...

Устните му спряха за миг движението си.

— Имам ли право на избор за десерта? — тихо измърмори той.

— Не.

— Избирам теб — каза той, сякаш не чу протеста ѝ. — Ти си най-сладкото нещо, което някога съм опитвал.

Той я прегърна и я притисна към барчето. Миг по-късно тя отвръщаше на прегръдката му и ръцете ѝ срамежливо се плъзнаха по гърба му. Не се откъсваха един от друг, когато миризмата на препечен хляб изпълни кухнята.

— Кейдж — Джени задъхано опита да прогони световъртежа си, — питките ще изгорят.

— Има ли значение? — изръмжа той.

— Има — отблъсна го тя. — Знаеш ли колко съм се старала.

Той въздъхна и отстъпи, за да може тя да извади питките от фурната.

— Имаш ли нещо против да си сваля самото?

— Толкова ли ти е топло?

Той вдигна вежди.

— Направо ми е горещо, скъпа.

След миг я последва по риза на масата.

— Изглежда вкусно — каза той и помогна на Джени да седне първа. Тя му сервира и тревожно зачака първата му хапка. — Много по-добро е, отколкото го приготвяше майка ми.

Доволна, Джени се усмихна и започна също да се храни.

— Виждал ли си ги, Кейдж?

— Кого? О, майка ми и баща ми ли? Не. А ти?

— Не. Чувствам се виновна, че ви разделих така.

Той мрачно се засмя.

— Джени, достатъчно съм възрастен, за да не може друг да ми повлияе.

— Но аз напуснах къщата, а и бебето... Всичко това влоши нещата. Много ми е неприятно. Вече бях започнала да вярвам, че ще се сблизите. Сега те имат нужда от теб.

Той се огледа.

— Знаеш ли, че ще ревнуват, ако видят какво си направила тук?

— Защо да ревнуват?

— Мисля, че искат и ти да имаш нужда от тях, така както те се нуждаят от теб. А ти нямаше. Нямаш и сега. Те се страхуваха да не го разбереш. Затова те държаха вързана за тях и в подчинение.

— Това не е така, Кейдж. Не са такива хора.

— Не ме разбирай погрешно — бързо каза той и хвана ръката ѝ. — Не искам да кажа, че са го правили умишлено. Самите те ще се ужасят, ако разберат егоизма си. Само помисли, Джени. Аз не се оказах синът, когото бяха искали, затова те се отказаха от мен и изсипаха всичките си надежди и сили върху Хал. За щастие, той беше подходящ за амбициите им и те педантично се заеха с него. Тогава се появи ти. Беше сладко и послушно малко момиченце, което можеше да се превърне в очарователната им снаха.

— Сигурна съм, че сега не мислят така.

— И аз съм сигурен в същото, но за всички е по-здравословно. Ти си свободна. Това не означава да ги обичаш по-малко. Но те никога няма да могат да го разберат. Аз ги обичах. Исках и те да ме обичат. Ако ми бяха показали поне малко привързаност, аз нямаше да съм така неуправляем. Нямаше да е необходимо — очите му срещнаха нейните. — Ти се опълчи по свой собствен начин. Може би този път ще осъзнаят какво става.

— Надявам се. Неприятно ми е при мисълта, че са сами в онази голяма къща след смъртта на Хал. Вярвам, че рано или късно, със или без подкрепа, ще трябва да свикнат със загубата.

— А ти, Джени? Свикна ли вече?

Тя остави ножа и вилицата си, приключила с храната.

— Той ми липсва. Бяхме много близки. Разговаряхме с часове — една вена пулсираше по слепоочието на Кейдж, но Джени продължи замислено, без да забележи. — Той беше толкова мил. Не мисля, че би наранил някого съзнателно.

— Още ли го обичаш?

Тя понечи да изрече: „Не съм сигурна дали някога съм го обичала.“, но се спря навреме. Години наред беше мислила, че е влюбена в Хал. Дали само не бе опитвала да се убеждава, че е така?

Тя беше наистина много привързана към него, но целувките му никога не бяха я замайвали като тези на Кейдж. Сърцето ѝ не подскочаше всеки път, когато Хал се появеше в стаята. Не, тя никога не беше усещала този копнеж, тази болезнена нужда от Хал така, както се чувстваше сега по отношение на Кейдж. Копнежът ѝ по него беше нестихващ като ритъма на сърцето ѝ.

Но от уважение към Хал тя не можеше да обсъжда чувствата си към него с Кейдж. И каза:

— Винаги ще обичам Хал по един особен начин.

Но Кейдж не забравяше целта си и не допускаше да го отвлекат от темата. Нямахше да го позволи и на Джени.

— А ако беше още жив, щеше ли да поискаш да се омъжиш за него?

Тя бързо го погледна, после отмести очи.

— Щеше да се появи бебето и...

— А ако не беше бебето?

Тя се поколеба, мислеше за нощта с Хал. Дали не беше само онази вълшебна комета от чувства, която изгаряше веднага, щом избухне? Не беше ли случайност? Дали и двамата не бяха така развълнувани, че просто бяха загубили разсъдъка си онази нощ?

Започваше да вярва, че точно така се е случило. Колкото и да беше прекрасно, тя вече знаеше, че чувствата ѝ не бяха ограничени само в един човек. Не се ли вълнуваше и от целувките на Кейдж така, както онази нощ с Хал?

Знаеше, че мъжът срещу нея чака отговор, и тихо каза:

— Не, не мисля. След като поживях сама, разбрах, че двамата с Хал не можехме да бъдем семейство. Само приятели. Добри приятели. Вероятно брат и сестра. Но ми се струва, че не можех да бъда съпругата, която щеше да очаква Хал.

Кейдж запази самообладание, за да не издаде облекчението си.

— Нека ти помогна със съдовете — каза той и стана.

— Още не си изял десерта.

— Нека нетърпението ми нарасне.

Подтекстът беше ясен, но Джени реши да не мисли за това. Очите му проблясваха със златиста светлина, която не идваше само от свещите.

Разговаряха непринудено, докато почистваха кухнята. В имението на Парсъл беше готов втори петролен кладенец, сега сондираха за трети.

Джени харесваше вълнението, с което Кейдж говореше за работата си. Той имаше успех, но не парите бяха единствената цел. Предизвикателството, хазартът, играта с опасността, това бяха нещата, които го привличаха повече. Някои биха го нарекли безразсъден, но тя знаеше, че не е така. Той караше и колата си бързо, но здраво държеше волана в ръце. По същия начин постъпваше и в работата си.

Той сипа сладоледа и безсрамно облиза лъжичката, докато Джени слагаше кафето на подноса. Заедно се преместиха в другата стая.

— Да не капнеш върху новото ми канапе — предупреди го Джени, когато той се зае със сладоледа.

— Греховно — той остави сладоледа да се стопи в устата му.

— Значи е истина това, което казват хората.

— Кое?

— Че чувствата на мъжа минават през стомаха му.

Той задържа лъжичката наопаки в устата си, после бавно я облиза и я издърпа от устата си, като не сваляше очи от Джени.

— Това е единият начин да ги събудиш, скъпа, но има и друг, много по-забавен. Искаш ли да ти предам първия урок?

— Сметана или захар? — гласът ѝ беше изтънял.

Той се засмя, като видя как трепери ръката ѝ, докато налива кафето.

— Джени, от години ми наливаш кафе. Знаеш, че го пия черно.

— Забравих.

— По дяволите! Та ти цялата трепериш от това, което ти казах.

— Беше ужасно и грубо — тя все още избягваше погледа му. Бузите ѝ горяха.

— Ти си едно недоразумение — каза той и се облегна назад с кафето в ръка. Беше изял сладоледа и сложил празната купичка на масата.

— Защо?

— Защото носиш дете, а всеки път, когато стане дума за интимност, се побъркваш от притеснение.

Тя изведнъж се наежи, остави сладоледа си настрана, макар да бе хапнала съвсем малко, и каза:

— Сигурно ме мислиш за превзето скромна, за отживелица от миналото, за викториански динозавър, който едва преживява във века на сексуалното просвещение, нали?

— Недей да определяш какво си мисля аз. Изобщо не съм имал предвид такова нещо. Твоята невинност е много мила.

— Едва ли можеш да ме наречеш невинна — смънка тя и сведе глава. Затвори очи и се помъчи да успокои вълнението си. В съзнанието ѝ отекнаха стоновете на удоволствието, когато си спомни, как беше разцъфнало тялото ѝ като екзотично цвете. Можеше дори да почувства как се извива гърбът ѝ, как се надигат бедрата ѝ и тръпнат от удоволствие.

— Каза, че онази нощ ти е било за пръв път, когато...

— Така беше.

— Никога преди ли не си...

— Никога.

— Поне...

— Никога.

Кейдж върна чашата си на подноса. Премести се по-близо до Джени и облегна ръка на канапето зад нея. Леко погали бузата ѝ.

— Сигурно си била много развълнувана, когато е трябвало да отдадеш нещо, пазено толкова време.

— Никога не бях се чувствала така дотогава.

Сърцето му подскочи в гърдите. Беше на път да извърши нещо непростимо.

— Разкажи ми как се чувстваше.

Потънала в мисли, Джени несъзнателно вдигна ръка към гърдите му. Пръстите ѝ се промушиха под разтворената риза.

— Сякаш бях извън себе си и наблюдавах какво се случва с някой друг. Отхвърлих всички ограничения, които си бях налагала. Съществувах само за онези мигове. Бях пленница на плътта, но и духът ми никога не е бил така извисен — тя вдигна очи към него, приличаше на смутено момиченце. — Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да. Прекрасно те разбирам — искрено отвърна той.

— Нищо не изглеждаше грешно и лошо. Беше красиво. Исках да обичам и да бъда обичана. Не беше достатъчно да изречем любовта с думи, исках да я покажем и по друг начин.

— И Хал ли искаше?

— Отначало не.

Ръката му погали бузата ѝ.

— Но ти го привлече.

— Това е по-добрият начин да се каже, че съм го прелъстила.

— Добре де, прелъстила си го. После какво стана?

Тя се усмихна и срамежливо наведе глава.

— После той искаше много. Никога преди не се беше държал така с мен.

— Как? — ако Джени бе погледнала Кейдж, щеше да види желанието, изписано на лицето му.

Тя за миг затвори очи, сякаш да се овладее и да подбере думите. Навлажни с език устните си, преди да продължи.

— Страстно, диво, чувствено — засмя се тя. — Не знам как да го опиша.

— Груб ли беше?

— Не, нямах това предвид.

— Нежен?

— Да. През цялото време беше безкрайно нежен, но... страстен.

— Ти страхуваше ли се, когато той ти свали нощницата? — тя го изгледа въпросително и Кейдж се изруга, че постъпва като проклет разсеян глупак. — Е, все пак си била с нощница, нали?

През последните минути нежният му дрезгав глас я беше хипнотизирал, но въпросът му сега я извади от унеса.

— Не трябва да ти разказвам всичко това, Кейдж.

— Защо?

— Смуцаващо е — тихо рече тя. — И не е честно спрямо Хал. Защо искаш да знаеш за тази нощ?

— Защото съм любопитен.

— Това е лошо.

— Не е лошо, Джени, нормално е — той я притисна към възглавниците на канапето. — Искам да знам какво мислиш за любовта.

— Защо? — почти изплака тя.

Той така се приближи, че топлият му дъх погали устните ѝ:

— Защото искам да се любя с теб. Ти всеки път ме отблъскваш. Искам да разбера какво те е накарало да загубиш способност да се владееш през онази нощ. Какво те е накарало да живееш само за мига? Как твоят любовник те е принудил да изоставиш ограниченията, които обикновено си си налагала? Как си изпитала плътско удоволствие? С две думи, Джени, какво е успяло да те възбуди така?

Въпреки волята си, тя беше развълнувана от гласа му и от силата на стройното му тяло. Гърдите му учестено се вдигаха. Тя не беше в състояние да откъсне очи от него.

— Толкова ли беше романтично, че ти загуби способност да се владееш?

Тя поклати глава и се чу да отговаря.

— Случи се в моята стая.

— Бог е свидетел, че там нямаше нищо изкусително.

— Беше тъмно.

Кейдж се пресегна и загаси нощната лампа. Джени не беше забелязала кога са угасили и в кухнята. Потънаха в мрака, прорязван единствено от пламъчетата на свещите.

— Така ли?

— Не. Съвсем тъмно. Нищо не виждах.

— Нищо ли? — пръстите му се заровиха в косите ѝ и я накараха да го погледне.

— Нищо.

— Дори лицето на своя любовник?

— Дори него.

— А не ти ли се искаше?

— Да, да, да — простена тя и се опита да извърне глава.

— Значи сега е по-добре. Този път можеш да видиш лицето на любовника си, Джени. За Бога, разгледай ме хубаво.

Твърдите му устни се прилепиха до нейните и този път тя беше готова да ги посрещне. Отвърна на яростната му целувка. Впи пръсти в раменете му и усети играещите под ризата мускули.

— Какво ти говореше той, Джени? — Кейдж обсипваше с целувки лицето и устните ѝ. — Не ти ли казваше неща, които си имала нужда да чуеш?

Докато устните му си играеха с нейните, съзнанието ѝ се ровеше в спомена.

— Той каза... — Джени замълча. — Нищо не каза.

— Нищо ли?

— Нищо. Мисля, че тихо изрече името ми... веднъж.

— И не ти говореше колко си красива и как те желае?

— Не съм такава.

— Не е вярно, любов моя. Много си красива... Искам да ме докоснеш, да видиш колко те желая. Повече, отколкото съм пожелавал която и да е друга жена.

— Кейдж — простена тя, когато се освободи от пламенната му целувка.

Ръката му се плъзна по кръста ѝ и отвърза колана ѝ. Той целуваше шията ѝ и галеше гърдите ѝ.

— Каза ли ти той, че кожата ти е мека като коприна? И че ухаеш божествено?

Тя изобщо не беше усетила, че копчетата ѝ са разкопчани, докато той не дръпна блузата ѝ. Дрезгавият му шепот можеше да изразява молба или да ругае. Той изстена. Докосваше я с любов и нежност. Джени затвори очи и се остави на усещанията, причинени от галещите пръсти и дланите му.

— Той е трябвало да ти каже, че гърдите ти са красиви — целуна я той през сутиена. — Че са нежни, сладки и прекрасни. Трябвало е да ти го каже. Защото е истина — той разкопча сутиена и го дръпна. — О, Джени, желая те.

Тя знаеше, че не бива да преживява отново любовната нощ с брата на Хал. Но вече нямаше връщане назад. Бе станала жертва на легендарния чар на Кейдж. Джени Флетчър щеше да влезе в списъка на любовниците му, но някак не спираше да вярва, че тази нощ и за Кейдж е различна.

— Харесваше ли ти да усещаш тялото му до своето?

— Да.

— Докосването до неговата кожа?

— Той не се съблече — призна си без дъх тя.

— А ти?

— Аз бях...

— Гола?

— Да.

— И как се чувстваше?

Тя за миг се върна към мига, когато нощницата ѝ се беше свлякла и тялото ѝ остана голо и уязвимо.

— Не се срамувах. Само исках...

— Какво?

— Няма значение.

— Какво? — настоя той.

— Да го усетя до себе си.

Той я прониза с поглед.

— Разкопчей ризата ми.

Тя се поколеба за миг, после сведе очи и се загледа в първото копче. Видя как пръстите ѝ го освободиха, сякаш се подчиняваха на неизречена заповед. То се плъзна през илика. Другите го последваха.

Когато голите му гърди, бронзови от слънцето и мускулести, се откриха, тя въздъхна с копнеж.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Той беше мъжествен и красив. Доплака ѝ се. Хвана ризата му и я смъкна надолу по раменете и ръцете му. Ръцете ѝ погалиха кожата му. Пръстите ѝ проследиха стегнатите мускули.

Той бавно се наведе към нея, докато голите им тела се докоснаха.

— Джени, Джени, Джени.

Устните им се притиснаха заедно с телата. Той леко се измести, за да не се отпуска върху нея с цялата си тежест.

Обичаше я. Боже, колко я обичаше. И не можеше да повярва, че тя най-после ще бъде негова.

— Сега доволна ли си, че взехме мекото канапе?

— Хм. Това ли си мислеше, когато ме убеждаваше да го купя?

— И още нещо.

Пак се целунаха. Прекрасно. Безкрайно.

— Джени, хайде да отидем в спалнята.

— Кейдж...

— Няма да ти причиня болка. Кълна ти се.

— Не е заради това.

— Какво тогава?

— О, моля те, не ме докосвай — изпъшка тя.

— Не ти ли е хубаво?

— О, Господи. Много е хубаво. Кейдж, моля те...

— Така ли? Харесва ли ти?

— Да.

Устните им се сляха.

— Моля те, докосни ме — каза той.

— Къде?

— Където и да е.

Тя сложи ръка на гърдите му. Мускулите се стегнаха под пръстите ѝ.

— О, Господи, ще полудея. Нека отидем в спалнята, Джени.

— Не.

— Не ме ли желаш?

Тя болезнено се притисна в него. Той прие това като съгласие. Изправи се и ѝ подаде ръка. Тя я пое, стана и двамата тръгнаха към спалнята.

Вратата се разтrese от нечие тропане и Кейдж диво изруга.

— Какво става, по дяволите!

Джени хукна към канапето, сграбчи блузата си и трескаво започна да се облича. Пъхна сутиена си под възглавницата.

Кейдж очевидно не се притесняваше от раздърпания си вид. Втурна се като ураган към вратата и я разтrese, докато отваряше.

На прага стояха Рокси и Гари.

— Пожар ли има? — изрева Кейдж.

— Не.

— Лека нощ тогава.

Той опита да тресне вратата пред тях, но Рокси успя навреме да я подпре.

— Обаче е въпрос на живот и смърт. Ако тази нощ с Гари не се оженим, ще се самоубия.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще се жените? — възкликна Джени и се показа иззад Кейдж. Изненадата беше надвила притеснението. Беше забравила за раздърпания си вид, докато Рокси не я изгледа развеселено.

— Нещо важно ли прекъснахме? — попита тя и премига невинно.

Кейдж се намръщи още повече.

— Извинявай, приятел — измънка Гари.

— Тогава давайте бързо и изчезвайте.

— Кейдж, не чу ли какво каза Рокси? Те ще се женят.

— Точно така — Рокси притисна ръката на Гари до пицните си гърди. — И това ще стане само ако дойдете с нас до Ел Пасо и после върнете колата на Гари.

— Ама вие сериозно ли? — попита Кейдж и погледна първо единия, после другия. Още не беше преодолял раздражението си. — Наистина ли ще се жените?

— Да — отвърна сияещо Рокси.

— Ей, това е чудесно! — Кейдж потупа Гари по рамото и после сърдечно прегърна Рокси.

— Поздравления, Гари — каза Джени. И тя го прегърна, а ушите му почервеняха. После притисна и Рокси. — Толкова се радвам за теб.

— И аз, детенце, и аз. Той е най-прекрасното нещо, което някога ми се е случвало. Не го заслужавам.

— Не е вярно, заслужаваш го — усмихна ѝ се Джени и двете отново се прегърнаха.

— А какво е това пътуване до Ел Пасо? — попита Кейдж, докато двете жени триеха насълзените си очи.

— Имаме резервации за обедния полет утре до Акапулко. Гари е толкова старомоден — подразни го Рокси, — убеден е, че трябва да сключим брак преди медения месец. Затова тази вечер тръгваме за Ел Пасо. Искаме да дойдете и вие, за да докарате колата на Гари обратно, а ако нямате нищо против, да ни посрещнете след седмица и да ни

докарате вкъщи. Пък и ще се радваме да присъствате на бракосъчетанието.

Гари стоеше, глупаво се усмихваше и клатеше глава при обясненията на Рокси.

Кейдж се ухили.

— Аз съм съгласен. Джени?

Минаваше десет. Тя не можеше да си представи пътешествието до Ел Пасо в полунощ.

Но идеята я развълнува, никога не ѝ се беше случвало преди. Беше започнала много да харесва Рокси и Гари и наистина искаше да бъде свидетел на сватбата им.

— Звучи ми прекрасно!

Започнаха да се суетят и да обсъждат, а двацет минути по-късно бяха пред вратата на Рокси.

— Мисля, че всичко сме взели — извика тя и размаха бутилка шампанско над главата си. Двамата с Гари натъпкаха багажа си в колата. — Помощник-управителката, госпожа Бъртън, ще наглежда всичко вместо мен, Кейдж — обясни тя, когато зае мястото си на предната седалка до Гари.

— Няма проблеми. Ние с Джени ще сме наблизко, не се притеснявай. Забавлявай се чудесно през медения си месец.

— Точно такова намерение имам — каза Рокси и се притисна до Гари. Той за миг изгуби контрол над управлението на колата.

— Няма да стане така — обади се Кейдж. — Гари не може да кара с Рокси на врата. Я спрете пред нас да вземем моя линкълн. Двамата ще можете да се разполагате на задната седалка до Ел Пасо.

— Чудесна идея! — възторжено се съгласи Рокси. — Скъпи, какво ще кажеш?

Гари закима.

— Освен това — сухо добави Джени, — с Кейдж на волана ще съкратим времето наполовина.

— Ей, жени, спрете да мърморите, че ще взема мерки — Кейдж я привлече в прегръдката си и я целуна продължително.

— Времето изтече! — провикна се като съдия Рокси, когато спряха пред гаража на Кейдж.

Кейдж тихо изруга.

— Все пак трябваше да си поема въздух — прошепна му Джени и притеснено оправи дрехите и косата си.

Всички се разсмяха на думите ѝ и започнаха да пренасят багажа в колата на Кейдж. Линкълнът беше реставриран като корвета, дълъг колкото автобус, сребрист и лъскав.

— Чувствайте се като у дома си — ухили се през рамо Кейдж към пътниците отзад.

— Така и смятаме да направим — отвърна Рокси, отпусна се на седалката и придърпа нищо неподозиращия Гари. Кейдж се засмя и потегли.

— Повече няма да ги чуем, докато пътуваме към Ел Пасо — и точно тогава отзад долетя стон на удоволствие. — О, може би не — поправи се Кейдж и се ухили.

Понесоха се по магистралата, но Джени се чувстваше спокойна.

— Удобно ли ти е? — попита след малко Кейдж. Беше пуснал тихо радиото.

— Хм, да — въздъхна Джени.

— Спи ли ти се?

— Не много.

— Винаги мълчиш.

— Просто си мисля.

— Виж какво, колата може и да е огромна според сегашните стандарти, но не сме задължени да използваме цялата седалка.

— Какво искаш да кажеш?

— Да се приближиш насам.

Тя се усмихна и се плъзна към него, докато бедрата им се опряха.

— Така е по-добре — той я прегърна през раменете и дланта му се отпусна на гърдите ѝ.

— Кейдж! — блъсна ръката му тя.

— Упражнявал съм това движение още от училище. Не ми казвай след толкова много години, че не ми върши работа.

— Не ти върши работа с мен — отвърна тя.

— Никога не е помагало с хубавите момичета — изръмжа той. — Но не можеш да обвиниш един мъж, че опитва — пръстите му се върнаха на врата ѝ и той я погали. — За какво мислиш?

Съвсем естествено тя отпусна глава на рамото му. Ръката ѝ легна на бедрото му и остана там.

— Че наистина е забавно. Никога досега не бях вършила нещо толкова лудо и безразсъдно.

— Това ли наричаш лудо и безразсъдно? Ние просто си пътуваме по магистралата. Разбира се, има и мъничко безобидни милувки между двама, които очевидно се обичат и скоро ще се оженят.

— Не съм казала, че ще се омъжа за теб.

Той замълча кратко, но многозначително.

— Аз говорех за Рокси и Гари.

Огорчението връхлетя като вълна Джени. Тя дръпна ръката си от крака му и се отмести. Кейдж обаче не я пусна, въпреки че тя се опъваше.

— Върни се обратно — ядосано прошепна той. — И спри да мърдаш, защото няма да те пусна. Развълнуван съм, задето помисли, че става въпрос за нас двамата. Значи ли това, че ние се обичаме? Обичаме ли се ние, Джени?

— Не знам — измънка тя с наведена глава.

— Аз мога да говоря само за себе си, разбира се — очите му се отместиха от пътя. — Обичам те, Джени.

Тя вдигна глава и срещна очите му. Гледаха се, а колата ръмжеше по магистралата. Най-после той насочи вниманието си към пътя.

— Знам какво си мислиш. Сигурна си, че съм казвал тези думи и на други жени. Е, казвал съм ги. Говорил съм им всичко, което е било необходимо, за да ги вкарам в леглото си. Правил съм любов, защото съм бил пиян или възбуден, ядосан, тъжен или щастлив. Можеш да измислиш още куп причини. Понякога съм го вършил и без да съм го искал, само от съжаление към някоя жена, която е имала нужда от мъж. Бил съм и с красиви, и с не дотам хубави. Но ти се кълна, Джени — искрено продължи той и обърна глава към нея, — че никога не съм бил влюбен. Досега. Ти си единствената жена, която съм обичал някога. Това започна много отдавна. Преди години. Но не виждах смисъл да го разкривам. Всички щяха да решат, че не е добре за теб. А ти щеше да избягаш ужасена, ако бях приближил към теб със сериозни намерения. Майка ми и баща ми също нямаше да одобрят. И освен всичко друго, имаше го и Хал, а аз не исках да го наранявам.

Сълзи се стичаха по бузата, която тя допря до рамото му.

— Защо ми казваш всичко това сега?

— Не мислиш ли, че е време да го узнаеш? — той я прегърна и я целуна по главата. — Обичаш ли ме, Джени?

— Да, мисля, че да. Искам да кажа, обичам те, сигурна съм, че те обичам. Само че съм объркана.

— Объркана?

— Животът ми беше така добре организиран, внимателно контролиран и планиран само преди няколко месеца. От нощта, когато Хал замина за Централна Америка, всичко се преобърна. Онази нощ ме промени. Различна съм. Не мога да го обясня.

За миг Кейдж стисна очи. Искаше да ѝ каже. Искаше да каже: „Ти се промени, защото се люби с мен, беше красиво и нашите тела ни разкриха нещо, което тайно сме знаели, но сме пренебрегвали години наред — ти се беше обвързала с неподходящия брат.“

Но не можеше да ѝ го каже. Не сега. Никога. Това беше тайна, с която щеше да живее завинаги, дори това да означаваше да не може да признае собственото си дете. Джени достатъчно беше страдала. Не можеше да я наранява повече.

— Чувствам се като животно, хванато миг след като е излязло на свобода. Търся опипом пътя си в този живот. Всеки ден и миг помалко. Става постепенно — тя вдигна очи. — Не ме карай да се обвързвам, Кейдж. Всичко е толкова сложно. Едва имах време да се справя с чувствата си към Хал, когато разбрах какво всъщност изпитвам към теб — ръката ѝ отново легна на бедрото му. Пръстите ѝ го стиснаха. — Знам само, че ако ти неочаквано напуснеш живота ми, няма да го понеса.

Той покри ръката ѝ със своята.

— Нали знаеш какво щеше да се случи, ако Рокси и Гари не ни бяха прекъснали?

— Щяхме да се любим.

— Все още.

— И това щеше да е грешно.

— Как можеш да го кажеш, когато току-що споделихме, че се обичаме?

— Има и друг.

— Хал ли?

— Неговото дете — тихо отвърна тя.

Кейдж дълго мълча, преди да каже:

— Детето е и твое, Джени, част от теб. Обичам те. Обичам и детето. Толкова е просто.

— Едва ли е просто — тя обърна глава към рамото му и след миг призна: — Исках да се любя с теб тази нощ. Но даже и това ме смуцава.

— Защо?

— Не мога честно да ти кажа. Ти ли си този, когото желая, или просто искам още една такава нощ, като нощта с Хал? Звучи ужасно и глупаво, знам, но някак не мога да ви отделя в съзнанието си, когато говорим за любов.

Сърцето го заболя.

— С мен ще бъде невероятно. Обещавам ти. Точно както би желала да бъде. Няма да те оставя обаче да ми избягаш пак — преди се беше отказал от нея заради Хал. Този път нямаше да го допусне.

Тя му се усмихна срамежливо и сърцето му подскочи. Вместо да натисне педала на газта, той намали и спря колата.

— Защо спиращ? — сънено попита Гари отзад.

— Гладен съм — отговори Кейдж.

— Кой може да мисли за храна по това време? — оплака се Рокси.

— Не мисля за храна — Кейдж притегли Джени в прегръдката си и прилепи устни в нейните.

Доста време мина, преди линкълнът да потегли отново.

— Мисля, че беше невероятно романтично — каза Джени и напразно опита да прикрие с длан прозявката си.

Бяха вдигнали чиновника от леглото, а той с мърморене се беше съгласил да извърши церемонията по бракосъчетанието. После закараха младоженците до един хотел, където щяха да прекарат останалите часове до полета. Изпиха няколко чаши кафе в един денонощен ресторант и се отправиха към къщи.

— Можем да вземем стая и да си починем няколко часа — предложи Кейдж.

— Толкова съм уморена. Предпочитам да се връщаме обратно.

Кейдж я погледна и се засмя. По някое време тя се отказа да оправя прическата си и си разпусна косата. Кестенявите кичури се

разпиляваха по раменете ѝ в безпорядък. Новите ѝ дрехи бяха безнадеждно измачкани. Изглеждаше като звезда от любовен френски филм в сцена след тежка нощ.

— Смешна съм, нали?

— Обожавам те. Заспивай — каза той и я потупа по бедрото.

— Страхувам се да не заспиш и ти, ако не ти правя компания.

— Няма. Кафето ще ме държи буден. Свикнал съм да правя такива луди и безразсъдни неща — тя направи гримаса, а той се засмя.
— Хайде.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Тя легна, доколкото можа да се опъне, и отпусна глава на бедрото му. Затвори очи и изпусна дълбока въздишка.

— Така ми е добре.

Като не изпускаше от очи пътя, той издърпа ризата ѝ от колана и започна нежно да разтрива гърба ѝ. Тя отново въздъхна.

— Ще ме разглезиш.

— Това ще бъде удоволствие за мен — кожата ѝ беше гладка като коприна. И топла. Ръката му се плъзгаше по гърба ѝ и премахваше напрежението и умората. Той посегна към гърдите ѝ.

— Кейдж...

— Всичко е наред — успокояващо пошепна той.

Толкова ѝ беше хубаво, че скоро се отпусна.

— Къде е сутиенът ти?

— Скрих го под една възглавничка на канапето, докато ти отваряше вратата. Нямах време да си го сложа, преди да излезем.

— И по-добре — прошепна многозначително той, а ръката му потвърди думите.

— И аз така мисля.

Той продължи да я гали. Но само с намерението да я успокои. Сърцето му се топеше от любов, когато си помислеше, че тя вече му се доверява повече, достатъчно поне, за да му позволи такава близост. След малко равномерното ѝ дишане му подсказа, че е заспала.

Неспособен да устои на изкушението, той докосна гърдите ѝ. Допирът беше съвсем лек и въздушен, но предизвика мигновен отговор даже в съня ѝ. Тя се размърда и потърка глава в скута му.

Кейдж стисна зъби от удоволствие.

— Джени — тихичко си пошепна той, — можеш и да не се тревожиш, защото наистина няма да заспя с главата ти в скута ми.
Колата се носеше бавно в бледото утро.

— Къде сме? — Джени седна и примижа срещу слънцето. Завъртя глава да раздвижи врата си.

— Вкъщи. Е, почти. Не искаш ли да хапнеш нещо? Аз умирам от глад.

През полепналото с пеперуди и мушици стъкло на колата тя видя същия мотел в покрайнините на Ла Бота, където я беше довел Кейдж преди. Сега беше паркирал пред кафенето.

— Не мога да вляза там в този вид! — извика тя.

— Глупости. Изглеждаш прекрасно.

Той се измъкна навън, разкърши се, протегна се и после мина от страната на Джени. Тя опитваше да приглади измачканите си дрехи и да си пооправи косата.

— Изглеждам ужасно — каза тя, когато той ѝ помогна да излезе навън. Политна към него и го хвана за ръката. — О, краката не ме държат. Май ще трябва да ме носиш.

— Нямам нищо против — изръмжа в ухото ѝ той. — И трябва да те осведомя, че си позволих някои свободи, докато ти спеше.

— Съвсем в стила ти — тя опита да изглежда ядосана, но блясъкът в очите ѝ я издаде.

— Ей, какво е това? — нещо беше привлякло вниманието му под силното слънце. Той се протегна към задната седалка и се подаде навън с неотворената бутилка шампанско. — Виж! Забравили сме да вдигнем наздравицата с шампанското.

Джени грабна бутилката и заяви:

— Ще я запазим за след закуската.

— Ооо! Отглеждам си едно чудовище. Доста скъпа жена ще излезеш. Трябваше да започна с бира преди време.

Радостни и уморени, те се запрепъваха по стъпалата към кафенето. Кейдж беше посегнал да отвори вратата, когато отвътре се появи друга двойка.

Боб и Сара Хендрън.

По традиция всяка събота сутрин те излизаха някъде да закусят сами. Когато момчетата им пораснаха, Хендрънови си позволяваха два часа усамотение в края на седмицата. Работата на Боб им оставяше малко време, затова всяка събота беше за тях като специален случай и през седмицата обсъждаха къде да отидат. Винаги избираха различно място.

Двамата замръзнаха на стъпалата при вида на дрехите на Джени и наболата брада на Кейдж. Опитът на Джени да приглади косата си назад само привлече вниманието им върху нейния безпорядък. Устните ѝ бяха подпухнали и зачервени от нощните целувки. Гримът ѝ се беше размазал в съня. А ако възрастната двойка се беше загледала по-внимателно, щеше да забележи петната от червило по панталоните на Кейдж.

Но те гледаха право в Джени, която беше невероятно променена от последния път, а на всичко отгоре притискаше бутилка шампанско до гърдите си.

— Здравейте, мамо, татко — Кейдж пръв наруши напрегнатото мълчание. Беше дръпнал ръката си от кръста на Джени заради неловкото положение на момента, но се тревожеше дали тя ще се задържи на краката си.

— Добро утро — каза Боб, без изобщо да се мъчи да бъде любезен.

Сара не продума, но не откъсваше очи от Джени. Не бяха се срещали след ужасната сцена в дома им, когато тя беше обвинила Джени, че е прелъстила Хал. Суровото ѝ изражение подсказваше, че сега намира потвърждение за думите си.

— Сара, Боб — умоляващо изрече Джени, — не е това, което си мислите. Ние... Кейдж и аз сме пътували... пътувахме...

Кейдж се намеси бързо:

— Закарахме двама приятели до Ел Пасо, за да се оженят. Тръгнахме веднага обратно и току-що пристигаме — той опита да подчертае, че не са прекарвали нощта някъде заедно, макар да му се струваше по-добре да е било така. Поне Сара и Боб нямаше да узнаят и тази неприятна сцена можеше да бъде избегната.

Джени нервно се засмя, притеснена, сякаш току-що я бяха хванали в престъпление.

— Шампанското беше за сватбата. А го забравихме. Виждате ли? Дори не е отворено. А...

— Няма какво да им обясняваш — раздразнено я прекъсна Кейдж.

Той не се сърдеше на нея. Знаеше, че е смутена, и би дал всичко, за да ѝ го спести. Яд го беше на родителите му, които стояха като съдници и веднага си правеха погрешен извод. Не можеше да ги обвинява, че не си мислят добри неща за него самия, но защо подозираха Джени?

— Ти ми беше като дъщеря — с треперещ глас изрече Сара. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя примига и стисна устни.

— И още съм — искрено простена Джени. — Искам да бъда. Обичам ви и много ми липсвате.

— Липсваме ли ти? — грубо и невярващо изрече Сара. — Чухме за новия ти апартамент. Ти изобщо не си даде труда да ни уведомиш за адреса или да отделиш време, за да дойдеш да ни видиш.

— Мислех си, че вие не искате да ме виждате.

— Забрави ни така бързо, както забрави и Хал — обвини я Сара.

— Никога няма да забравя Хал. Как бих могла? Аз го обичах. И нося неговото дете.

Тихо изреченото напомняне накара Сара да избухне в сълзи, подпряна на ръката на Боб.

— Тя е разстроена — тихо каза той. — Ти ужасно ѝ липсваше, Джени. Знам, че не приехме много добре новината за бебето, но после имахме време да преценим отново нещата. Искаме да бъдем част от живота му. Даже тази сутрин говорихме, че трябва да ти се обадим и да поправим стореното. Наш християнски дълг е да запазим семейството цяло — свещеникът погледна към Кейдж, после към шампанското. — Но сега, когато това е пред очите ни, просто не знам — той тъжно поклати глава и се обърна към Сара, която не спираше да плаче.

— О, моля ви — каза Джени, пристъпи към тях с протегнатата ръка, сякаш да ги докосне.

— Недей, Джени — тихо изрече Кейдж и я дръпна назад. — Дай им време. Трябва да осъзнаят всичко.

Той я върна обратно в колата, без да спори повече. И без това тя не беше за пред хора. Разплака се веднага, щом се отпусна на

седалката.

Сякаш с всяка голяма стъпка напред, Джени правеше още две назад. Беше се унижила и молеше Хал да остане онази нощ, а той си беше отишъл.

Докато го нямаше, тя осъзна, че не го обича така, както жената трябваше да обича мъжа си в семейството. Той беше умрял и я остави сама с вината ѝ, сякаш тя го беше напуснала.

После събра парченцата от живота си и си намери даже работа, но разбра, че е бременна. Сега беше отхвърлена от хората, които обичаше и които беше приемала като свои родители.

Не искаше да се връща към живота, който беше водила преди заминаването на Хал. Не можеше отново да понесе онова бавно задушаване. След като беше вкусила независимостта, не искаше да се откаже от нея. Беше постигнала някаква свобода, но на каква цена? Твърде скъпо беше освобождението на Джени Флетчър. Струваше ѝ любовта и уважението на онези, които най-много беше обичала.

Горчивите ѝ сълзи се стичаха по лицето. Умората и бременността също оказваха своето влияние и Джени го разбираше. Затова остави чувствата да се излеят, без да се интересува накъде кара Кейдж.

Когато моторът угасна, тя свали ръце от очите си и избърса сълзите.

— Но това е твоята къща — ненужно отбеляза тя.

— Точно така.

— Какво ще правим тук? — попита тя, докато той ѝ помагаше да излезе от колата.

— Първо ще се погрижа да закусиш хубаво. И... — подчерта той, когато тя отвори уста да възрази — не желая никакви спорове.

Беше изтощена и затова не каза нищо. Той отключи вратата и влязоха вътре.

— Следващите десет минути банята е на твое разположение — той порови в дрешника и извади една фланелка. Синя, с поизбелял червен надпис отпред, от тексаското техническо училище. — Вземи си горещ душ и облечи това. Ако след десет минути не си долу, идвам да те търся — нежно я целуна и я остави сама.

Водата беше гореща, сапунът ухаеше, шампоанът беше прекрасен, а хавлията — мека. Когато нахлузваше фланелката през главата си, Джени се чувстваше безкрайно по-добре. И ужасно гладна.

Колебливо застана на прага на кухнята. Косата ѝ беше влажна, а под фланелката имаше само бикини. Дрехата висеше почти до коленете, но въпреки това Джени беше смутена.

Кейдж сякаш не забеляза нито вида ѝ, нито притеснението. Щом я видя, каза:

— Не стой там. Ела да помагаш.

— Какво да направя?

— Намажи препечените филийки с масло.

Тя го стори и десетина минути по-късно седяха пред димящия бекон с яйца на масата. Гладът я накара лакомо да започне да се храни. След няколко хапки забеляза развеселения поглед на Кейдж. Притесни се, избърса уста със салфетката и отпи от портокаловия сок.

— Страхотен готвач си.

Когато приключи, едва държеше чашката с чай. Кейдж приближи.

— Хайде, преди да си се сгромолясала — каза той и дръпна стола ѝ.

— Къде?

— В леглото.

— В твоето ли?

— Да — и той я вдигна на ръце.

— Трябва да се облека и да си отида у дома. Пусни ме, Кейдж.

— Не и преди да стигнем до леглото.

Трябваше да го спре, преди да е изкачил стълбите, но нямаше сили. Сънят в колата не ѝ беше стигнал. Не си спомняше някога да е била толкова изтощена. Главата ѝ клюмна на гърдите му и очите ѝ се затвориха. Той беше толкова силен. Можеше да му се довери. И го обичаше.

Ръкавът на ризата му се опираше в голите ѝ бедра. Тя си спомни допира до дрехите на Хал онази нощ.

Кейдж я подпря до легло то и отметна завивката. После нежно я положи върху ухаещите на чисто чаршафи.

— Поспи — прошепна ѝ той, докато я завиваше. Отметна един влажен кичур от бузата ѝ.

— А ти какво ще правиш?

— Ще измия чиниите.

— Не е честно. Цяла нощ си шофирал. После приготви закуската — едва мърдаше устни от изтощение.

— Друг път ще го направиш ти вместо мен. Сега двамата с бебето имате нужда от почивка — Кейдж нежно целуна устните ѝ, но тя не усети. Вече беше заспала.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябваше ѝ време, за да се ориентира, когато се събуди. Лежеше неподвижно и сънено се оглеждаше наоколо, докато разпозна спалнята на Кейдж.

Тогава се върнаха спомените. Тя възстанови последователността на събитията. Толкова неща се бяха случили, след като снощи беше отворила вратата да го посрещне и го видя на прага с розите.

Вече беше почти тъмно. Отново нощ. Небето се виждаше през прозореца, виолетово, почти пурпурно. Млечната луна беше съвсем близо.

Джени се прозя, протегна се и се обърна по гръб. После седна и разтърси разрошената си коса. Фланелката се беше увила около кръста ѝ. Краката ѝ бяха протегнати върху чаршафите. Тя отметна завивката и се протегна назад.

И в този миг ахна.

Кейдж лежеше мълчаливо на една ръка разстояние от нея. Нито един мускул не потрепваше по тялото му, ръцете му бяха опънати нагоре, подпрели главата му. Той я наблюдаваше. Нямаше нужда да говори, затова Джени само отвърна на погледа му.

Докато тя беше спала, той се беше изкъпал. Миришеше на същия сапун, който беше използвала тя. Беше гладко обръснат.

Косата му беше разрошена, както обикновено. Прииска ѝ се да прокара пръсти през немирните светли кичури. Но не посмя да го докосне.

Засега само се гледаха. Джени отвърщаше на неговата настойчивост по същия начин. Помежду им вибрираше копнежът. Чувствата им бяха в идеална хармония, но те продължаваха да не откъсват очи един от друг.

Той не беше отмествал поглед, но тя усещаше, че я вижда цялата — косата ѝ, лицето, устните, гърдите. Тя тръпнеше от напрежение и чувства.

Нищо не можеше да убегне от очите му с цвят на опушен топаз. Под пламенния му поглед по тялото ѝ се разля топлина и сладка болка. Джени също не можеше да откъсне очи от него.

Забеляза, че отвътре кожата на ръцете му беше по-светла. Прииска ѝ се да го ухапе, но знаеше, че това щеше да го изненада. Жените не трябваше да го правят, нали? Пък и тя беше достатъчно неопитна в тези неща.

Още през нощта в Монтерико голото му тяло я беше замаяло. Сега го разглеждаше внимателно и бавно. Заоблените мускули, широките гърди и ветрилото от косми по тях.

Той лежеше с кръстосани глезени. Краката му бяха боси. Но беше по джинси.

А те бяха разкопчани.

Очертаваха дългите му бедра.

Джени осъзна, че в един дълъг миг дъхът ѝ беше спрял. Затвори очи и бавно въздъхна. Сега ѝ беше лесно да разбере какво се е случило. Когато беше свършил с банята, Кейдж се беше отпуснал на леглото и беше заспал, още преди да свали джинсите си. Нали цяла нощ беше шофирал.

Сърцето ѝ лудо заби. Тя отвори очи. Неволно плъзна поглед надолу по тялото му. Стомахът му се вдигаше и отпускаше при всяко вдишване, а мускулите му танцуваха пленително.

Джени беше омагьосана. Усещаше привличането му. Защо да се съпротивлява повече?

Докосна го.

Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му, надолу към корема.

По ръката ѝ сякаш пробяга електричество. Той беше суров и мъжествен. А тя се почувства слаба и безсилна в магията на властта му.

Неустойимо привлечена, ръката ѝ тръгна надолу.

Джени се поколеба за миг и погледна Кейдж. Когато видя лицето му, тя тихо извика.

Очите му бяха овлажнели и блестяха. Той не мърдаше, не продумваше, но погледът му ѝ каза всичко. Джени се развълнува от чувствата, изписани на лицето му.

Никой не беше показвал любовта си към него. Никога не го бяха галили с толкова обич. Отдавна беше лишен от топлината на

чувството, никой не му се беше отдавал без егоизъм.

Джени не се колеба повече. Дори не се замисли. Нямахше какво повече да разсъждава.

Тя плъзна ръката си по джинсите му.

От гърдите му се изтръгна стон. Той стисна чаршафа и отпусна глава върху възглавницата. Сълзи се процедиха от ъгълчетата на очите му, когато той ги стисна, обезумял от страст. Чувствата го заляха като буйна река.

Той пхна пръсти в гайките на джинсите и ги свлече надолу по бедрата си, докато успя да ги изрита с едно движение.

Изненадана, Джени сведе поглед към ръката си. Възбудата му я смая.

Повече по инстинкт тя се обърна и легна близо до него, допряла буза до бедрото му. Косата ѝ се разпиля като коприна. Той несъзнателно вплете пръсти в нея.

Джени усети болка от любов и копнеж по него, искаше ѝ се да му каже колко го харесва, как обича тялото и душата му. Тя вдигна глава от бедрото му, наведе се и го целуна.

Онова, което се случи после, надхвърли въображението и способността ѝ да възприема. С тих стон Кейдж обърна глава и започна да я целува.

Тя усещаше ръцете му по тялото си, галещото им докосване. Беше невероятно.

Светът заприлича на водовъртеж и Джени потъна в него. В новата действителност всичко беше прекрасно и кадифено. Нямахше остри ръбове, нямахше трудни чувства и тежки истини. Всичко беше ясно. Красиво и светло.

— Отвори очи, Джени — чу гласа му. — Погледни този, който те обича.

Тя отвори очи. Бяха замъглени от страст, но Кейдж разбра, че го вижда и познава. Проникна в нея и се усмихна над грейналото ѝ лице.

Тя наблюдаваше как страстта озарява лицето му.

Той усети огъня, избухнал в нея, любовта, която изгря по лицето ѝ в хармония с неговата.

— Толкова си ми скъпа, Джени, обичам те. Винаги съм те обичал — пошепна в ухото ѝ Кейдж. Светлите му кичури се смесиха с нейната кестенява коса, разпиляна по възглавницата. Бузата му се опря в нейната и той потръпна.

— Обичам те.

— И аз те обичам, Кейдж — тя докосна бузата, веждите, очите, сякаш да се увери, че е истински.

— Помниш ли какво ти обещах?

— Да. И го направи. Беше прекрасно.

— Ти си прекрасна — раздвижи се той.

— Не, остани.

— Още не съм те целунал — пошепна до устните ѝ той. Езикът му се плъзна и ги разтвори в един безкраен миг.

Помогна ѝ да свали фланелката и я хвърли настрана. Погледна я и погали гърдите ѝ.

— Истина е, Джени. Толкова отдавна те обичам, но нищо не можех да направя. Ти принадлежеше на Хал. Приех това така неоспоримо, както всички го приемаха, включително и ти.

— Усещах, че има нещо между нас. Не знаех какво е.

— Привличане.

Тя се усмихна и прокара пръсти през косата му.

— Каквото и да е било, наистина ме плашеше.

— А аз мислех, че се страхуваш от мен.

— Не. Само от начина, по който ме караше да се чувствам.

— Затова ли ме избягваше?

— Толкова явно ли беше?

— Хм — той погали гърдите ѝ. — Винаги, когато се появявах, ти гледаше да се скриеш някъде.

— Беше опасно да си наоколо. Всичко бях готова да направя, само и само да не остана в една стая с теб. Ти сякаш поглъщаше кислорода във въздуха. Не можех да дишам. Още караш дъха ми да спира.

— И аз не мога да скрия това, което ти правиш с мен — каза той и се раздвижи.

Тя усети възбудата му и го притегли към себе си. Той не спираше да я целува, да я гали, да я докосва навсякъде.

Джени го гледаше и ѝ се искаше да може да запълни цялата празнина в душата му, да изтрие от неговото минало всички мигове, когато е имал нужда от любов и топлина и не ги е получавал.

Мъчеше се да се съсредоточи, да му достави удоволствие, да го зарадва, но ласките му я обезсилваха. Тялото ѝ се огъваше като дъга да го посрещне.

Точно тогава някакво друго усещане се промъкна в стомаха ѝ. Отначало леките движения бяха едва доловими и тя си помисли, че ѝ се е сторило. Но тогава те се усилиха и тя разбра каква е причината.

В същия миг я обзе паника. Тя се стегна и се дръпна от Кейдж.

— Не, не, спри — обхвана главата му и я вдигна от гърдите си. Освободи се от него и се сви. — Спри, спри.

— Джени? — той дишаше тежко и накъсано. Трябваше му време, за да възприеме реалността отново. — Какво има? Болка ли ти причиних?

Сърцето му се сви от страх, когато тя му обърна гръб и сви колене към гърдите си.

— О, Господи. Има нещо. Какво стана, Джени? Кажи ми!

Кейдж никога не се бе чувствал по-изплашен и ненужен в живота си. Само преди миг двамата с Джени се бяха любили. Тя отвърщаше с желание на ласките му. Сега плачеше и се държеше така, сякаш я раздираше болка.

Той сложи ръка на рамото ѝ. Тя потръпна от докосването му.

— Какво има? Да извикам ли лекар? — тя само изхлипа. — За Бога, Джени, поне ми кажи ако те боли нещо.

— Не, не — простена тя. — Нищо не ме боли.

— Какво има тогава? — той нетърпеливо отметна косата от челото ѝ. — Какво стана? Защо ме спря? Нараних ли те?

— Усетих бебето да се движи.

Думите бяха произнесени с шепот във възглавницата. Отначало Кейдж не разбра, но после схвана и почувства облекчение.

— За пръв път ли?

Тя кимна.

— Докторът ме беше предупредил, че скоро ще го усетя. Сега е за пръв път.

Кейдж се усмихна, без тя да го види. Неговото дете му се беше обадило. Но Джени явно се тревожеше. Той отново докосна рамото ѝ, а

този път тя не отмести ръката му, макар че потръпна. Той опита да я вземе в прегръдката си.

— Няма нищо, Джени. Няма да нараня бебето.

Тя рязко седна и ядно го изгледа.

— Ти май нищо не можеш да разбереш!

Кейдж я изгледа изумено, когато тя скочи от леглото, дръпна одеялото и го уви около себе си. Приблужи до прозореца и се подпря на рамката с гръб към стаята.

Обзе го болка и гняв едновременно и той не се опита да ги скрие, когато също скочи от леглото и нахлузи джинсите си.

— Не те разбирам, Джени. Защо не ми обясниш поне?

Тя не беше чула стъпките му по дебелия килим и се стресна, когато се обърна и го видя толкова близо. Очите му горяха от раздразнение, а панталоните му още бяха разкопчани там, където досега си играеха пръстите ѝ.

Едва устоя пред неговото мъжко привличане.

— Ти може и да нямаш никакви скрупули, но аз имам.

— Нещо лошо ли правихме според теб? — в гласа му напираше ярост.

— Не мислех така, докато не усетих моето бебе да мърда.

— Аз пък мисля, че това е прекрасно. И бих желал да го споделиш с мен.

— Но това дете е на друг, Кейдж! Не разбираш ли в каква жена се превръщам?

Гневът ѝ се изпари и остави място на срама и болката. Тя сведе глава и сълзите ѝ рiekнаха. Кейдж видя как се разтресоха раменете ѝ от плач. Малките ѝ ръце стискаха здраво одеялото около тялото ѝ.

— И в каква жена се превръщаш?

Тя поклати глава и не можа да продума. Тихо изхлипа.

— Това, което направихме с теб... Начинът, по който се държах аз, докато...

— Не спирай — подкани я той, когато тя млъкна.

— Не мога да се позная. Обичам те, но нося детето на брат ти.

— Хал е мъртъв. А ние сме живи.

— Отричах го дори пред себе си, но родителите ти са прави да казват, че съм прелъстила Хал, за да го отвлека от мисията му.

— Какво искаш да кажеш? — загрижено я погледна Кейдж.

— В онази нощ, когато той ме изпрати до моята спалня, нямаше никакво намерение да се люби с мен. Целувах го и му се молах да остане, да се откаже от пътуването си и да се оженим.

— Каза ми го и преди. Той си тръгна, после се върнал.

— Точно така.

— Значи не можеш да обвиняваш себе си, че си го прелъстила. Хал сам е решил.

Тя облегна глава на прозореца и неவிждащо се загледа през щорите.

— Не разбираш ли? Той може би се е върнал само да ме види, да ме целуне за лека нощ. А аз бях отчаяна и той сигурно го е почувствал.

Стомахът му се сви. Колко още можеше да продължава лъжата? Защо да не си признае, пък каквото ще да става? Защо тази лъжа трябваше да го преследва всеки път, когато щастиято с Джени му се усмихнеше? Като някакъв пазач този грях го държеше на стъпка от рая.

— Все пак решението е било на Хал — отсече той.

— Но ако не беше онази нощ, той можеше да е още жив. Аз си бях изгубила ума и изобщо не мислех, че може да забременея, но Хал сигурно се е тревожел. Бях безразсъдна да го прелъстя и отвлека от мисията, за която Бог го беше призовал, когато през цялото време съм обичала теб, но съм била твърде слаба и страхлива да си го призная. Сега се любя с теб, а нося бебето на Хал. То никога няма да познава баща си заради мен.

Кейдж приседна на ръба на леглото. Опъна крака напред и подпря лакти на коленете си. Наведе глава и се загледа в килима.

— Няма причина да се чувстваш виновна, Джени.

— Не се мъчи да ме успокояваш. Отвращавам се от себе си.

— Чуй ме, изслушай ме, моля те — рязко каза Кейдж и вдигна глава. — Ти не си виновна за нищо, нито си прелъстила Хал, нито си го отвлякла от мисията му, нито си причина за смъртта му. Нито пък си виновна, че се люби с мен, докато носиш детето на Хал.

Тя го изгледа объркано. Луната осветяваше само едната ѝ страна, а другата част от лицето ѝ тънеше в сянка. По-добре, помисли си Кейдж. Страхуваше се какво ли щеше да види, когато ѝ разкрие истината.

Тежко си пое дъх и тихо заговори, макар в признанието му да нямаше повече колебание:

— Хал не е бащата на твоето бебе, Джени. Аз съм бащата. Аз дойдох в спалнята ти онази нощ, не Хал. Аз бях този, с когото се люби.

Очите ѝ бяха широко отворени и втренчени в него. Тя бавно се плъзна по стената и се свлече на пода. Одејалото се събра около нея като гъба. Лицето ѝ бе преbledняло, кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от стискане.

— Това е невъзможно — едва пророни тя.

— Това е истината.

Тя яростно поклати глава.

— Хал дойде в стаята ми. Видях го.

— Видя мен. Беше тъмно. Аз стоях с гръб към светлината, когато отворих вратата. Очертаваше се само силуетът ми.

— Това беше Хал!

— Минавах край вратата ти и те чух да плачеш. Искях да извикам Хал. Но той беше долу, погълнат от разговор с майка ми и баща ми. Затова реших да те утеша вместо него.

— Не — беззвучно изрече тя, като все още клатеше глава.

— Преди да успея да ти кажа нещо, ти седна и се обърна към мен с името на Хал.

— Не ти вярвам.

— Тогава откъде ще знам какво точно се случи? Ти посегна към мен. Лицето ти беше обляно в сълзи. Видях ги да проблясват, преди да затворя вратата. Признавам, трябваше да ти кажа, че съм аз, но не го направих. Не исках да го сторя тогава, а сега съм щастлив, по дяволите, че е станало така.

— Не искам да слушам повече — запуши ушите си тя, но той продължи:

— Знаех, че страдаш, Джени. Беше наранена и имаше нужда някой да те утеши. Честно казано, не мисля, че Хал би могъл да ти даде онова, от което имаше нужда.

— Но ти можа — обвинително изсъска тя.

— И го направих — той стана от леглото и тръгна към нея. — Ти ме помоли да те прегърна. Джени.

— Помолих Хал!

— Но Хал не беше при теб! — извика Кейдж и усети как гневът се надига в гърдите му. — Той беше долу и разговаряше за някакви видения, призвания и каузи, когато трябваше да бъде с годеницата си!

— Аз се любих с Хал! — изкрещя тя в последен обезумял опит да отрече онова, което ѝ говореше той.

— Ти беше нещастна. Беше плакала. Двамата с Хал си приличахме достатъчно, за да ме сбъркаш с него. И бяхме облечени еднакво — с джинси и спортни ризи. Аз нищо не ти казах, за да не разпознаеш гласа ми.

— Но щях да усетя разликата.

— И с кого щеше да ме сравниш? Ти не си имала друг.

Тя се мъчеше да забрави как нетърпеливо се молеше да я прегърне и целува, както се мъчеше да забрави и приспивателното, което беше взела тогава. Не беше ли упоена и със замъглен разсъдък? Не приличаше ли всичко на сън?

— Ти не търсеше мен — каза Кейдж. — Ти търсеше Хал. И изобщо не ти мина през ума, че можеше да е друг.

— И това показва, че си долен измамник.

Очите му се присвиха.

— Онази нощ не мислеше така. Изобщо нямаше нищо против, нали?

— Стига! Престани...

— Прегръщаше ме.

— Млъкни.

— Признай си, Джени, никой никога не беше те целувал така преди. Хал не беше те целувал така, нали?

— Аз...

— Признай!

— Аз не съм такава!

— Е, можеш да отричаш пред себе си, колкото си искаш, но знаеш, че съм прав. Само те докоснах и страстта ни избухна.

Джени стисна очи.

— Не знаех, че си бил ти.

— Нямах да има значение.

Тя отвори очи.

— Това е лъжа!

— Не, не е, още повече, че и ти знаеш това.

Тя притисна длан към устните си.

— Как можеш да паднеш толкова ниско? Как си могъл да ме мамиш така? Как... — тя се задави и не можа да продължи.

Кейдж падна на колене пред нея. Ядът му се бе изпарил и гласът му преливаше от искреност.

— Защото те обичах — тя безмълвно впери очи в него. — Защото имах нужда от теб така, както ти имаше нужда от любовта на един мъж. От години те желяех, Джени. Онази нощ ти беше там, гола, топла, сладка, изпълнена с копнеж. Отначало мислех само да те прегърна, да те целуна и после да ти призная кой съм. Но щом те докоснах, щом те вкусих, щом усетих езика ти до моя и погалих гърдите ти ... — той безпомощно сви рамене. — Всичко полетя като лавина. Изненадан бях, че не си била друг път с мъж. Но и това откритие не можеше да ме спре. Цялото ми същество се устреми към теб в онази нощ. Мислех само как да ти донеса утешение с любовта си. За пръв път в живота си чувствах, че правя нещо добро. Беше чисто и правилно, Джени. Ти сама го призна.

— Мислех, че говоря за Хал.

— Но не беше така. Аз бях с теб. Представи си пак онази нощ и я сравни с тази. Ще разбереш, че не лъжа — той отново стана. — Щом веднъж те бях имал, вече нямаше да се откажа от теб. Искях бавно да те спечеля. Смятах да те привлека така, че когато се върне Хал, да се откажеш от годежа си с него възможно най-безболезнено и да дойдеш при мен — той й се усмихна. — В деня, когато ми каза, че си бременна, едва устоях. Искаше ми се да скачам, да те грабна в прегръдките си, да затанцувам с теб из кафенето. Тази нощ, когато ми каза, че бебето мърда, се почувствах по същия начин.

Джени си спомни и погледна към леглото. Беше ужасно. Страшно. Но тя му повярва. Не разбираше как не го е усетила още преди. Сега й стана ясно. Толкова ясно. Но както каза той, тя не беше го търсила.

Или беше? Как можеше да знае? Дълбоко в себе си не го ли разбираше? Не, Господи, не!

— Защо не ми каза, Кейдж? Да бъда с един мъж, а да мисля, че съм била с друг! Защо не ми каза?

— Отначало си мислех, че все още обичаш Хал. Щеше да полудееш, ако разбереше, че не си му била вярна.

Тя едва се държеше на краката си.

— Месеци минаха оттогава. Защо не ми каза?

— Не исках да страдаш.

— А защо си мислиш, че сега не страдам?

— Защото нямаш причина. Освободена си от вината. Грехът беше мой, Джени, не твой. Ти беше невинна и исках да ти го спестя.

— Защо?

— Защото ти поначало имаш криворазбрения стремеж да се чувстваш отговорна за грешките на другите. За недостатъците им. Моите, на родителите ми, на Хал.

Той въздъхна.

— Не е само това причината — погледна я право в очите. — Исках да постъпя правилно. Смятах, че го дължа на Хал и затова не трябваше да ти казвам. Докато аз дивеех някъде, пиех и ходех по жени, той се беше отдал на доброто. Отнех му нещо, което по право му принадлежеше... Макар че може да се спори по този въпрос, защото аз отдавна те обичах — той пристъпи към нея. — Исках да си част от живота ми, но знаех, че цената, която трябваше да платя, за да те имам, е висока. Хора като мен не получават награди.

— За какво ми говориш, Кейдж? Какво си платил ти?

— В най-прекрасния момент ти изричаше името на брат ми — тя сведе глава. — После през цялото време мислеше, че Хал е предизвикал онзи екстаз. След това дойде нощта в Монтерико, когато те прегръщах, докато спеше, а не можех да изразя любовта си. А най-високата цена беше да те оставя да мислиш, че моето дете, моето, има друг баща.

Тогава тя почти му прости. Почти се поддаде на вълнението в гласа и очите му. Почти се отпусна в ръцете му и призна любовта му.

Но не го стори. Той беше извършил нещо ужасно, което не можеше да се пренебрегне.

— А защо ми го казваш сега?

— Защото ти се обвиняваше за смъртта на Хал. Това не мога да понеса, Джени. Той се отправи на тази мисия с чист разсъдък и чисто тяло. Смъртта му няма нищо общо с теб. Ти не би могла да я предотвратиш. Няма да те оставя цял живот да се обвиняваш и да мислиш, че ти си отговорна и си обрекла детето си да бъде сираче.

Той посегна към ръката ѝ. Тя беше студена и неподвижна.

— Обичам те, Джени.

Тя се дръпна.

— Любовта не се крепи на лъжи и измами, Кейдж. Ти си ме заблуждавал месеци наред. Какво очакваш от мен сега?

— Да отговориш на любовта ми.

— Но ти ме направи глупачка!

— Аз те направих жена! — той се дръпна от нея и опита да овладее гнева си. — И ако престанеш да прецеждаш всичко през твоя филтър за собственост, съзнание и вина, ще видиш нещата ясно. Онази нощ беше най-прекрасното, което някога се беше случвало и на двама ни. Тя ни освободи.

— Освободи ни? Освободи? А аз ще трябва цял живот да влача товара й.

— Моето бебе ли наричаш товар?

— Не, не бебето — скръцна със зъби тя. — Вината. Че съм се любила с единия брат, докато съм била сгодена за другия.

— О! — той удари с юмрук по стената. — Пак ли започваме отначало!

— Да. Писна ми от всичко! Искам да се прибера у дома.

— Няма да стане. Поне докато не изясним нещата.

— Заведи ме у нас. Иначе ще взема ключа на някой от автомобилите ти и ще си отида сама.

— Оставаш тук, иначе...

— Не ме заплашвай. Повече не се страхувам от теб. Какво лошо би могъл да ми направиш от това, което вече си ми сторил?

Той стисна челюсти от гняв. Тя видя как очите му яростно проблеснаха, после се вледениха. Той рязко се извърна от нея. Издърпа една риза от закачалката в гардероба и взе чифт ботуши.

— Облечи се — едва изрече през стиснатите си устни. — След пет минути се връщам да те взема.

Когато той се върна, тя беше готова. Последва го надолу по стълбите и през входната врата. Прекосиха двора и в мрака се отправиха към гаража. Кейдж отвори вратата на линкълна и Джени се качи в колата.

Мълчаха през целия път до града. Ръцете му стискаха волана така, сякаш щяха да го смачкат. Той караше бързо. Когато рязко натисна спирачките пред апартамента й, тя политна напред. Той се пресегна през нея, отвори вратата. Тя излезе.

— Джени? — той се беше навел през седалката. — Направих ужасни неща. Много подли. Но за пръв път се опитах да направя нещо добро. За родителите ми, за теб, за моето бебе — изсмя се горчиво. — Дори когато си мисля, че правя добро, пак е обратното. Може би хората са прави да говорят така за Кейдж Хендрън. Той е ужасен проклетник — и тресна вратата.

Моторът изръмжа и колата излетя от паркинга.

Джени влезе в апартамента си. Беше изтощена и безчувствена. Наистина ли едва снощи бяха вечеряли двамата на светлините на свещите? Купичките от сладоледа и чашките от кафето все още бяха на масата, забравени там, когато тръгнаха с Рокси и Гари за Ел Пасо. Сякаш се беше случило в някакъв друг живот.

Тя влезе в спалнята. Стори ѝ се мрачна, студена и празна.

Не, няма да мисли повече за него.

Но спомените нахлуваха в съзнанието ѝ. Всяко докосване, всяка целувка, всяка дума.

Тя си спомни студените му очи, преди да подкара колата. Дали не се беше мъчил да направи добро, като криеше тайната си?

Наистина не се беше държал самодоволно в онази сутрин, когато Хал беше заминал. Тя си спомни вниманието, с което я беше наблюдавал. Беше напрегнат и нащрек, но не и наперен и доволен. Нямахме да е така, ако просто ѝ бе изиграл жесток номер.

Обичаше ли я? Беше готов да не признае, че е баща на детето ѝ. Тази жертва не е ли най-голямото доказателство за любовта му?

А ако я обичаше наистина, защо сега тя беше така нещастна?

Кейдж беше единственият мъж в живота ѝ. Това не я ли стопляше, не я ли успокояваше? Онази прекрасна нощ беше само тяхна, на нея и на Кейдж. Трябваше да се досети! Никога не беше се чувствала така... до снощи.

Не ѝ ли беше добре? Нейното и неговото тяло заедно не допълваха ли и последните парченца от сложната мозайка, която представляваше Джени Флетчър?

Дали не обвиняваше Кейдж в измама само за да успокои собственото си съзнание? Защото години наред тя самата беше заблуждавала Хал, Сара и Боб, града. Беше се поддала на плановете им за сватбата, макар да усещаше, че любовта ѝ към Хал не е онази любов, върху която се гради едно семейство.

Между тях двамата не беше трепвало чувството, което я свързваше с Кейдж. Хал не беше задоволявал жаждата и глада на духа ѝ. С него тя щеше да продължава да потиска този дух и да живее с непрестанни ограничения. Кейдж ѝ вдъхна смелостта да бъде самата себе си.

Наистина ли не можеше да му прости, че цели месеци е пазил тайната си? Тя беше готова да не издава своята до края на живота си. Ако Кейдж не беше се любил с нея онази нощ, ако Хал не беше убит, тя щеше да се омъжи за годеника си. Това щеше да я направи нещастна, но тя нямаше да го признае. Преди връзката с Кейдж никога не бе имала смелостта да търси щастието си, а оставяше другите да управляват живота ѝ.

Кейдж я беше научил да гради собственото си бъдеще. Това не беше ли достатъчна причина, за да го обича?

Утре щеше да помисли отново. Може би ще се обади на Кейдж и ще му се извини, а после двамата ще потърсят изход.

Тя уморено свали дрехите си, навлече една нощница и се отпусна в леглото. Но не можа да заспи. По-голямата част от деня беше прекарала в сън, а сега и светът наоколо ѝ пречеше да се отпусне за почивката, от която имаше нужда. По улиците на града завиха сирени, а точно когато беше успяла да се унесе и да спре да мисли за Кейдж, телефонът иззвъня.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сигурна, че това е Кейдж, Джени се замисли дали е разумно да вдигне слушалката. Готова ли беше да говори с него? Но телефонът не спираше да звъни и накрая тя се пресегна и го вдигна.

— Ало?

— Госпожица Флетчър?

Не беше Кейдж и тя усети болезнено разочарование.

— Да.

— Вие ли сте Джени Флетчър, която живееше при семейство Хендрън?

— Да. Но кой се обажда, моля?

— Шериф Ролинз — прозвуча отговорът отсреща. — Дали знаете случайно къде бихме могли да ги открием?

— Проверихте ли в църквата и в дома им?

— Да, разбира се.

— Съжалявам, не зная къде другаде биха могли да бъдат. Мога ли да ви помогна?

— Трябва да ги открием — в гласа на шерифа се долавяше нетърпение. — Синът им катастрофира.

Джени замръзна. Прилоша ѝ. Пред очите ѝ се завъртяха черни и жълти кръгове. Тя едва се удържа да не припадне.

— Синът им?

— Да, Кейдж.

— Но той беше... Аз преди малко го видях.

— Случило се е преди няколко минути.

— Той... Фатално ли е?

— Още не знам, госпожице Флетчър. Линејката току-що го откара в болницата. Лошо е. Някакъв влак блъснал колата му — Джени притисна с длан устата си, за да сдържи вика. Влак! — Затова имаме нужда да открием някого от роднините му.

Господи!

— Госпожице Флетчър?

Минаха няколко минути, преди Джени да успее да продума:

— Не зная къде са Сара и Боб. Тръгвам веднага за болницата.

Затвори телефона, преди да даде възможност на шерифа да каже още нещо. Краката ѝ се подгъваха, когато стана от леглото. Запрепъва се към банята.

Трябваше да стигне при Кейдж. Веднага. Бързо. Трябваше да му каже, че го обича, преди...

Не, не. Той не можеше да умре. Дори не трябваше да си мисли за това.

О, Господи, Кейдж, защо го направи?

Не я напускаше мисълта дали катастрофата беше станала случайно, или не. Какви бяха последните думи на Кейдж? „Аз съм един проклетник.“ Тя беше отблъснала любовта му. Дали не се беше опитал да освободи света от себе си?

— Не!

Тя не осъзнаваше, че крещи на глас, докато ехото не отекна в празните стени на апартаента ѝ. Тя изтича към вратата. От очите ѝ се стичаха сълзи, ръцете ѝ трепереха, докато отключваше колата си.

Няколко пресечки по нататък тя видя катастрофата. Бяха изтеглили колата на Кейдж от релсите, а полицията беше отцепила мястото от любопитните тълпи.

Сребристосивият линкълн изглеждаше като смачкано парче ламарина. Джени се задушаваше. Никой не можеше да бъде измъкнат жив оттам. Тя се насили да задържи волана. Трябваше да стигне в болницата навреме.

Паркира пред отделението за бърза помощ. Не умирай, не умирай, не умирай, блъскаше сърцето ѝ в гърдите. Мислеше само за Кейдж.

— Кейдж Хендърн? — задъхано каза тя и подпря ръце на регистратурата.

Дежурната сестра вдигна поглед.

— Вече е в операционната.

— В операционната?

— Да. Доктор Мабри го оперира.

Значи все още беше жив. Благодаря ти, Господи. Джени се задушаваше.

— На кой етаж?

— На третия.

— Благодаря ви — тя хукна към асансьора.

— Госпожице? — Джени се обърна. — Операцията може да продължи доста дълго.

— Няма значение. Ще чакам.

На третия етаж я пресрещна друга сестра и потвърди, че Кейдж е в операционната.

— Вие роднина ли сте му? — любезно попита тя.

— Аз... ние израснахме заедно. Родителите му ме осиновиха, когато останах сираче.

— Разбирам. Все още не сме се свързали с тях.

— Сигурно са излезли някъде и скоро ще се върнат — Джени не можеше да повярва, че е способна да води нормален разговор. Искаше ѝ се да пици, да събори стените. Да се сгромоляса на пода.

— Пред дома им чака полицаи, който ще ги доведе.

Джени прехапа устни.

— Ще се изплашат. Само преди няколко месеца загубиха по-малкия си син.

Сестрата я погледна със съчувствие.

— Защо не поседнете? Скоро ще имаме информация за състоянието на господин Хендрън.

Джени се придвижи като робот до чакалнята и се свлече на канапето. Трябваше да отиде до къщата и да съобщи първа лошата новина на Хендрънови. Но не можеше да го остави. Не можеше! Трябваше да стои тук и да му предава любовта и силата си през стените на операционната.

Животът му ѝ беше толкова скъп. Той не го ли знаеше? Как е могъл да...

О, Господи, тя го беше оставила да си мисли най-лошото за себе си. Точно както родителите му го бяха отблъснали в нощта след погребението на Хал, тя го отблъсна сега, когато ѝ разкри сърцето си. Хендрънови не можеха да разберат какво му бяха причинявали цял живот, но тя знаеше.

Колко пъти се беше измъчвал от съмнения дали животът му си струва? Дали не предизвикваше смъртта, когато натискаше педала за газта? Дали не беше вършил всичко онова, за което го обвиняваха, само за да привлече вниманието към себе си?

О, Кейдж, прости ми. Обичам те. Обичам те. Ти си ми най-скъпият човек на света.

— Госпожице Флетчър?

Тя скочи, когато чу името си. Беше се молила със затворени очи за живота на Кейдж. Очакваше да види доктора. Вместо него видя мъж в полицейска униформа.

— Да?

— Разбрах, че сте вие — каза той. — Аз съм шериф Ролинз. Говорих с вас по телефона.

Тя изтри сълзите от очите си.

— Разбира се, спомням си.

— А това е господин Ханкс. Кейдж е спасил неговото семейство.

Едва сега Джени забеляза и другия мъж, който стоеше зад шерифа. Той пристъпи напред. Очите му бяха зачервени от сълзи. Скромно се поклони.

— Спасил? — едва изрече Джени. — Не разбирам.

— Жена му и децата са били в колата, която заседнала върху релсите. Кейдж ги изблъскал отзад. Едва успял да ги изтласка навреме. Машинистът, разбира се, видял какво става, забавил, но не успял да спре — той се покашля. — Късмет, че не е било от страната на шофьора и че Кейдж е бил с тази кола. Иначе щеше да го смачка като бръмбар.

Кейдж не се беше опитал да умре! Беше си тръгнал от нея ядосан и наранен, но не е имал намерение да се самоубие. Колко глупави бяха подозренията ѝ.

Джени отново се разплака. Той беше опитал да спаси живота на други. Погледна към господин Ханкс.

— Как е семейството ви?

Той кимна.

— Все още са изплашени, но живи, благодарение на господин Хендрън. Искам да му кажа колко съм му благодарен. Моля се на Бога да издържи.

— И аз се моля.

— Знаете ли — тъжно каза Ханкс и наведе глава, — винаги съм си мислил лоши неща за Кейдж Хендрън, заради слуховете, които се носеха наоколо. За пиене, жени, коли. А той да рискува живота си така — въздъхна мъжът. — Тежък урок получих днес. Да не осъждам човек,

когото не познавам — очите му се напълниха със сълзи и той смутено покри лицето си с ръка.

— Защо не си отидете у дома, господин Ханкс — любезно го подкани шерифът и сложи ръка на рамото му.

— Благодаря ви, господине — тихо каза Джени.

— Защо? Ако не беше глупавата ми стара кола...

— Все пак, благодаря ви.

Ханкс ѝ кимна окуражително, преди Ролинз да го поведе към асансьора.

Предположението на сестрата, че скоро ще ги информират за състоянието на Кейдж, се оказа погрешно. Джени продължаваше да седи сама и да чака. Никой не излизаше от операционната.

Два часа беше прекарала така, когато вратата на асансьора се отвори и отвътре излязоха Сара и Боб. Гледаха като обезумели, лицата им бяха изкривени от тревога и мъка.

Джени видя как спряха при сестрата и казаха кои са. Подпрени един на друг, тръгнаха към чакалнята. Когато забелязаха Джени, забавиха крачки.

Джени им казваше с поглед: „Вие не го обичахте, а сега идвате, за да го оплаквате“.

Но не можеше да ги обвинява, без да обвини и себе си, след като години наред не беше имала смелост да признае любовта си към Кейдж.

А днес, днес, когато той имаше нужда да бъде опростен и да чуе, че е обичан, тя го беше отблъснала. Иронията на съдбата беше, че той се извиняваше за онова, което ѝ беше дал — най-прекрасната нощ в живота ѝ. А тя отказа да го приеме! Как можеше сега да обвинява Хендрънови?

Тя стана и протегна ръце към Сара. Възрастната жена извика и се втурна към нея. Джени я прегърна силно.

— Успокой се, Сара, той ще се оправи. Сигурна съм.

Хълцайки, Сара обясни къде са били досега:

— Бяхме извън града на посещение на болен приятел. Когато се върнахме, видяхме колата на шерифа пред къщи. Разбрахме, че се е случило нещо ужасно — двамата се отпуснаха на столовете. — Първо Хал, сега Кейдж, не мога да го понеса.

— А ако Кейдж умре, така ли ще страдаш?

Джени не можеше да повярва, че е изрекла тези думи. И двамата я изгледаха ужасено. Тя не беше намерила милост в сърцето си, въпреки трагедията. Но се налагаше да бъде жестока, ако жестокостта им помогнеше да прогледнат. Тя водеше битката си за Кейдж.

— Не мисля, че той би повярвал.

— Но той е наш син. Ние го обичаме — изплака Сара.

— А някога да сте му го казвали? Някога да сте му казвали, че го цените? — Боб виновно сведе очи. Сара едва преглътна. — Не чакам да ми отговорите. Поне докато аз живях с вас, никога не го направихте.

— Ние... Беше ни трудно с Кейдж — каза Боб.

— Защото не отговаряше на модела ви. И никога не го приехте. Не оценихте неговата индивидуалност. Той разбра, че не може да отвърне на очакванията ви, затова спря да опитва. И в самозащита започна да се държи грубо, лошо, цинично. А отчаяно иска да бъде обичан. Исква вие, неговите родители, да го обичате.

— Аз се опитвах — каза Сара. — Но той винаги беше немирнен. Не търсеше ласка като Хал. Не се държеше възпитано като него. Беше трудно да обичаш Кейдж. Той ме плашеше.

— Знам какво искаш да кажеш — разбиращо се усмихна Джени и я потупа по ръката. — Но аз се научих как да виждам истинския човек. И много го обичам.

— Наистина ли, Джени? — пръв се обади Боб.

— Да. Много.

— И как можеш толкова скоро, толкова скоро след смъртта на Хал?

— Обичах и Хал. Но той ми беше като брат. Разбрах това, когато започнах да прекарвам повече време с Кейдж. Отдавна съм го обичала. Но и аз като вас се страхувах от него.

— Ще ни трябва време, за да свикнем с мисълта за вас двамата — каза Боб.

— И на мен ми трябваше време.

— Зная, че не постъпихме честно с теб — каза Сара. — Искрахме да те задържим, за да запълниш празнината, останала след смъртта на Хал.

— Аз имам собствен живот.

— Сега те разбираме. Единственият начин да те запазим, е да те оставим да продължиш напред.

— Няма да отида далеч — усмихна им се тя. — Обичам ви. Сърцето ми се късаше от това, което се случи между нас.

— Бебето беше голяма изненада, Джени — Боб крадешком погледна към корема ѝ. — Сигурно можеш да разбереш. Но все пак това е детето на Хал. Затова ще го приемем и ще го обичаме.

Джени отвори уста да заговори, но един глас каза:

— Свещеник Хендрън?

Всички се обърнаха и познаха хирурга, доктор Мабри, още в зеленото операционно облекло. Изглеждаше изтощен. Джени притисна ръце към корема си, сякаш да запази детето от нещо лошо, което можеше да чуе за баща си.

— Жив е — каза докторът и ги освободи от първия страх. — Но още е в критично състояние. Беше в шок, когато го докараха. Вътрешностите му бяха разкъсани. Непрекъснато кървеше. Наложих се кръвопреливане. Целият е закърпен. Има счупвания, рани и разкъсвания. Но това са най-малките му проблеми.

— Ще живее ли, докторе? — попита Сара така, сякаш собственият ѝ живот зависеше от отговора.

— Има шансове, защото е здрав като бик. Издържа операцията. Надявам се, че ще се оправи. Сега ме извинете, трябва да се връщам.

— Можем ли да го видим? — хвана го за ръкава Джени.

Докторът се замисли, но тревогата по лицата им го подтикна да каже:

— Като го преместим в интензивното отделение, един от вас може да влезе за три минути. Ще ви се обадя — той се обърна и бързо се отдалечи.

— Трябва да го видя — каза Сара. — Трябва да му кажа колко много го обичаме.

— Разбира се, скъпа — съгласи се Боб.

— Не — твърдо каза Джени. — Аз ще го видя. Вие сте имали цял живот на разположение да му кажете, че го обичате, а не го направихте. Ще имате време, надявам се. Но сега аз ще го видя. Защото той има нужда от мен. О, и за бебето... Хал не е бащата. Бащата е Кейдж. Аз нося детето на Кейдж.

Устата им се отвори от няма изненада, но Джени вече не се интересуваше дали я обвиняват, или не. Този път нищо не можеше да я уплаши.

— Надявам се, че ще обичате всички ни — Кейдж, мен и бебето — тя сложи ръце на раменете им. — Ние ви обичаме и бихме искали да сме семейство — въздъхна и отпусна ръце. После бързо изтри сълзите от облекчение, за да не си помислят, че плаче от слабост. — И ако не можете да ни приемете такива, каквито сме, ако не приемете любовта ни, това ще бъде само ваша загуба.

Изпълваха я смелост и надежда, тя им се усмихна през сълзи:

— Обичам Кейдж и той ме обича. Отказвам да се чувствам виновна за това. Ще се оженим и ще отгледаме детето си, а то всеки ден от живота си ще разбира, че го обичаме, че го обичаме за това, което е, а не за това, което сме се надявали или очаквали да бъде.

Половин час по-късно докторът се върна, за да заведе един от тях при Кейдж. Джени напусна чакалнята и тръгна след него.

ЕПИЛОГ

— Какво става тук?

— Къпем се.

— Цапате.

— Трент е виновен. Той разплисква.

— А кой го научи да разплисква?

От вратата на банята Джени се усмихваше на съпруга и сина си, настанили се удобно във ваната. Седеммесечният Трент беше седнал в скута на баща си, подпрян с гръбче на бедрата му и стъпил с пълните си крачета на стомаха му.

— Той поне чист ли е?

— Кой? Трент ли? Разбира се. Направо скърца от чистота.

Джени влезе в банята и коленичи до ваната. Трент, познал майка си, се засмя и гордо показа двете си предни зъбчета. Посочи с пръстче към нея и изгука.

— Споделяш чувствата ми, сине — каза Кейдж. — Тя наистина е страхотна, нали?

— Сега ще стана и страшна, ако не излезете оттук и не се подсушите — Джени се опита да бъде сериозна, но се разсмя, когато се наведе и извади Трент от ваната. Когато го вдигна, видя розовия белег на корема на Кейдж. Винаги в такъв момент тя изричаше наум благодарствена молитва към небето.

— Внимавай, плъзга се като рибка — каза Кейдж и се изправи във ваната. Водата се стичаше по силното му и стройно тяло. Джени вече беше свикнала с липсата му на всякакъв свян.

— Много добре знам — каза тя, като едва задържаше сина си, докато го увиваше в хавлията. Изостави опитите си да се опази суха. Здравото малко телце на Трент вече беше намокрило халата й отпред.

Тя занесе бебето в детската стая. Беше превърнала една от спалните в старата къща в прекрасна шарена стаичка за него. Следвайки нарежданията, Кейдж беше свършил повечето от работата през почивните дни. И двамата бяха доволни от резултата.

Тя бързо се справи с немирното бебе и когато Кейдж се присъедини към тях, избърсан и навлякъл халата си, то вече беше облечено в пижамката.

— Кажй на татко лека нощ — Джени вдигна Трент, за да получи целувката от баща си.

Кейдж го пое, прегърна го и го целуна по бузката.

— Лека нощ, сине. Обичам те — отново го притисна, а Джени ги гледаше с любов.

Трент беше изморен. Пепеляворусата му глава клюмна на рамото на баща му.

— Заспа веднага — каза по-късно Джени, когато се отправяха към тяхната спалня. — На мен също ми се спи — разпери ръце тя и се свлече по гръб на леглото. — Вие двамата ме изморявате до смърт.

— О, така ли? — Кейдж я огледа от глава до пети. Халатът ѝ се беше отворил и откриваше красивото ѝ загоряло тяло. Мъжът развърза колана на своята дреха и я изхлузи, после притисна с тяло Джени.

— Трябва да преодолееш срамежливостта си, Кейдж.

— Шегаджийка — засмя се той и я целуна по ухото. Тя се беше изкъпала преди Кейдж и Трент и кожата ѝ беше топла и ухаеща. — Защо да се притеснявам от глупости? Вярвам, че човек трябва да преследва онова, което иска.

— А ти искаш мен?

— Хм — той обсипа с целувки шията ѝ. — Винаги съм те искал. Най-дългите месеци в живота ми са онези трите, след раждането на Трент.

— Не забравяй седмиците преди неговото раждане.

— Не съм ги забравил — изръмжа той. — Продължавам да твърдя, че докторът много рано ни наложи ограниченията. Май ми отмъщаваше за нещо.

— За какво?

— Нямам представа.

Тя зарови пръсти в косата му и го принуди да вдигне глава.

— За какво?

— Ох!

— Казвай.

— Добре де, добре. Не е кой знае какво. Преди няколко години излизах с една от сестрите. Когато я изоставих, тя се разстрои и

напусна града. Той още ми има зъб.

— С колко жени си... бил?

Той замълча. Очите му се впиха в нейните.

— Това има ли значение, Джени?

Тя плъзна поглед по тялото му.

— Липсват ли ти тези неща?

— А ти как мислиш? — той отметна халата й.

— Мисля, че не.

— И си съвсем права.

Той така страстно я целуна, че прогони всичките съмнения.

— Обичам те, Кейдж.

— И аз те обичам.

— Знаеш ли какъв ден е днес?

Той се замисли за миг.

— Катастрофата ли?

— Точно една година.

— Как помниш това?

Тя докосна устните му.

— Това е денят, в който помислих, че ще те загубя. Часове наред прекарах в онази чакалня и се чудех дали ще издържиш още малко, поне да чуеш колко много те обичам и колко си ми скъп. Отначало само за това се молах. После, след като преживя операцията, станах алчна и започнах да се моля да доживееш старини.

Той се усмихна.

— Надявам се Бог да е чул втората ти молитва.

— И аз. Но му благодаря и за всеки един ден, в който сме заедно.

Двамата отново се целунаха. Целувката им беше потвърждение на любовта.

Отдръпнаха се един от друг и той зарови пръсти в косата й.

— Когато отворих очи в интензивното отделение, първото нещо, което видях, беше лицето ти. Знаех си, че не мога да умра и да те оставя.

— Какво си спомняш от онези първи дни?

Според нея беше странно, че не говореха много за случилото се тогава. През дългите месеци на възстановяването му тя го беше укорявала и предумвала. Той не беше свикнал да бъде прикован на

легло и действията му да са ограничени. Физическото му възстановяване беше така трудно, както и психическото.

Но търпението и настойчивостта на Джени имаха резултат. За изненада и на лекаря, месеци след катастрофата Кейдж възвърна нормалното си състояние. Дори по-добре, шегуваха се докторите, защото вече не пушеше и не пиеше толкова много.

После се роди Трент и тримата бяха много щастливи. Бизнесът на Кейдж процъфтяваше, защото той не беше спирал да го ръководи по телефона, когато беше неподвижен. Вече имаше още двама служители, секретарка, която зае мястото на Джени след раждането на Трент и един геолог, който анализираше проучванията. И все пак Кейдж ръководеше цялата работа, увещаваеше инвеститорите да вложат парите си, преговаряше и откриваше петрола.

Цялата изминала година беше толкова претоварена, че Джени спря да мисли за тежките часове и дни след катастрофата. Никога не беше попитала Кейдж какво си беше мислил в болницата.

— Не си спомням много, само знам, че ти беше непрекъснато наоколо. Но помня един момент. Първият път, когато видях родителите си. Опитах да се усмихна, за да разберат, че се радвам да ги видя. Мама хвана ръката ми, наведе се и ме целуна по бузата. Татко направи същото. Може и да не ти се вярва, но бях безкрайно щастлив.

Джени едва сдържа сълзите си.

— Щеше да се гордееш с мен, ако ме беше видял как се изправих срещу тях и им заявих, че бебето, което нося, е твое.

Той горещо я целуна.

— Толкова често ни посещават — каза след малко Кейдж. — Направо са луди по Трент и си мислят, че той е най-прекрасното бебе на света.

— Откъде ли им е хрумнало подобно нещо? — подразни го тя. — С тях, с Рокси и Гари, той направо ще се разглези, ако не спрем влиянието им — засмя се Джени. — Знаеш ли кога за пръв път разбрах, че родителите ти ни приемат?

— Когато баща ми ни ожени в болничната стая?

— Не — отвърна тя и се усмихна на спомена си. — Преди това, когато Гари се обади от Ел Пасо, за да попита дали ще ги посрещнем на летището. Аз бях потисната и нещастна. Забравила бях за тях,

докато ти беше в интензивното. Боб изяви желание да отиде до Ел Пасо и да ги доведе. Разбрах, че ако приеме Рокси, ще приеме и нас.

— Ти спечели по точки, когато основа фонда „Хал Хендрън“ за помощ на политическите бегълци.

— А ти спечели повече, когато направи онова дарение.

— Само защото ти настоя да дам толкова, колкото съм платил за сватбения ти пръстен.

— Така или иначе щеше да го направиш.

— Не знам — той се надигна и погледна към пръстена с диаманти и смарагди. — Този пръстен е ужасно скъп.

Тя го ощипа. И двамата се засмяха, после Кейдж я погледна, очите му преливаха от копнеж.

— Ти си моята любов, Джени. Обожавам те. Нямахте светлинка в живота ми, докато не разбрах, че ме обичаш.

— Тази светлина ще грее винаги, защото винаги ще те обичам.

— Закълни се.

— Заклевам се — тя му поднесе устни за целувка. — Но ти още си разбойник — пошепна тя.

— Така ли?

— Я виж какво ми направи — тя разтвори халата си и поднесе ръката му към гърдите си.

— Какво съм направил?

— Ето това. Аз си бях такова мило момиче. А ти ме отклони от правия път.

— Добре де, разбойник съм, признавам.

Той я целуна по гърдите.

— Още миришеш на мляко.

Тя потръпна от желание.

— Господи, Джени, толкова те обичам!

Времето сякаш спря. Дълго след това двамата не можеха да успокоят дишането си. Кейдж с обич се взря в сияещото ѝ лице и се усмихна.

— Ти ще ме подлудиш, Кейдж Хендрън — прошепна тя, останала без дъх.

И двамата избухнаха във весел смях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.